DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

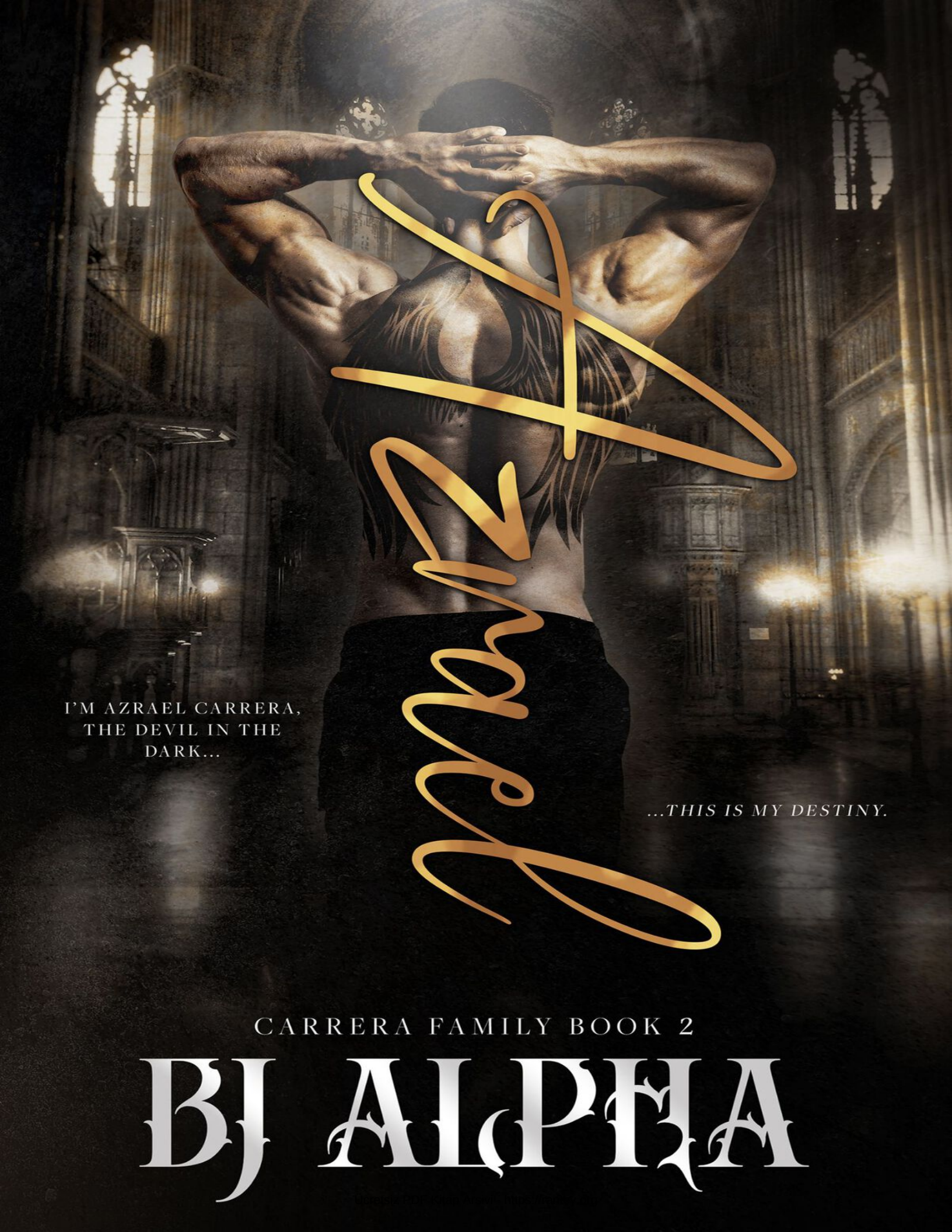
Azrael
I'M AZRAEL CARRERA, THE DEVIL IN THE DARK...
...THIS IS MY DESTINY.
CARRERA FAMILY BOOK 2
BJ ALPHA

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

🔸 **Kitapların olduğu kanalımız**
https://t.me/cevirigiller

🔸 **Sohbet Grubu**
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

🔸 **Çeviri Yedek Grubu**
https://t.me/+_goTIlRZrUEwZmRl

🔸 **Kitap Terimleri ve Kısaltmalar**
https://t.me/kitapterimleri

🔸 **Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz**
https://t.me/cevirigilleryorum

🔸 **Instagram Sayfamız**
https://www.instagram.com/cevirikitaplar/

Not:
Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

AZRAEL

CARRERA AİLE KİTABI 2

BJ ALFA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Telif hakkı © 2026 BJ Alpha'ya aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. Karakterler, isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır.

Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölü kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamamak kaydıyla, bu yayının yapay zekâ (YZ) teknolojilerini metin üretmek üzere "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın yapay zekâ eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına lisans verme hakkını saklı tutar. Yazarın önceden yazılı izni olmadan hiçbir ses dosyası üretilemez.

Yayınlayan: Alpha Team Publishing.

Düzenleyen: Dee Houpt.

Düzeltme işlemini yapan: Laura @ Hawkeyes proofing

Kapak tasarımı: Bee@Bitter Sage Designs tarafından yapılmıştır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

Not:
Tanıtım yazısı

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Azrael
Bölüm 7
Azrael
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Azrael
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Azrael
Bölüm 19
Bölüm 20
Azrael
Bölüm 21
Bölüm 22
Cennet
Bölüm 23
Cennet
Bölüm 24
Bölüm 25
Cennet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 26
Cennet
Bölüm 27
Cennet
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Cennet
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Cennet
Bölüm 38
Bölüm 39
Azrael
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Azrael
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Epilog

Genişletilmiş Epilog

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DAHA FAZLA?
BJ ALPHA tarafından da yayınlandı.
Teşekkürler
Yazar Hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lütfen Azrael'in hikayesinin Stone'unkinden önce başladığını unutmayın.

Karanlıklarla dolu bir dünyada, birilerinin ışığı olun.
-BJ Alfa

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tanıtım yazısı

Azrael

Adım, benim kadar kötü şöhretli.

Bana öyle anlatılıyor ki ben şeytanın ta kendisiyim. Yeraltı dünyasında doğdum ve tek bir amacım var: Ailemizin adını yüceltmek ve herkese korku salmak.

Karanlığım benim gücüm ve Mafya dünyasında bu her şey demektir.

Ailemin meşhur açık artırmalarından birinde küçük, narin bir kız çocuğu ayaklarımın dibine düştüğünde, onu kendime evlat ediniyorum.

Uygun gördüğüm şekilde kullanacağım.

Şimdilik, o benim ihtiyacım olan şey olacak, daha fazlası değil.

Olan biteni tam olarak kavrayamadan, daha önce hiç hissetmediğim duyguları yaşıyorum, hiç arzu etmediğim bir geleceği görüyorum.

Ama damarlarımda kötülük akıyor, parlamaya cüret eden her ışığı söndürüyor ve Don'umuz onun ışığını söndürmekle tehdit ettiğinde, bir söz veriyorum: intikam benim kefaretim olacak ve getireceği acıyı memnuniyetle karşılıyorum.

Ben Azrael Carrera, şeytanın ta kendisiyim ve bu benim kaderim.

Cennet

"İki kötülükten daha az kötü olanı o derler, bu yüzden ya onun kölesi olacağım ya da ölümden beter bir kaderle karşı karşıya kalacağım."

Ama böylesine sinsi bir adam, tek bir bakışla beni nasıl alt üst edebilir?

Esir alanıma nasıl bu kadar kolay aşık olabildim? Kendini sevilmeye layık görmeyen bir adama...

Sonunda bana içini döktüğünde, bu yıkıcı sonuçlar doğuruyor; hayatlarımızın neden her zaman birbirinden çok farklı olacağının acı bir hatırlatıcısı oluyor.

Beni kurtarmak için gitmeme izin veriyor, ama onu kim kurtaracak?

Bana geri dönebilecek mi, yoksa karanlık onu yutacak mı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önsöz

Azrael

On yaşında...

Ağzım kupkuru, midem boş. Gece boyunca azıcık içeriğini attım, bugün bir evladın işleyebileceği en kötü eylemlerden birini gerçekleştireceğimi biliyordum.

Aile mutfağına girdiğimde, büyükannemin koyu renkli gözleri bana dikildi.

Her zamanki gibi meşgul bir şekilde, buruşuk yumruğuyla hamuru dövüyor, sonra ters çevirip işlemi tekrarlıyor.

Babam, şüphesiz, onun bu hareketlerinin bir kutlama şekli olduğuna inanıyor, ama ben farklı düşünüyorum; hareketlerindeki titremeyi, gergin ve aşırı tetikteyken gözlerindeki seğirmeyi görüyorum. Bana, bunları fark etmemin ruhumda iyilik ve damarlarımda tevazu olduğunu kanıtladığını ve kötülüğün beni tamamen ele geçirmesine

asla izin vermemem gerektiğini söylüyor. Hatta bana "la mia luce", yani ışığım diyor.

Babamın "Casa Forte" diye adlandırdığı bu malikanede yaşarken bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum, hele ki babam acımasızlığıyla her mutluluk kıvılcımını bir anda yok etmekte ısrar ederken.

Acımasız eylemlerinden gurur duyuyor, bunların onu daha erkek yaptığını ve toplumumuzdaki değerini kanıtladığını söylüyor; bu nedenle, bizleri de aynısını yapmaya teşvik ediyor.

Yumuşak gözleri gözlerime yalvarıyor, o karanlık gözlerde, kardeşlerimle alıştığımız o tanıdık vahşetten daha fazlasını barındırıyor ve ilk defa olmasa da, adımı taşıdığım şeytana dönüşmemeyi, aksine lanetlilerin kurtarıcısı olmayı umuyorum.

Nonna tezgâhın üzerinden uzanıp elimi sıktı ve bu temastan irkildim. Bu kadar sevgiyle karşılanmak bana yabancı, neredeyse istenmeyen bir şeydi. Yine de, onun sıcaklığı hızla atan kalbimi ve damarlarımda tsunami gibi çılgınca akan kanımı sakinleştirdi.

“Ruhunda bir ışık var, Azrael. Onu görüyorum,” diye ilan ediyor, daha önce birçok kez söylediği gibi, ama bu sefer farklı bir his var. Ses tonunda bir aciliyet var. “Gördüğün tek şey karanlık olduğunda, gökyüzündeki en parlak yıldızı bul.” Kemikli parmağı titreyerek bizi saran karanlığa doğru işaret ediyor. Yine de şafak sökmemiş. “Orada ışığını, iyiliğini bulacaksın; o burada da var.” Kırışık elini kalbimin düzenli atışının üzerine koyuyor. “Beni bul.”

Eli kayıp gittiğinde, damarlarıma soğukluk sızıyor ve sözlerini tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum: "*Beni bul.*" Bununla ne demek istiyor?

"Azrael, ışık var ve ışığın olduğu yerde umut da vardır."

Ona umut olmadığını, ışık olmadığını söylemek için başımı sallıyorum, oysa tüm benliğimle buna inanmak istiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben Carrera ailesinin varisiyim, damarlarımdaki zehir ve ruhumdaki karanlık tarafından bağlanmış, sonsuza dek cehenneme ve ahlaki yıkıma mahkum edilmiş biriyim.

İçimden yansıyan azmi görüyor olmalı ki omuzları düştü ve onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimden nefret ediyorum.

Bunun için lanetleneceğimi bildiğim halde neden onun şefkatine ve onayına bu kadar çok ihtiyaç duyuyorum?

Omuzlarımı genişletip dik durarak, babamın bana cümle kurmaya başladığım andan itibaren tekrarlattığı sözleri haykırıyorum: "Ben Azrael Carrera, karanlıktaki şeytanım. Bu benim kaderim." Sesim tekdüze, soğuk ve duygusuz, neredeyse ölü, tıpkı nefret ettiğim adamınki gibi.

Bana öğretilen şey tam olarak bu: Kalpsiz olmak.

Başını zehir gibi salladı, bakışları o kadar yoğundu ki tereddütle yutkundum. "Sen öyle bir şey değilsin." Gömleğimin yakasını kavradı, yüzü öfkeyle buruşurken olduğum yerde donakaldım. "Asla!" diye bağırdı, her zamankinden daha yüksek sesle. "Sen çok daha fazlasısın. Beni duyuyor musun, Azrael?"

Büyükannem her zaman sessiz, uysal ve nazik bir kadındı. La Familia'da beklendiği gibi mükemmel itaatkâr bir eş. Yaşlandıkça zayıfladı ama şu anda, yenilmez dalgalar halinde ondan güç yayılıyor. "Sende ışık var. Bunu gözlerinde görüyorum ve ışıkla birlikte umut gelir." Gözlerinde yaşlar birikiyor ama dökülmüyorlar ve bunun için minnettarım. Gözyaşları benim zayıf noktam ve o bunu biliyor. "Kardeşlerini ışığa doğru yönlendireceksin, Azrael. Bu, varis olarak görevin, onları her zaman korumak." Sanki buna şahit olmayacakmış gibi konuşuyor ve sanırım olmayacak. Yıllardır hasta ve babam onu acılarından kurtarması gerektiğini söylüyor ama sonra acımasız bir piç gibi sırıtıyor ve böyle bir eylemi hak etmediğini söylüyor.

Eli beni bırakıyor ve ben de hâlâ onun dokunuşunun alışılmadık sıcaklığını hissederek kalbimin üzerine dokunuyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Al, şunu al.” Çarpık parmağından ortasında siyah bir taş olan altın yüzüğü çıkarmakta zorlanıyor. Sonra elimi tutuyor, beni şaşırtıyor, yüzüğü avucuma koyuyor ve ben hareketsiz kalırken, parmağımı yüzüğün etrafına kıvırıp yumruk yapıyorum, olan biteni izliyorum. Sıcaklığı tenime işliyor ve bundan zevk alıyorum; bana o kadar yabancı bir dokunuş ki, aramızdaki buz gibi bariyeri eritiyormuş gibi geliyor ve bu müdahaleyi sevip sevmediğimden emin değilim; ikimizin de göze alamayacağı bir zayıflık bu.

“Bir hatırlatma: Karanlığın olduğu yerde ışık da vardır. Bu sana sözüm, Azrael. Senin rehberin olmaya devam edeceğim ve senin bana sözün de hiçbir şeyin onu söndürmesine izin vermemek olacak.” Yüzüğü parmaklarım arasında çevirip pantolon cebime koyarken alt dudağı titriyor.

Arkasından bir boğaz temizleme sesi geldi ve babamın adamlarından biriyle göz göze geldim. "Hazırlar." Ona kısa bir baş sallamasıyla onay verdim ve Nonna'ya bir daha bakmadan arkasından yürüdüm, ancak mutfaktan çıkıp taş merdivenlerden bodruma inerken çıkardığı yürek burkan hıçkırığı duymadan edemedim. Bu ses omurgamda bir ürpertiye neden oldu ve aşağı inerken boğazımda biriken korku yumağını yuttum.

Bacaklarım güçsüzleşiyor ama bir şekilde sakinliğimi koruyorum, tıpkı bana öğretildiği gibi.

Şeytan olmaya ramak kaldı, oysa tek istediğim büyükannemin beni sandığı çocuk olmak. Ama ben bir kurtarıcı değilim. Bugün bunun kanıtı olacak.

Bodrum katının duvarları boyunca, bana gösterilmesini istemediğim bir saygı göstergesi olarak kollarını arkalarına bağlamış adamlar dizilmişlerdi; başları öne eğikti ve hiçbiri gelişimi fark etmedi.

Burnumdan nefes alarak odanın içine doğru ilerledim ve babam öne çıktı; nefret etmeye başladığım o karanlık, öfkeli gözleri, benimkilerin bir yansımasıydı; beni inceliyor, bu işi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

batırırsam cezalandırılacağım konusunda uyarıyordu. Onu hayal kırıklığına uğratma ihtimali midemi alt üst etti.

Onu hayal kırıklığına uğratamam.

Annemin beton zeminde diz çökmüş halinden yankılanan hıçkırıkları odada yankılanıyor, ama ona neredeyse hiç dikkat etmiyorum. Biliyorum ki, pislik içinde, çıplak, hayatının sonuna kadar dövülmüş olacak. Herkesin görebileceği şekilde, ham ve açıkta. Kullanılıp atılacak.

En kötüsünü kaçırdığım için çok şükür. Ona işkence edip kötü muamelede bulunurlarken yalvarışlarını duymak beni asla iyi hissettirmiyor. Babam bunu elbette bir zayıflık olarak görüyor ve bu olaylar yaşanırken benim de orada olmam konusunda ısrar ediyor, hatta beni de bu istismara katılmaya teşvik ediyor. Bu durumla çok mücadele ediyorum; ya itaat etmediğim için bana bunu yapması ya da kusmama ve kabus görmeme neden olan bir şeye katılmam arasında kalıyorum.

Onun aşağılanması babamın en büyük eğlencelerinden biridir ve ben onun arzuladığı ilgiyi ona vermeyi reddediyorum. Bunun yerine, hissettiğim tek şey kırılmışlık olsa da, sakinliğimi koruyorum.

Büyükannem, içimdeki iyilik ve kötülük arasındaki savaşın beni şeytanın ta kendisi olmaktan alıkoyduğunu söyler, ama bazen, kendimi tamamen ona teslim edip kaderimin çizdiği yola dalmanın daha kolay olup olmayacağını merak ediyorum.

Zaten kaçınılmaz olan bir şeyi neden kendim için zorlaştırayım ki?

“Benito, lütfen onu bunu yapmaya zorlama!” diye ağlıyor ve çıplak göğsü kabarıp inip kalkıyor. “Sana yalvarıyorum.” Sesindeki çaresizlik açık ve bu aşamada anlamsız, ama babam kıkırdıyor. “Sen hasta bir piçsin!” diye tükürüyor tüm gücüyle.

Öfkeyle saldırıyor, saçlarını kavrayıp başını geriye çekiyor, sonra da yüzüne öyle sert bir tokat atıyor ki, derisi darbenin etkisiyle yanıyor olmalı. Ayaklarım ileri adım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

atmam için yalvarıyor ama olduğum yerde donup kalıyorum. Kan ve tükürük odanın her yerine saçılıyor, ama bir şekilde, annem dediğim kadın, adam onu ağır bir şekilde yere yığılmış halde bıraktığında bilincini koruyor.

Küçük kardeşim Çar, elleriyle önünde kıpır kıpır hareket ediyor; vücudu endişe saçıyor ve umarım babam bu duruma şahit olmaz. Duyguları her zaman onu ele geçiriyor ve babam bunun ne kadar zayıf olduğunun kanıtı olduğunu söylüyor, ama büyükannem bunun onu daha güçlü bir adam yaptığını, şefkat göstermenin başkalarının da desteğini kazanmanı sağlayabileceğini söylüyor. Korkulacak biri olmaktan çok, inanılacak biri olarak görülmeni sağlıyor.

Babam, Çar'ın hareketlerini fark etmek yerine, olacaklara o kadar dalmıştı ki, parmaklarını şıklattı ve sağ kolu Vector, siyah saten bir yastıkla öne çıktı; yastığın üzerinde ise gümüş bir tabanca duruyordu.

Babamın gözleri bana dik dik bakıyordu ve o uğursuz bakışların ağırlığını kemiklerime kadar hissettim.

"Bugün adam oldun oğlum. Şeytan yükselecek!" diye ilan etti bakışlarını odanın içinde gezdirirken ve adamlarına beni alkışlamaları için elini kaldırdı.

Midem bulanıyor ve bunun midemde kalmasını istiyorum; eminim ki artık dışarı atılacak bir şey kalmadı.

Lütfen, hayır.

Yastık bana doğru uzatıldı ve babamın göğsü gürledi, sonra kulağıma eğildi ve sözleri şiddetli bir vaatle fısıldadı: "Beni hayal kırıklığına uğratma sakın, evlat. Ailene hizmet et ve değerini kanıtla." Sonuncusunu tükürerek söyledi.

Elimi uzatıp yastığın üzerindeki ağır metal parçayı kavradığımda elim titriyor. Daha önce hiç olmadığı kadar ağır geliyor ve kalbim gümbür gümbür atıyor, dengemi kaybederek yavaşça anneme doğru dönüyorum.

Silahı kaldırmak, bağırmak, birilerinin müdahale edip beni durdurması, hatta öldürmesi ve ömür boyu tekrarlanacak bu sefaletten kurtarması için yalvarmak istememe neden oluyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şeytan olmak istemiyorum. İçimdeki bir ses, sevilmeyen kalbime yapışmış, fısıldıyor: ışık. Saniyeler geçtikçe sönüyor.

"Belki de Vector'ın onu elektrikli sopayla tekrar becermesini ve hayatının sona ermesi için yalvarmasını sağlamalıyım." Babam kıkırdadı. "Bu seni yatıştırır mıydı oğlum?" Alaycı bir şekilde sordu ve tereddütümün onu kızdırdığından emindim.

Silahı daha yukarı kaldırırken, herkesin dikkatini üzerimde hissediyorum. Nabzım hızlanıyor, dizlerim titriyor ve anneme kilitlenmiş bakışlarımla ağlama isteğimi bastırmaya çalışırken sırtımdan terler akıyor. Güzel, çaresiz annem. Genellikle parlak olan gözleri donuk ve korku dolu. Yüzünde kan izleri var, on yaşında bir çocuğun asla karşılaşmaması gereken başka maddelerle birlikte ve tek istediğim bunların hepsini yıkamak, onu yıkamak, acısından arındırmak, tıpkı onun bana yaptığı gibi kiri silmek. Birlikte geçirdiğimiz zamanın anıları, aldığım her hırıltılı nefesle birlikte gözümün önünden kayıp giderken, olduğum yerde donakalmış kalıyorum.

Konuşurken yumuşak ellerinin yüzümü okşayışını, beni karşılarken kollarını bana sarışını ve nadir de olsa görüşmemize izin verilen gecelerde bana uyku öncesi masal okumasını özledim. Ama babamızın gölgelerde, Azrail gibi omzunun üzerinden bakarak ruhunu almaya hazır beklediğini gözden kaçırmadım. Yoksa benim ruhumu mu ezmek istiyordu?

O her zaman oradaydı, bekliyordu.

Zihnimde o anlardan birine dair bir anı canlanıyor. Tekrar tekrar gözümün önünden geçen, ama bir türlü anlamlandıramadığım bir anı.

"Azrael, seninle çok gurur duyuyorum. Nonna senin çok şey pişirdiğini söyledi ama vay canına, bunlara bak!" diye haykırdı annem. Yeşil gözleri parıldıyordu ve ben de sekiz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yaşındaki bir çocuğun gösterebileceği en büyük gururla göğsümü kabarttım.

“Kurabiye yaptık.” Yanaklarım kızardı. Annemin dikkati üzerimde olduğunda her zaman gergin olurdum. Esasen onun benimle gurur duymasını ve her zamanki gibi gülümsemesini istediğim için, ama aynı zamanda babamın aramızdaki etkileşime kızacağı için de. İkimize de korkunç isimler takacak, annemi ağlatacak ve daha da kötüsü, ona çok kötü zarar verecek. “Bunlar senin için,” diye ekledim, bir ayağımı bir ayağıma kaydırarak ve o beni kucakladığında, metanetle hareketsiz kaldım.

Dokunuşunun sıcaklığı içimi sarıp, içimde alışılmadık ama istenmeyen bir şeyi ateşliyor ve hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa annemin nazik dokunuşunu memnuniyetle karşılıyorum.

“Bu da neyin nesi?” Şeytani kükremesi omurgamda bir korku titremesi yarattı. Benden uzaklaştı ve dokunuşunu hemen özledim. Garip bir şekilde, elini tutmak istedim. Önüme geçti ve bu onu daha da öfkelendirdi. Bunu zaten bilmeliydi.

"Azrael'e kurabiyelerin güzel koktuğunu söylüyordum," diye fısıldadı ve sesindeki belirsizliği ben bile duyabiliyordum.

Gerçekten güzel koktuklarını mı düşünüyor? Emin gibi görünmüyor.

Onlara bakmak için omzumu çevirip şöyle bir göz attım. Hem güzel görünüyorlar hem de güzel kokuyorlar.

"Oğlumu tam bir korkak yapmaya çalışıyorsun!" diye kükredi ve kadının yüzüne bir tokat attı, bu da kadının başının yana savrulmasına ve çığlık atmasına neden oldu.

Onu saçından tutup kan dondurucu bir gürültüyle yere fırlattığında kalbim yerinden fırladı. Ona yardım etmek için yapacağım her şeyin iyi sonuçlanmayacağını çok iyi bildiğim için olduğum yerde donakaldım. Son seferinde, elim aylarca alçıda kalmıştı ama iyileşmemi geciktirmesine rağmen boks derslerine katılmak zorunda kalmıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kolunu tezgâhın üzerinden savurarak kurabiye tepsisini yere itti. Tepsi şangırdadı, kurabiyeler ufalandı ve içimden bir ses keşke o onları mahvetmeden önce bir tanesini tatmış olsaydım diye düşündü.

Sonra, yüzünde sadist bir gülümsemeyle, ben hareketsiz ve kayıtsızca izlerken, kurabiyelerin üzerine teker teker basıyor. Acımasız adımları altında kurabiyeler eriyor, her birini o kadar gaddarca yok ederken zamanını da ayırıyor.

Ne büyükannemin ne de benim tüm emeğimiz, ayakkabısını bir yandan diğer yana sürtmenin verdiği zevkle fayans zemine karışıp toz haline geliyor.

"Şimdi seni bu bok içinde becereceğim," diye tekme atıyor, kırıntılar havaya, kadının yüzüne doğru savruluyor, "oğlumuz da seni bir köpek gibi besleyecek," diye ilan ediyor ve annemin onun sözleri karşısında hıçkırarak ağlamasından nefret ediyorum.

O adamın nefret ettiğim homurdanmalarını duyduğunda gözyaşlarının güzel yüzünü nasıl ıslattığını ve kurabiyenin kalıntılarını dudaklarına götürüp ağzına ittiğimde elimin nasıl titrediğini nefret ediyorum.

En kötüsü de, Çar'ın kurabiyeleri hiç görmemiş veya kokusunu alamamış olması. Ama ona kurabiyelerden bahsedeceğim ve bana inanmasa bile, annemiz gerçeği biliyor.

Bu kurabiyeleri yaptım çünkü bugün benim doğum günüm ve biz hiç kutlamadık. Bir kere bile.

Çar homurdanarak dikkatimi annemizden uzaklaştırdı, sonra yüzünde asık bir ifade ve bende olmayan bir özgüvenle bana doğru yürüdü. Odadaki herkesin dikkatini kendine çekti ve bu da bana gözümün köşesinden düşmek üzere olan gözyaşını silme fırsatı verdi.

Onunla tartışmaya fırsat bulamadan, elimden silahı kaptı, annemize doğrulttu ve tetiği çekti. Kulaklarımdaki çınlama, bu eylemin büyüklüğünü ve durumumun ciddiyetini azaltmadı. Küçük kardeşim devreye girdi ve kontrolü ele alarak, kendisine bahşedilen vahşi aslan ismine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yakışır şekilde davrandı ve beni kendi içimdeki şeytanlardan kurtardı.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi, annemiz çaresiz bir halde yere yığılıyor.

Pantolonuma kan bulaşıyor, yüzüm bile onun masumiyetiyle kaplanıyor ama kımıldamıyorum bile, hareket edemeyecek kadar şoktayım.

Geleceğimiz yazılmış durumda.

Çarın kaderi kesinleşti.

Bugün burada dururken, kardeşimin yaptıklarının karşılığını asla ödeyemeyeceğimi biliyorum. Benim içimdeki şeytanları alıp kendi şeytanları yaptı. Cesaret ve merhamet gösterdi; hayatımın geri kalanını bunu başarmaya çalışarak geçirsem de, asla yeniden yaratamayacağım bir onur.

Çar layık, ama benim de kendimi kanıtlamam gerekiyor.

Salon alkışlarla yankılanıyor, ama ben ağırlaşmış kalbimin her atışında babamın gözlerini üzerimde hissediyorum.

Çar başını yana çevirdi. O da biliyordu. Gözlerinde suçluluk duygusu belirirken yutkundu. Beni içimdeki azaptan kurtarmış olabilir, ama aynı zamanda beni ateş hattına da attı. Babamızın gurur duyabileceği bir varise ihtiyacı var, duygularla ve daha da kötüsü kadınlarla yumuşamış zayıf bir oğlana değil.

Çar'ın eylemi kaderimizi yeniden yazdı, ama ben buna hazır değilim ve doğrusunu söylemek gerekirse, o da henüz hazır değil.

Annemin kanının bir nehir gibi ayaklarıma doğru aktığını izlerken, kan dolaşımımı bir boşluk kaplıyor. Onun yaptıkları hayatlarımızı önemli ölçüde değiştirdi ve şimdi yeni bir yol çizmeliyim.

Derin bir nefes verip göğsümü kabartıyorum ve her zamankinden daha dik duruyorum. Şu anda karanlığı seçmiş olabilirim, ama ışık her zaman benim bir parçam olacak. En çok ihtiyaç duyana kadar uykuda kalacak. Bir gün, her zaman olmak istediğim adam olacağım, ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şimdilik, hayatta kalmak için, benden beklenen kişi olacağım.

Çar'a doğru atıldım, onu yere devirdim. Babamız öne çıktı ama bana kızmasına fırsat vermedim. Silahı kaptım, mükemmel cilalanmış topuklarımla döndüm ve merdivenlerden yukarı koştum.

Göğsüm hızla inip kalkıyor, mutfakta durup kaldığımda nefes nefese kalıyorum. Nonna sırtı bana dönük, başı öne eğik bir şekilde hareketsiz duruyor.

Onun ihanet edeceğimi biliyor mu?

Carrera soyadının varisi olmak üzereyim.

Başını normalden daha yukarı kaldırıyor. "Söz veriyorum, Nonna." Silahı kaldırıp nişan alıyorum. Bu küçük merhamet hareketini, babamı yatıştırırken ona da gösterebilirim. Bir gün onun da zamanı gelecek ve ben, Nonna'mın gurur duyacağı bir adam olacağım.

Ama bugün, benim için acımasızca çizilmiş olan yoldan gideceğim.

Kan tezgaha sıçradı, duvarları lekeledi ve ağır ayak sesleri odayı doldururken küçük bedeni öne doğru düştü.

“Ben şeytanım.” Babama dönüp, gözlerinin içine dik dik baktım. “Ben Carrera ailesinin varisiyim.” Sahte bir gururla omuzlarımı gerdim.

Babamın kalın eli omzumu kavradı ve yüksek, boğuk bir kahkaha attı. "Şeytan dirildi!" diye ilan etti. "Haydi kutlayalım!" Ellerini adamlarına doğru savurdu ve beni bıraktı. Yüksek sesli tezahüratlar onu tebrik etti, manyakça sırıtışı daha da genişledi ve heyecanlı sesleri yavaş yavaş ofisine yayıldı.

Bana her zaman şefkat gösteren tek kadına bakakalıyorum. Bana sevgi gösteren tek kadına, ve ben onu yok ettim.

Oda boşlukla dolarken, içimi bir soğukluk kaplıyor.

O gitti.

Vücudunun cansız bedeninin etrafında kan birikiyor, ama beni asıl rahatsız eden beyin dokusu ve onun narin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bedenine verdiğim zarardan dolayı kendimden nefret ediyorum.

Belki onu iyileştirebilirim.

“Nonna?” diye fısıldadım. Gözlerim doldu ve ayaklarım istemsizce hareket etti. “Nonna? Orada mısın?” Koluna dokundum ve şaşırtıcı derecede sıcaktı. “Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Nonna. Söz veriyorum.” Burnumdan sümükler akarken onu hafifçe sarstım. “İstediğin adam olacağım. Söz veriyorum.”

"Öldü," diyor Çar arkamdan.

“Biliyorum!” diye çıkıştım, omzumu çevirip ona dik dik bakarak. Yüzü solgundu, dişleri takırdıyordu ve her zamankinden daha yıkılmış görünüyordu.

Bu gece, ikimizin de peşini bırakmayan bir anı olarak kalacak. Kötülüğün sınır tanımadığı ve iki çocuğun, yaratıldıkları gibi acımasız canavarlara dönüştüğü bir gece.

Boğazımda boğuk bir ses belirdi. "Onu öldürdüm." İçimde saf bir öz nefret yükseldi ve gözlerindeki boşluğa, o ışıltının sonsuza dek söndüğüne dikkat ettim.

Oda etrafımı daraldı ve boğazımı tuttum; sanki boynuma bir ip dolanıyordu. Kaçma isteğim çok yoğundu ama kaçamayacağımı bildiğim için, nefes almak ve günahlarımı bir daha asla geri dönmemek üzere dışarı atmak için çaresizce bahçeye çıktım.

Veranda kapısını açar açmaz puro ve brendi kokularını alabiliyorum ve bu da zaten giderek artan huzursuzluğumu daha da artırıyor.

Serin hava yüzüme çarpıyor ve bir mıknatıs gibi gökyüzünü tarıyorum, en karanlık gecede en parlak ışığı buluyorum ve yüzümden tek bir gözyaşı süzülüyor.

Göğsüm kabardı, bastırmaya çalıştığım hıçkırığı serbest bıraktım, ama kendime bu anı yaşama izni verdim çünkü bir şey kesin: Bir daha buna izin verilmeyecek. Bugünden itibaren, benden beklenen kişi olacağım. Olmak zorundayım, yoksa günahlarım boşuna olacak. Onun ölümü boşuna olacak ve buna izin vermeyi reddediyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annemin kaderi gerçekleşti, çalkantılı hayatı nihayet bizim yaşadığımız cehennemden kurtuldu ve büyükannem kendi kanlı ellerimle gitti. Asla olmak istemediğim bir adamın hayatına ilk adımı attım.

Elim titreyerek yüzüğü cebimden çıkarıyorum ve tutabileceğimden emin olmadığım bir sözle parmağıma takıyorum.

Sonra ışığa doğrudan bakıyorum. "Ben Azrael Carrera, karanlıktaki şeytanım. Bu benim kaderim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birinci Bölüm

Azrael

Günümüz

Arabadaki heyecan damarlarıma zehir gibi işleyen bir tahrişe neden oluyor ve bunu engellemek umuduyla cama doğru dönüyorum. Babam her zamanki gibi aşırı hevesli, heyecanlı ve beklenti dolu. Davranışları bir bebeğinkine benziyor ve onunla uğraşacak sabrım yok. Hele ki yanında oturan o herif, babamın sağ kolu ve sırdaşı Vector'la hiç uğraşamam. Adam her açıdan akıl sağlığını yitirmiş. Çok az kontrolü olan hasta bir vahşi ve eğer duygularım olsaydı, eline düşen herkese acırdım, ki yok. Uzun zaman önce bu tür şeylere tamamen yetersiz olduğuma karar verdim. Belki de sorun babamla genetik olarak aynı kökene sahip olmamda yatıyor. Bir şekilde, küçük kız kardeşim Sienna, duyguları deneyimleme konusunda fazlasıyla yetenekli; kız, ona yapmamasını söylememe rağmen duygularını açıkça belli ediyor.

Ancak dünyamızdaki erkekler farklı yaratılmış, küçük yaşlardan itibaren duygusuz olmaya programlanmışlardır. Daha sonra bu yeteneklerini kendilerini ve ailelerini korumak için kullanırlar.

Babamız bize her zaman kadınlara karşı duygular beslemenin bir zayıflık olduğunu ve bir düşmanın bu zayıflığı keşfetme ihtimalinin göze alamayacağımız bir şey olduğunu, bu yüzden de böyle duygular beslemediğimizi öğretti.

Kadınlar yaratılış amaçları için kullanılmalıdır; onlardan zevk almalıyız ve eğer onlara zevk vermeyi seçersek, bunu biz sağlarız. Kadınlar, varislerimizi dünyaya getirmek, onları güvenli bir şekilde doğurmak ve herhangi bir duygu karşılık bulmadan önce uygun şekilde bir kenara atılmak için buradadırlar.

Hatırladığım kadarıyla, aynı konuşma bana defalarca tekrarlandı: Kadınlar, istediğimiz gibi kullanılacak ve istediğimiz gibi bir kenara atılacaklardır. Eğer maddi bir varlık değillerse, bir engeldirler.

“Florida’dan yeni bir sevkiyatın geldiğini duydum. Oradaki fahişeler çok kaliteliymiş,” diyor babam neşeyle. “Zaten tüm estetik müdahaleleri yaptırmışlar.” Göğsünü ve yüzünü eliyle okşarken aynadaki yansımasına bakıyorum.

Cinsel isteğim anında azalıyor ve eğer göreceğim tek şey babamın birlikte olduğu kadın tipleri ise, müzayedeye geldiğime çok kızıyorum. Cinsel tercihlerimin onunkinden bu kadar farklı olmasının sebebi bu mu acaba? Onun yerine herkes olmayı tercih ederim ve onun tam zıttı olmak istesem de, görünüşümüzdeki benzerlikleri inkar edemem. Simsiyah saçlar, kömür rengi gözler ve keskin hatlar; ondan eksik olan tek şey, gençken yüzüme acımasızca açtığı yara izi.

Ne yazık ki, ben şeytanın genç bir versiyonuyum ve daha da kötüsü, o bana bunu hatırlatmaktan hoşlanıyor.

“Bu gece ne arıyorsun Azrael?” diye sordu Vector ve ben de bakışlarımı ona çevirdim. Bu adam Carrera

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hanedanındaki konumumu çok isterdi ve eğer babamın zihniyetini değiştirip benim yetersiz olduğuma inandırabilseydi, bunu yapardı. Ona en ufak bir güvenilmezlik payı var, yine de babam onun yanında kalmasına izin veriyor, La Familia'ya sadık olduğuna ısrar ediyor.

Bakışlarım onun bakışlarını dindirmeye yetmiyor. Dudaklarındaki seğirme beni kışkırttığını gösteriyor, ama geri adım atmayı reddediyorum. Bu herif haddini bilmeli. Ona umduğu tepkiyi vermeyeceğim. Babamın yeteneklerim hakkındaki şüphelerini körüklemeye çalıştığını bilerek, duygusuz kalıyorum. Sakin ifademin ardında öfke kaynıyor, ama duygularımı gizleme yeteneğiyle büyüdüm; sonuçta, bu benim göze alamayacağım bir zayıflık.

"İstekli bir fahişe," diyorum. Seçtiği kişinin isteksiz biri olacağı gerçeğine ince bir gönderme bu. Erkek ya da kadın fark etmez.

Omuz silkerek, "Dövüşmeyi seviyorum," *diyor. Hasta herif.*

Babam aramızdaki gerginliğin giderek arttığını sezerek kıkırdadı. "Çar bu gece nerede?" diye sordu, yaklaşan gerilimi geçiştirmeyi tercih ederek.

Küçük kardeşim yeraltı dövüş kulüplerimizi ve birçok striptiz kulübümüzü işletiyor. Babamız bu gece nerede olduğunu çok iyi biliyor; dövüşü o ayarladı, üvey kardeşimiz Stone da bu dövüşe katılıyor.

“Sanırım açık artırmadan sonra kulübe gideceğim.” Vector, bir avcı gibi dudağını yaladı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Stone'la uğraşmaktan hoşlanıyor. Daha doğrusu ona işkence etmekten hoşlanıyor ve babamızın, Stone'un onun gayrimeşru çocuğu olduğu için ona bu şekilde davranmasına izin vermesinin beni ne kadar kızdırdığını biliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sienna'nın aynı muameleyi görmemesine şükrediyorum. Annesi mutfak yardımcılarından biriydi ve annemizin ölümünden önce bile evin daimi bir parçası olmuştu. Nonna ona aile tariflerimizi göstermek için zaman ayırmıştı ve şimdi anlıyorum ki, sanki kaderini biliyormuş gibi, onun yerini alması için onu eğitiyordu. Kendi annemizle benzer bir kaderi paylaşması çok üzücü, sadece bu kendini vurmayı seçti, bunu Sienna'ya asla söylemedik. Sonuçta o, korumamız gereken küçük kız kardeşimiz. Yine de babam onu daha çok seviyor gibi görünüyor. Fotoğrafı evimizde duruyor, sanki ondan önce ve sonra gelenlerin hepsinden daha çok hak etmiş gibi. Sienna'nın güzelliğinin annesinin aynısı olması beni endişelendirirken, Czar bunun onun kurtarıcısı olduğunu ısrarla söylüyor.

Yapabileceğim tek şey, Stone'a mümkün olan en iyi MMA antrenörlerini bulmak ve onu babamızın göz ardı edemeyeceği bir para makinesi haline getirmek. Son zamanlarda, babamı Vector'ın Stone'a uyguladığı sapkın cezaların kârımızı etkilediğine ikna etmeyi bile başardım ve görünüşe göre ona karşı daha hoşgörülü davranıyor.

Dudaklarım kıvrıldı ve gözleri kısıldı. "Açık artırmadaki fahişelerle bütün gece dayanamıyor musun, Vector?" diye karşılık verdim. Seks yapamamasından dolayı ona hakaret etmek, o herifi biraz hizaya getirmeliydi. "En azından fahişeler senin beceriksizliğinden hayal kırıklığına uğramayacaklar. İstekli olmamalarının iyi bir yanı bu sanırım." Onu ne kadar sinirlendirdiğini bildiğim için, iyice sırıttım.

Kulaklarından adeta buhar çıktığını görebiliyorum. Yüzü kızarıyor, şakakları zonkluyor, ama o herif tepki veremeyeceğini, en azından istediği gibi tepki veremeyeceğini biliyor.

Babam dikkatimi çekmek için birkaç kez alkışladı. "Şimdi, şimdi çocuklar. Neredeyse geldik." Pencereden dışarıyı işaret etti ve açıkçası hiçbir şey hissetmedim. Ne

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

heyecan ne de neşe. Bazılarının yaşadığı gibi tiksinti veya mide bulantısı da yoktu. Çevremden tamamen kopuktum.

Sonuçta, yetişkin bir adam olduğumdan beri buraya geliyorum.

Tam olarak söylemek gerekirse, Nonna'yı öldürmemi onurlandırmak için düzenlenen kutlamaların bir parçası olarak.

Şimdi otuz dört yaşındayım ve hâlâ aynı derecede mutsuzum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkinci Bölüm

Cennet

Başımın arkası zonkluyor, ön tarafa doğru yayılıyor ve boynumda yüzümü buruşturmama neden olan bir sızı var. Yavaşça göz kapaklarım açılıyor ve beni karşılayan şey sadece bulanıklık. Bodrum katını andıran karanlık, bulanık bir oda. Sert, soğuk bir zeminde yatıyorum ve buraya nasıl geldiğimi, burada ne yaptığımı veya beni buraya kimin koyduğunu bilmiyorum. Bunun hiçbir yanı iyi olamaz; bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Tüm vücudumda bir ürperti hissettim ve tüylerim diken diken oldu.

Büyük bir tehlikede olduğumun farkına varmak göğsüme bir yumruk gibi indi, nefesim kesildi. Dizlerimin üzerine çöktüm ve oda dönmeye başladı. "Kahretsin." Sonra nefesimi verdim ve bakışlarım duvara kilitlendi. Çarpık görüntü daha da netleşti. Aman Tanrım, duvara sıçramış kan mı bu?

"Evet, öyle," diye yumuşak bir ses yanımda cevap verdi ve yüksek sesle konuştuğumu fark ettim. Sırtım duvara çarpana kadar geriye doğru hızla kaydım ve tüm oda

gözümün önüne serildi, içimde yeni bir dehşet duygusu belirdi.

Burada sadece bir kadın yok, bir sürü kadın var. Bütün gözler bana çevrildiğinde, kadınların bakışları karşısında tüylerim diken diken oluyor. Kimisi şüpheyle, kimisi merak, sempati ve acımasızlıkla bakarken, diğerleri de benim kadar korkmuş görünüyor.

Aman Tanrım, neler oluyor böyle?

İçimde bir ürperti belirdi, vicdanımda bir korku hissi oluştu ve kendime baktığımda kollarımın ve bacaklarımın çıplak olduğunu fark ettim. Beyaz bir gömlek giymiştim ve iç çamaşırım da yoktu. Örtülü olsam da kendimi hiç bu kadar açıkta hissetmemiştim.

Başım dertte.

Büyük sorun.

Hatırladığım son şey, dört aydır birlikte olduğum erkek arkadaşım Stefan'la birlikte yurt odama doğru yürümekti.

Aman Tanrım, kesinlikle çok endişelenmiştir.

Çenem titriyor. "Neredeyim ben?" Boğazım kaşınıyor ve bir içecek istemek istiyorum ama içinde bulunduğum durum göz önüne alındığında bunun ne kadar saçma olduğunu biliyorum.

Yanımda oturan, yumuşak sesli kadın biraz daha yaklaşıyor ve geri çekilme dürtüsünü zorlukla bastırıyorum. Gözleri nazik ve yüz hatları narin; tehditkar görünmüyor, ancak odaya şöyle bir göz attığımda, düşmanlıkları adeta fışkıran bazı kadınlar için aynı şeyi söyleyemem.

“Müzayede salonundasınız.”

Kalp atışlarım hızlanıyor ve havayı soluyamadan boğuluyorum.

Müzayede evi mi?

Gerçek bir açık artırma mı?

Karanlık odaya tekrar göz attım. Kesinlikle bir bodrum katına benziyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aman Tanrım, bunlar pranga mı? Odanın köşesinde çıplak kadınlarla dolu bir kafes gibi görünen bir şey var. *Aman Tanrım, hayır.*

"Ne için açık artırma?" diye soruyorum ama cevabı zaten biliyorum. Çok açık bir cevap. Yine de buna hazırlıklı değilim.

"Cilt için," diye fısıldıyor karşılık olarak. "Erkek ya da kadın," diye ekliyor. "Ama biz şanslı olanlarız," diyor ses tonunda bir neşe ile.

Kaşlarım yukarı kalktı ve göğsümde bir umut kıvılcımı yeşerdi.

Bana her şeyin yanlış olduğunu söyleyecek. Benim bir müzayedenin parçası olamayacağımı ve satılık olmadığımı söyleyecek.

Hiçbir erkek ya da kadın satılık değildir.

“İstekli olan biziz, en azından onlar gibi açık artırmaya çıkarılmıyoruz.” Odanın köşesinde toplanmış, hıçkırarak ağlayan küçük kadın grubunu işaret etti; kesinlikle istekli görünmüyorlardı. “Kulüpte bize katılacaksınız.” Ben ona şaşkınlıkla bakarken o bana gülümsedi.

“C-kulübü mü?”

"Evet, biliyorsunuz, Carrera ailesinin sahip olduğu yerler. Striptiz kulüpleri ve dövüş kulüpleri."

Gözümü kırpıyorum.

Striptiz kulübü mü dedi?

Dövüş kulübü mü?

Burada neler oluyor Allah aşkına?

Şakaklarım zonkluyor ve odayı tekrar şöyle bir gözden geçiriyorum.

"Kulüplerde size iyi bakıyorlar; sadece onları memnun etmeniz gerekiyor."

O kıkırdıyor ve ben de yüzünde olası bir bağımlılığın belirtisini arıyorum; bunu artık ustalıkla ortaya çıkarmayı öğrenmiş durumdayım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kahverengi saçları ipeksi ve düz, beklemediğim bir parlaklığa sahip. Ela gözleri neşeyle parıldıyor, başını bir yandan diğer yana eğip beni baştan aşağı süzüyor, kaşları çatık ve acaba uyuşturucu mu kullanıyor diye merak ediyorum. Ama göz bebeklerinde herhangi bir genişleme yok ve cildi kusursuz, sağlıklı bir parlaklığa sahip, iğne izleriyle kaplı değil. Güzel ve uyanık, normalde bir kullanıcıda bulunmayan bir merakla dolu.

Hayır, uyuşturucu bağımlılığı belirtisi yok.

Başını yana eğdi. "Ama siz bizim gibi değilsiniz." Kafeste olmayan diğer kadınları işaret etti ve ben de yavaşça odayı inceleyerek onları süzdüm.

Korkmuyorlar; çıplak değiller ve şaşkın görünmüyorlar. Nerede olduklarını ve neden burada olduklarını tam olarak biliyorlar ve bundan korkmuş gibi de görünmüyorlar.

“Sanırım burada olmamam gerekiyor,” diye fısıldadım ve gözlerim yaşlarla doldu.

Stefan beni mi arıyor? Kaybolduğumu fark ettiği anda polisi arayacak; biliyorum ki arayacak. Aramak zorunda.

Yurt odasına geri dönmediğimin farkında mı acaba?

Göğsümde donuk bir ağrı yükseliyor, düşüncelerim daha da telaşlı hale gelirken beni güçsüz bırakıyor.

Oda arkadaşım geç saatlere kadar dışarıda kaldığımı ve geri dönmediğimi mutlaka fark edecektir.

Ama neredeyse hiç konuşmuyoruz, benden adeta nefret ediyor. Odada daha fazla yer kaplamak için bunu gizli tutuyor.

Birileri. Artık herkes fark edecek, hocalarım, kütüphaneci. Birileri benim hakkımda soru soracak, değil mi?

"Sanırım burada olmamam gerekiyor," dedim bu sefer daha yüksek sesle, göğsüm hızla inip kalkarken ve dağılmaya başlarken.

Beni baştan aşağı süzdü, sonra başını salladı. "Şşş, öyle deme." Kulağıma bir kıl payı kadar yaklaştı. "İstekli

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olmazsan seni açık artırmaya çıkarırlar." Çenesiyle kafesteki kadınları işaret etti ve kusmuk ağzıma doldu. "Bu senin için en iyi seçenek; bana güven." Geri çekildim ve sözlerinin ardındaki gerçeği gözlerinde aradım. Bu benim için en iyi seçenek miydi? Odadaki zincirlenmiş kadınlara, kırık gözlerindeki korkuya ve gözyaşlarına tekrar baktım ve gerçek şu ki: her iki durumda da tamamen mahvoldum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üçüncü Bölüm

Azrael

Birbiri ardına, çeşitli bitkin, çıplak kızlar düzinelerce erkeğin önünde sergileniyor. Milyarderler, politikacılar, film yıldızları ve kraliyet ailesi, gönülsüz kadınların hizmetleri için para ödüyor ve onlara istedikleri gibi davranıyorlar. Köleler, seks oyuncakları, içine meni doldurulup uygun gördükleri şekilde atılacak birer delik... Ve bunların hiçbiri burada olmak istemiyor. Emredildiğinde gülümseyenler bile; gözlerinde, işkenceyle yaptıkları eylemin ardında zar zor gizlenmiş bir tür dehşet var.

Babamın bacağı masanın altında hoplayıp duruyor; kurbanlık koyunlar gibi kesime götürülecek olan bir sonraki zavallıların gidişatından çok memnun. Tabletteki programa bakılırsa, bunlar onun seçkin zevklerine çok daha uygun. Müzayedeciye göre, bu geceki özel müzayedede satışa sunulan on kızın her biri mükemmelliğe ulaştırılmış.

Her kategoride her zaman on kişi oluyor, yani toplamda on kategori var ve bu da gece için birçok seçenek sunuyor. Ayrıca, babamın iki haftada bir düzenleme ısrarına rağmen, etkinliklerin aylık olarak gerçekleşmesi için yeterli gelir

sağlıyor. Şu ana kadar, tanıdık yüzlerin aylık bir katılımı tercih ettiğine onu ikna ettim; iş-yaşam dengesi açısından çok daha uygun. İki haftada bir düzenlemek yetkililerin daha fazla dikkatini çekecek, daha fazla güvenlik ve daha fazla stok gerekecek. Her şeyden daha fazla.

"Bunu her iki haftada bir yapmayı hayal edebiliyor musunuz?" Vector'ın gülümsemesi kulaktan kulağa yayıldı; av bıçağımla o gülümsemeyi kalıcı hale getirebileceğimi hayal edebiliyorum.

“Bu neredeyse imkansız olurdu,” diyorum ve viskiden bir yudum daha alıyorum. “Çok pahalı olurdu ve lojistik yönetimi de çok zor olurdu.”

Alaycı bir şekilde güldü ve bu beni çok sinirlendirdi. "Belki senin organize etmen gerekir, ama işin başında doğru adam olursa başarılabilir."

Başımı yana çevirdim, koyu renk gözlerim ona dikildi ve eğer bakışlar öldürebilseydi, anında ölmüş olurdu. Ne yazık ki, bakışlar öldüremez ve o da ölmedi. Onun da zamanı gelecek ve eğer o piç beni zorlamaya devam ederse, sandığından daha çabuk gelecek. "Yani yeterince erkek olmadığımı mı söylüyorsun?"

O küçük, parlak gözleri zevkle parıldıyor. Erkekliğimi sorgulayarak beni kızdırdığını sanıyor, ama benim konumumu açıkça devirmeye çalışması gerçekten öfkemi alevlendiriyor.

“Yanılıyorsam düzeltin ama isteksiz kadınlarla birlikte olmak zorunda olan sizsiniz çünkü başka türlü sizinle birlikte olmak istemezler,” diyorum ve Vector duygularını kontrol edemediği için sandalyesinden fırlayıp sandalyeyi deviriyor. Bu kargaşa insanların başlarını bize doğru çevirmesine neden oluyor ve ben Vector'a kadehimi kaldırıp selam veriyorum, sonra da viskinin geri kalanını bir dikişte içiyorum. Eğer bir duygu, örneğin bir gülümseme gösterseydim, tam zamanı olurdu ama göstermiyorum. Ve göstermeyeceğim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Yeter artık! Lanet olası bir fahişe müzayedesindeyiz,” diye ilan ediyor babam. “Git de sikecek birini bul.” Elini salonlara ve yatak odalarına giden koridora doğru sallıyor ve ben de derin bir iç çekerek sandalyemden kalkıp o yöne doğru gidiyorum. Zaten onlardan ziyade fahişelerin yanında olmayı tercih ederim.

Buranın tek avantajı, gece kulüplerinden getirdikleri kadınlar. Yüzlerce kadın penis dışında her şeyi isteyebilir, ama bir yüz kadın da seve seve yalvarır ve işte bu kadınlar, attığım her adımda içimde bir beklenti dalgası yaratıyor.

Sahnedeki kızlardan aklımı uzaklaştırmak, Vector'a duyduğum rahatsızlığı dindirmek ve sadece seksin anlık olarak getirdiği o zevk kıvılcımını bana yaşatacak bir şeye ihtiyacım var.

Karşılaştığım her personel bana yaklaşırken başını eğiyor ve sadece bana ayrılmış yatak odasının kapısındaki güvenlik görevlisi de farklı değil.

Kapı kapanır kapanmaz boynumdaki kravatı gevşetip bardan kendime bir viski dolduruyorum. Sonra bardağı ve şişeyi alıp odanın ortasında, dört direkli yatağın karşısında bulunan kanatlı koltuğa oturuyorum ve şişeyi masanın üzerine koyuyorum.

Gösterişli mobilyalar odaya zarafet katıyor, ancak koyu renkli mobilyalar ve kırmızı duvarlar bana ortaçağ ortamını hatırlatıyor; bu da modern ve şık tarzı tercih ettiğim evimin tam tersi.

Fahişelerimin ayaklarımın dibinde tapınmasından hoşlanabilirim, ancak bu, zorla kölelik döneminin aksine, modern bir boyun eğme anlayışıyla olmalı.

Soldaki kapı açılıyor ve tanımadığım kadın müzayede görevlisi on kadını odaya getiriyor. Talimatlarım doğrultusunda, her biri başını öne eğerek önümde bir sıra oluşturuyorlar.

Müzayedeyi yöneten kadınlardan biri, "Dikkat edin!" diye uyarıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birbiri ardına, kusursuz bir işçilikle yapılmış gibi, başlarını kaldırıp bana doğru döndüler.

“Soyun!” diye sertçe bağırıyor, sanki bir askeri eğitmen gibi. Talimatlarımı çok iyi biliyor, ama eskiden itaatkârlarımın verdiği heyecanı severken, artık can sıkıntısı baş göstermeye başladı ve bundan daha fazlasına ihtiyaç duyma düşüncesi beni son derece korkutuyor. Babamın sapık yöntemlerini bana ne kadar zorla kabul ettirmeye çalışsa da, onun gibi olmayı reddediyorum. Şimdiye kadar, bir kez bile ona boyun eğmedim.

İlk gömlek yere düşerken içeceğimden bir yudum daha alıyorum. Göğüsleri büyük, benim zevkime göre çok büyük ve göğsündeki duruş şekilleri estetik operasyon geçirmiş olduklarını düşündürüyor.

Bu da neyin nesi?

Tanrı aşkına, ben babam gibi değilim.

Talimatlarımın hepsini okumadı mı?

İçimde öfke kaynıyor, dişlerimi sıkıyorum ve müzayedeciye dik dik bakıyorum ama o önündeki tablete odaklanmaya devam ediyor. Şüphesiz ki, her şey olup bittikten sonra tercihlerimi inceliyor.

İkincisi yapılabilir; ancak penisim seğirmiyor.

Üçüncüsü, esmer, dolgun dudaklı ve doğal görünen uzun, ipeksi saçlara sahip. "Sen!" diye onu işaret ettim ve gözlerinde heyecan belirdi, bu da penisimin sertleşmesine neden oldu.

Bu.

İşte bu hoşuma gidiyor.

Sizi memnun etmek için can atan, hem kendi tatmini hem de sizin tatmininiz için çabalayan bir kadın.

Sırada ilerlerken, gözlerim dolgun kırmızı dudaklı, esmer bir kadına takıldı; gözleri adeta benimle sevişmek için yalvarıyordu. Alt dudağını diliyle okşadı ve ben başımı sallayınca yüzünde bir heyecan parıltısı belirdi.

Bir sonraki kadının kum saati gibi kıvrımları var, babamın kesinlikle beğeneceği bir şey değil bu, bu da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kanımı kaynatıyor. Ona işaret ediyorum. "Yatağa gel, seni istiyorum"—bir sonraki kadına işaret ediyorum, görünüşüne aldırış etmeden, o da coşku dolu inlemeleriyle bana yalvaracak—"vajinasını çığlık atana kadar yalamanı istiyorum."

Kadınlardan biri nefesini tutarak irkildi ve gözlerim onun gözlerine değdiğinde kızardı. Boğazım kurudu ve göğsüm sıkıştı.

Bu tepki de neyin nesiydi böyle?

Çıplak ayaklarından başlayarak, ince bacaklarından yukarı, kaslı karnına ve sonunda kalçalarına kadar her santimini inceliyorum. Arkadan ona sertçe girerken, parmak boğumlarım bembeyaz olana kadar kalçalarını sıkıca tuttuğumu, ona benim olduğunu hatırlatacak parmak izi morlukları bıraktığımı hayal ediyorum. Penisimin sıçraması ve etrafındaki derinin gerilmesiyle, pantolonumdaki şişkinliği daha da gidermek için bacaklarımı daha da açmaya zorlanıyorum. Kahretsin, evet!

Göğüsleri avuç dolusu ve koyu pembe uçları sivri. Acaba sevişirken yalanıp okşanmaktan mı yoksa sertçe elle tutulmaktan mı hoşlanıyor? Parmaklarım onu keşfetmek, sert ellerime karşı yumuşaklığını hissetmek için seğiriyor.

Elimle boğazını kavrayıp onu öğürtmeye zorladığımda, dolgun dudaklarından tükürükler taşarken, incecik boğazı büyüleyici görünürdü.

Omurgamdan yukarı doğru bir heyecan dalgası yükseliyor ve artan cinsel uyarılmamı gizlemek için beceriksizce kıpırdanıyorum.

Gözlerim çenesindeki küçük gamzeye takılıyor ve acaba fark edebileceğim başka belirgin işaretleri var mı diye düşünüyorum. Belki de daha küçük, aranması gereken işaretler?

Hepsini bulup, bana zevk vermem için yalvarana kadar yalardım.

“Sen!” diye işaret ettim ona doğru ve mavi gözleri şaşkınlıkla parıldayarak kocaman açıldı. Onu rahatlatmak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

için garip bir dürtü hissettim ama diğerleri burada olduğu için bu seçeneği değerlendiremedim.

Kadının buz gibi sarı saçlarında hafif bir dalgalanma var ve müzayedeciye bakıp bunun ne kadar büyük bir fiyasko olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyorum. Yine de, her şeyi göz önünde bulundurursak, bana bir iyilik yapmış olduğunu düşünüyorum. O küçük bir porselen bebek gibi ve onu koruma konusunda garip bir dürtü hissediyorum.

"Hepsi bu kadar," diyorum.

Müzayede görevlisi başını sallar ve yatakta yatan çift ile sarışın ve esmer kadın dışında herkes odadan çıkar.

Yatakta yatan iki kadın birbirlerinin vajinalarını yalamaya başladığında vücudumdaki her hücre canlanıyor. Şapırdatma ve inleme sesleri duyuluyor ve yemin ederim sarışın kadın yüzünü buruşturuyor; yüzü daha da kızarıyor ve ben bundan zevk alıyorum. O da boşaldığında bu renk göğsüne de yayılıyor mu acaba?

Sarışına odaklanmış bir şekilde yatağa doğru hırlayarak, "Boşalırken çığlık atmasını sağla," dedim.

Bu gece çok ilginç bir hal aldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dördüncü Bölüm

Cennet

Kendimi rahatlatmak veya güvende hissetmek için tırnaklarımı kemirmek üzere parmaklarımı ağzıma götürmemek için mücadele ediyorum, ama bir şekilde emredildiği gibi sakin ve hizalı kalıyorum. Başka bir şey yapamayacak kadar korkuyorum.

Buradaki kadınların yanı sıra işçilerin de maruz kaldığı durum o kadar vahim ki, midemdeki azıcık şeyi kusmak ya da bir köşeye kıvrılıp ağlamak istiyorum, ama bu durumun hiçbir faydası olmayacak.

Bodrum katındaki kadın, istismardan kaçınmanın en iyi yolunun bir Carrera oğlu olduğuna inanıyordu. Bu düşünce kesinlikle korkunç. Bu durumun tamamı, benim rahatlık alanımın çok dışında, bambaşka bir gerçeklik gibi görünüyor.

Bana hemen, bu sonraki aşamayı atlatmak için özgüvenliymiş gibi davranmam gerektiğini, eğer şanslı olup kulüplerden birine transfer edilirsem, yeniden bir nebze özgürlüğe kavuşma şansım olacağını açıkladı.

Nihai hedefim şu: normal hayatıma dönmek ve öğretmen olmak için üniversitede eğitimime devam etmek.

Bir anaokulu öğretmeni.

Sadece bunu atlatmam gerekiyor. Hayatta kalmak ve eve dönmek için ne gerekiyorsa yapmalıyım. Siyah takım elbiseli yakışıklı adam bizi incelerken bunu tekrar tekrar kendi kendime söylüyorum. Dudaklarına odaklanmaya çalışıyorum, çünkü siyah gözlerine baktığımda kalbim hızla çarpıyor ve dizlerim titriyor, neredeyse çökecek gibi oluyor.

Onlardaki kötülük içimi ürpertiyor ve bakışlarımız kesiştiğinde o karanlık parıltıda uğursuz ve çarpık bir şey beliriyor. Yumuşaklığın bir izi bir anda yok oluyor.

Adamdan bir güç fışkırıyor; boyu altı fitten fazla, doğru tahmin ediyorsam yaklaşık bir buçuk metre. Bronzlaşmış tenini ortaya çıkaran, üst düğmesi açık, simsiyah bir takım elbise giymiş. Vücudu ince ve büyük, dövmeli ellerinin sol serçe parmağında siyah bir yüzük var. Kristal bardaktaki kehribar rengi sıvıdan bir yudum daha aldığında yüzük parıldıyor ve kurumuş dudaklarım kıvrılıyor. Şu anda ıslak bir şeyin tadına bakmak bir lüks olurdu. Sonra yerde duran atılmış bir kravata bakıyorum.

Kaba bir el çenemi kavradı ve kalın parmakları etimi sıktı, ama ona acımı göstermeyi reddettim. Beni tutuşunu kullanarak başımı kaldırdı ve bakışlarımı ona çevirmemi sağladı.

Nefesim kesiliyor, ölümcül bakışları daraldıkça hava ağırlaşıyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

"Gözlerin ileriyi görmeye odaklanmalı, Küçük Oyuncak," diye hırıltılı bir sesle söylüyor ve derin bariton sesi içimi jöle gibi yapıyor. Daha önce hiç bu kadar güç ve sahiplenme duygusuna sahip bir adama bu kadar yakın olmamıştım ve tamamen yabancı bir ortamda olsam ve dehşete kapılmış olsam da, onun yanında ağlamayı reddediyorum.

Çenemi daha yukarı kaldırıp, meydan okurcasına bakışlarımla onun kararmış gözlerine dikildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Büyük hata.

Gözlerinde bir şey parlıyor, belki bir meydan okuma. Arzu mu?

“Belki de basit emirleri reddettiğin için cezalandırılman gerekiyor.” Ses tonundaki yumuşaklık, beni cezalandırmanın hiçbir zorluk yaratmayacağını gösteriyor ve yanımda duran koyu saçlı kadın irkildiğinde, keşke vücudumdaki her isyankar hücreyi yok edip itaatkar olabilseydim diye düşünüyorum.

"İyi ki penisimin emilmesine ihtiyacım var, yoksa kıçın tahriş olurdu." Adam topuklarının üzerinde döndü ve kadın derin bir nefes verirken omuzları düştü.

Sözleri zihnimde tekrar tekrar yankılanıyor: "*Penisimi emmen gerekiyor.*"

Aman Tanrım, beni mahvedecek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beşinci Bölüm

Azrael

Sarışın kız ürkmüş bir oyuncak gibi ve bu bağlantıyı biraz komik buluyorum ama bunu paylaşmak istemiyorum. Kalın penisimi aldığında gözlerinin daha da büyüyeceğini merak ediyorum.

Parmağımı dudağımın üzerinde gezdiriyorum. Ne ilginç bir düşünce. Belki de boğazını nasıl açacağını bilmiyordur ve ben ona öğretebilirim. Aniden boşalma ihtiyacıyla testislerim ağrıyor ve durumumu gizlemek için sandalyemde kıpırdanıp, her şeyden çok daha huzursuz görünmeye çalışıyorum.

"Diz çökün!" diye çıkıştım, yere doğru işaret ederek.

Sarışın kadın odanın etrafına göz gezdirdi.

Tanrım, onu nereden buldular böyle?

Esmer kadın ayaklarımın dibine diz çöker ve itaatine gerçekten minnettarım, ama asıl istediğim sarışının boyun eğmesi. "Sen!" diye işaret ediyorum ona ve ondan dalga dalga korku yayılıyor.

Hizmetleri için ödeme yaptım, şimdi ise vazgeçiyor.

Muhtemelen bu işe gönüllü oldu, sonra durumun ciddiyetini ya da daha büyük olasılıkla kime hizmet edeceğini fark etti.

Carrera isminin bazı insanlarda korku uyandırabileceğini anlıyorum, ama ben penisimin emilmesini istiyorum ve o sadece zaten var olan çaresizliğimi daha da artırıyor.

Bir elimle kemerimi çözerken, diğer elimle yere doğru işaret ettim ve o da sendeledi. Nedense, ayaklarımın dibine gelir gelmez başını okşadım.

Bana bakarken mavi gözleri yumuşuyor ve onu rahatlattıkça korkusu azalıyor. Mükemmel bir itaatkâr; sadece henüz bunun farkında olup olmadığından emin değilim.

Elimi boxer şortumun bel kısmına sokup penisimi sıkıştırdığı yerden çıkarıyorum, serbest bırakıyorum. Ona dokunmak, ayaklarımın dibindeki küçük sarışın oyuncak sayesinde damarlarımda atan uyarılmayı dizginlemeye çalışırken dişlerimin arasından tıslamama neden oluyor.

Bu duygu. Bu ezici, kontrolden çıkmış his bana yabancı bir şey ve bundan hiç hoşlanmıyorum. Hiç de değil.

Penisimi sertçe avuçlayarak esmer kadının yanağına tokat attım. Sarışına bakarken "Siktir git!" diye bağırdım.

Dudakları penisimin çevresini sardığı anda, bu hissin tadını çıkarıyorum. Sıcak, ıslak bir ısı sertleşmiş penisimi sarıyor. Penisimi serbest bırakıp bir elimi başının arkasına koyarak onu daha da aşağıya doğru itiyorum ve kalçalarımı bir kez daha iterek öğürmesine ve öksürmesine neden oluyorum.

Odayı emme ve zevkin tatlı sesleri dolduruyor. Yatakta yatan iki kadın arka plan gürültüsü haline geliyor; ben esmer olanı penisimin üzerinde yukarı aşağı itip çekerken gözlerim şaşkın sarışına kilitlenmiş durumda. Ama küçük dudakları aralandığında, nefes nefese kalışını umursamadan esmer olanı üzerimden çekip alıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Paylaş," diye emrettim, ucunu sarışının küçük, bekleyen ağzına doğru yönlendirerek. "Dişlerini kullanırsan çeneni kırarım," diye uyardım, yetişkin erkekleri bile korkutacak bir ses tonuyla, ama o bana dik dik baktı, ağzını açtı ve dilinin ucunu şişmiş başımın üzerinde, sanki bir lolipop tadıyormuş gibi kıvırdı.

Çenem gevşedi. Bu his, onun kırılganlığı, korkusu ve endişesiyle birleşince, penisimin ucundan uzun bir akıntı halinde ön meni fışkırdı ve çenesini güzelce kapladı.

“Yala—” Boğazımı temizledim. “Hepsini yala.” Yavaşça başını salladı, sonra ince parmaklarını penisimin etrafına doladı, elimi okşadı. Daha önce hiçbir fahişenin bana bu şekilde dokunmasına izin vermemiş olmama rağmen, bu harekete izin verdim. Dokunuş elektrik gibiydi. Gözlerimiz kilitlenmişti; penisimin üzerindeki küçük eline bir kez daha bakarsam, yanıp kül olurdum.

Beni tekrar ağzına doğru yönlendiriyor, sonra da başımı emiyor.

Aman Tanrım, bu harika. Neredeyse koltuğa geri eridim.

Gözlerim kısılıyor ama her şeyi görebilmek için onları açık tutmaya zorluyorum.

Bu masum hareket benim için yeni bir şey. İçimde bir alev yandı ve kendimden geçerek yanıp kül olmak istiyorum.

Yanaklarını içeri çekerek beni daha derine alıyor ve diliyle penisimi daha da yalıyor. Beni boğazına kadar daha da indiriyor, sanki açgözlülükle istiyormuş gibi ön boşalma sıvımı yutuyor.

“Küçük fahişem meniye aç, değil mi?” diye mırıldanıyorum, ipeksi saçlarını okşarken ve dokunuşuma nasıl karşılık verdiğini memnuniyetle karşılıyorum. “İşte bu. Ne kadar iyi bir küçük sürtük, beni tatmin ediyor,” diye övüyorum. Göz kapakları açılıp kapanıyor, sanki tadımı çıkarıyor, beni daha da mutlu ediyor. *Tanrım, boşalmadan önce bir şeyler yapmalıyım.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Diğer fahişeye de biraz bırak,” diye azarladım ağzından çekip, sikimi esmer kıza doğrulttum. Boğazına sertçe soktum ve o da aldı. Başını daha da aşağıya itip kalçalarımı kaldırırken, ağzını şiddetle sikerken tükürük çenesinden aşağı aktı, ama gözlerim bir an bile küçük oyuncağımdan ayrılmadı. Sanki onu sikiyormuşum gibi, ağzını kullanarak. Dudaklarını yaladığında, zevk omurgamda dalgalandı, bu yüzden esmer kızı çekip sikimi sarışın kızın ağzına soktum. “Siktirtt.” Bir elimle başının arkasını kavradım, diğer elimle yanağını okşadım, onu kendi tatminim için kullandım. “İşte bu, açgözlü fahişeler beslenmeyi sever. Hepsini yut, Küçük Oyuncak,” diye homurdandım, kalçalarımı ileri doğru pompalayarak.

Bacaklarıma bastırıyor ve beni yerinden oynatabileceğini düşünmesi bana komik geliyor; bu sadece azmimi artırıyor. Her damlası onun içinde gömülecek. "Yut." *İtme.* Ağzım açılıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. "Her." *İtme.* "Kahrolası." *İtme.* "Damla." Boğazımda aç bir hırıltı yükseliyor ve benden bir zevk çığlığı fışkırıyor, gözlerimin önünde canlı ışıklar dans ediyor. Orgazm öyle bir güçle beni vuruyor ki nefesim kesiliyor.

Yatakta yatan kadınlar odaya kendi boşalma çığlıklarını atıyorlar, ama ben sadece küçük oyuncağımın beni boğduğunu görüyorum ve buna bayılıyorum.

Aman Tanrım, bayılıyorum buna.

Hayatımda yaşadığım en yoğun orgazmdan yavaşça kendime geliyorum, sonra başının arkasını bırakıyorum. Nefes nefese kalıyor ve gözlerinde biriken gözyaşlarına bakarak kıkırdıyorum. Olan bitenin heyecanıyla ona manyakça sırıtıyorum.

Kadın tamamen şok olmuş görünüyor. Belki de müşterilerinin onu nazikçe kullanmasına alışmıştır. Bu düşünce beni rahatsız ediyor. Başka bir erkeğin onu kendi zevki için kullanması, düşünmek bile istemediğim bir şey.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Normalde, tatmin olduğum sürece umurumda olmazdı, ama bu düşünce rahatsız edici.

Ağzının kenarından küçük bir damla meni damlıyor ve ben de onu alıp bekleyen dudaklarına itiyorum. Çok tatlı bir şekilde emiyor ve yine söylüyorum, bu alışık olduğum bir şey değil. Normalde bir kadın bana hizmet ederken baştan çıkarıcı görünmeye çalışırdı, ama bu diğerlerinden tamamen farklı.

Daha fazla düşünmek istemediğim için parmağımı geri çekiyorum, sonra çenesini kavrayıp ona kim olduğunu ve daha da önemlisi benim kim olduğumu hatırlatıyorum. "Teşekkür et, Küçük Oyuncak."

Mavi gözleri kısılıp, alaycı bir gülümseme takınmadan önce parıldadı ve ben de kahkahayı tutmak için kendimi zor tuttum. "Teşekkür ederim, efendim." Sesindeki yumuşaklık ve samimiyet, onu dikkatlice incelemek için başımı yana eğmeme neden oldu ve ona karşı bir çekim duyduğumu, hikayesini öğrenmek istediğimi inkar edemem.

Dikkatimi dağıtacak hiçbir şeye tahammülüm yok, bu yüzden ona olan hayranlığımın derinliklerine inmeyi reddediyorum.

"Hoşça kal küçük sürtük, sikimi öperek vedalaş," diye emrediyorum, burnunun deliklerinin genişlemesini ve yüzünün öfkeyle buruşmasını keyifle izliyorum.

Öne doğru eğiliyor ve penisime doğru yaklaşırken ağzından çıkan hafif nefes, kalın avucumun içinde penisimi sıkıca kavramama neden oluyor. Yumuşak dudakları şişmiş başa değiyor ve dilini yarığımın üzerinden geçirdiğinde, göğsümün derinliklerinde aç bir hırıltı yükseliyor.

Bu küçük fahişe ne yaptığını gayet iyi biliyor. Ayıyı kışkırtıyor.

Beni kışkırtıyor ve ben de bunun bedelini ona ödetmek üzereyim.

Ceketimin cebindeki telefonum art arda titriyor. Jensen arıyor. Acilen bana ihtiyacı olmadığı sürece bunu yapmazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Geri çekilerek, hızla penisimi pantolonumun içine sokup kemerimi bağladım, sonra kadınlara sırtımı dönüp cebimden telefonumu çıkardım.

"Devam et," diye uzatarak söyledim.

"Efendim, bir durumum var."

"Tahmin ettim."

“Tesisten ayrılma izni.”

Başımın tepesindeki baskı noktasına masaj yapıyorum; cidden mi? Bu gece, tam da bu gece, acil bir durumu var.

"Gerekli mi?"

“Evet.” Evet mi? Aldığım tek cevap bu mu? Gecemi kısa kesiyor ve tek kelimelik bir yanıt alıyorum. “Seni evine bırakabilirim.” Bu, sorunu daha sonra ofisimde, güvenli olduğunu bildiği yerde anlatacağı anlamına geliyor.

"Buyurun. SUV beş dakika içinde beni beklesin." Telefonu kapatıyorum.

Arkamı döndüğümde, dört kadının da gözleri üzerimdeydi, bir sonraki emirlerini heyecanla bekliyorlardı ve Jensen'in ihtiyatlılığına minnettardım; kimseye güvenemezsiniz.

Ceketimin göbeğinden ilikleyerek kapıya doğru yöneldim. Sarışın kıza daha fazla dikkat etmedim; eğer ilgimi çekmeye çalışıyorsa, umursamayı reddettim. Eminim ki daha sonra kulüplerden birinde onunla karşılaşacağım. *Hayır, daha sonra karşılaşacağım.* İçimden bir ses, ilişkimizin henüz bitmediğini söylüyor, ama halletmem gereken daha acil meselelerim var.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Altıncı Bölüm

Cennet

Uğursuz bir aura ile örtülü adam, geldiği gibi hızla kayboldu. Kapının arkasından kapanma sesiyle omuzlarım gevşedi, ama içimde bir şey onun bu kadar ani gidişine hayal kırıklığına uğradı. Acaba ona kendimden başka kimseye vermediğim bir şey verdiğim için mi? Yoksa bacaklarımın arasında daha önce hiç hissetmediğim bir sızı olduğu için mi, ki hissetmemem gerekirdi. Tanrı aşkına, kaçırılmışken böyle bir şey hissetmemeliydim.

Onda öyle bir şey vardı ki, vücudumdaki her hücre onun emri altında canlanıyordu. O kadının ağzını büyük bir coşkuyla kullandı ve ancak zevke yaklaşınca bana aynı muameleyi gösterdi.

Tecrübesizliğimi mi fark etti? Yoksa bana taktığı lakaptan da anlaşıldığı gibi benimle dalga geçmekten mi zevk aldı?

“Şimdi ne olacak?” diye soruyorum ve kadınlar, sanki bir tanrı odadan çıkmış ve yokluğundan hayal kırıklığına uğramış gibi, kapıya doğru öfkeyle bakıyorlar.

“Umarım beni evine götürür.” Omuz silkti ve ben burnumu kırıştırdım, bu da onun kıkırdamasına neden oldu. “Ah, gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?” Sesinde alaycı bir ton vardı, bu yüzden tekrar geri çekildim. “Azrael, buranın sahibi olan Mafya'nın bir parçası. Ama iyilerinden biri; kadınlara iyi davranıyor.”

Kaşlarım birden yukarı kalktı—iyi kaşlarımdan biri. Bu kadınlar nerede yaşıyorlarmış böyle? Kadınlara küçük oyuncaklar ve fahişeler demenin, penislerini ağızlarına zorla sokup onları boğmanın kabul edilebilir bir şey olduğunu nereden biliyorlar? Sonra da ağızlarına o kadar derine bir şey sokulduğunda, vücutlarının doğal tepkisinden başka çareleri kalmadığı için verdikleri tepkiden zevk alıyorlar. O bir canavar. Bir iblis ve adı onu mükemmel bir şekilde temsil ediyor.

"Kötü birine benziyor," diye fısıldıyorum.

“Ah, öyle.” Kadınlardan biri yatağın kenarından kayarak sıraya giriyor. “Tamamen şeytani, ama kadınlara şiddet uygulamıyor ve birlikte olduğu fahişelere tecavüz ettiğini ya da taciz ettiğini hiç duymadım.” Omuz silkiyor.

“Peki sonra ne yapıyor?” Dudaklarımı yalıyorum, dilimde hâlâ penisinin tadı var ve bir yanım bunun orada kalmasını dilerken, diğer yanım bu düşünceden iğreniyor. Hangi kadın kaçırılır, istismar edilir ve bir erkeğin tatmini için kullanılır ve bundan zevk alır?

Başımı sallıyorum. "Eğer kötüyse, ne yapar?"

“Burası onun, ailesinin mülkü,” diye itiraf ediyor dördüncü kadın. Diğer ikisine kıyasla daha masum görünüyor; diğerleri ise burada olmaktan hiç etkilenmemiş ve kendinden eminler. Oysa benim kusurlarım ve güvensizliklerim herkesin gözü önünde sergileniyor.

"Duyduğuma göre kullanılmış cesetleri şehrin çeşitli yerlerine atıyorlar ve yetkililerden izlerini gizlemeye bile zahmet etmiyorlar," diyor bir diğeri. "Onlar da işin içindeler."

Yatakta yatan kadınlardan biri kollarını vücudunun üzerinde kavuşturup göğüslerini yukarı doğru ittiği için bakışlarımı kaçırdım. “Babasının arkadaşlarıyla birlikte oldum; iyi insanlar değiller. Sana bir şeyler kullanmayı seviyorlar. Ne kadar yalvarsan da durmalarını istemeden sırayla tecavüz ediyorlar.” Tüylerim diken diken oldu ve midem bulandı. “Durmuyorlar. Ne kadar acı çektiğini bilmekten zevk alıyorlar.” Yüzümü buruşturdum ve korku beni daha önce hiç olmadığı kadar sardı. “Bekaretimi aldılar ve durmaları için ağladığımda bana güldüler.”

“Ç-çok üzgünüm.” Dudaklarım titriyor. Bu zavallı kadın cehennemden geçmiş. Çektiği acıyı, maruz kaldığı zulmü hayal bile edemiyorum ve şimdi onunla birlikte burada sıkışıp kaldım. Ona sarılmak için elimi uzatıyorum ama geri çekiliyor. Bu tesellinin benim için mi yoksa onun için mi olduğunu bilmiyorum, çünkü şu anda hayatımda hiç bu kadar yalnızlık hissetmemiştim.

Kapı aniden açıldı ve iki adam odaya girerken hepimiz geriye sıçradık. Kısa boylu, kel kafalı, keskin hatlı ve sert bakışlı adamlardı. İçlerinden biri yanımda oturan kadınla göz göze geldi. "Üzerinize giyin!" diye bağırdı. "Hadi, acele edin!"

Giysilerden kastı beyaz gömlek ve hepimiz üzerimizi örtmek için acele ediyoruz. Onların yakınında olmak, hele ki şu an olduğumdan daha uzun süre çıplak kalmak kesinlikle istemiyorum. Ellerim hızla hareket ediyor, gömleğin düğmelerini olabildiğince ilikliyorum ve çıplak bedenimi görmemiş olmasını umuyorum.

“Sen!” Gözleri bana dikildi ve midem alt üst oldu. Kaygı dalgaları tüm vücudumu sardı ve içimdeki her şey kaçmam için çığlık attı. “Açık artırmaya gidiyorsun.” Hayat enerjimi kaybetti, oda dönmeye başladı ve göğsüm hızla inip kalkıyordu. Asla, sığır gibi satılıp, kullanılıp, dövülüp, sonunda canavarlar için kurulmuş iğrenç bir kulüpte ya da daha kötüsü, sokaklarda çöp gibi atılmak istemiyorum.

Erkekler bir sonraki hamlemi anlayamadan, sendeledim ve diğer iki kadının yanından geçtim, bu da onların beni kenara itmelerine neden oldu. Sonra ani bir karar verip Azrael'in çıktığı kapıdan koşarak uzaklaştım.

Kapıyı hızla açıp arkamdan sertçe kapatıyorum, sonra gözlerim önümde ne olduğunu algılamadan sağa dönüyorum. Koridorda hızla koşup ilk merdiven basamağını çıkıyorum. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, ama aklımda tek bir düşünce var: koşmaya devam ediyorum.

Özgürlük.

Çıplak ayaklarım parlak kırmızı halıya çarpıyor ve etrafımda onlarca kapı var. Her odadan seks sesleri geliyor ve bu da vücudumda bir mide bulantısı dalgası yaratıyor; ayak parmaklarımdan yükselip boğazıma yerleşiyor, sanki tek amacı beni dehşetle boğmakmış gibi.

Aman Tanrım.

Hangi kapıyı seçmeliyim? Geçen her saniye korku kan dolaşımıma işliyor.

Koridorda bir kapı açılıyor ve düşünmeden, odadan çıkan adama doğru ilerliyorum çünkü merhamet dilemekten çekinmiyorum.

Beni kendinden uzaklaştırdı ve bedenim acı verici bir gürültüyle yere düştü, çığlık attım. Bize doğru gelen ayak sesleri beni titretti. "L-lütfen." Ellerimi birleştirdim, yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu.

Adam bana doğru döndü ve ayağa kalkarken tırnakları kafa derime saplandı. Başımda hissettiğim şiddetli acıdan feryat ettim.

“Ahmak orospu!” Kulaklarımda yankılanan yüksek bir tokat sesiyle başım yana savruldu; yanağımdaki yanma hissi başlamadan önce bir an sersemledim ve ancak şimdi vurulduğumu fark ettim.

Ağzımı bakır tadı dolduruyor ve şeytani figür öne doğru adım atarken bulanık bir görüşle inliyorum. Bir silah sesi yankılanıyor, ama ben olduğum yerde donakalmış kalıyorum.

Yavaş yavaş dikkatim tekrar yerine geliyor ve işte karşımda, intikam peşinde koşan karanlık bir melek görünümünde Azrael Carrera duruyor.

Azrael

Küçük oyuncağım bana bakıyor ve sanırım hayatımda hiç bu kadar güzel bir kadın görmemiştim. Onu hırpalayan gardiyanın kafasından geçen kurşunun sıçrattığı kanla kaplı. Sanki beynine kurşun sıktığıma inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıyor ve onun tuhaf, şaşkın ifadesine ve yüzünün tişörtüyle aynı renge bürünmesine gülmek istiyorum.

Titremesine bakılırsa şiddete alışkın olmadığını tahmin ediyorum. Adamın başına kurşun sıkıldı, Tanrı aşkına; çok daha kötü ölüm şekilleri var.

“Ben...” Ağzı kıpırdıyor ama neredeyse hiçbir şey söylemiyor. “Ben...” Başını sallıyor ve içimde bir rahatsızlık hissi beliriyor.

Arkadan başka bir kişi ona doğru hızla yaklaşınca, bakışlarımı kaldırıp ona dik dik baktım ve hafifçe başımı salladım. Kadın tamamen habersizdi. Muhafız yerde yatan ölü adamı görünce gözleri faltaşı gibi açıldı, ellerini havaya kaldırıp geri çekildi ve geldiği yöne doğru geri döndü.

“Açık artırma... Açık artırmadan kaçıyordum. Lütfen beni öldürmeyin.” Alt dudağı titriyor ve çenesindeki gamze kıpırdıyor.

Onun muhteşem vücudunun her santimini didik didik ediyorum. Dik göğüsleri tişörtünün altında gizli, narin yüz hatları beni çağırıyor ve avucum dağınık saçlarını

düzeltmek için kıpırdanıyor. Titremesi bana bir tür şoka girdiğini söylüyor. Alt dudağından kan damlıyor, gözleri bana yalvarıyor.

Aman Tanrım, ne kadar acınası bir şey ama yine de büyüleyici.

“Oyuncaklarla iyi anlaşamıyorum,” dedim ve baş parmağımla yarılmış dudağındaki kanı sildim. Donakalmış bir halde kaldı ve baş parmağımı ağzıma soktuğumda göz bebekleri büyüdü, eminim bunun farkında değil. Penisimin zonkladığını hissettim. Daha önce yarı sertti ama şimdi tekrar tam uzunluğuna ulaştı, kemerime sürtünüyor ve beni inanılmaz derecede rahatsız ediyordu.

“Lütfen, lütfen. Müzayedeye gitmek istemiyorum. Lütfen beni zorlamayın.” Yalvarışına gözlerimi devirmek istiyorum; daha önce hepsini duymadığımı mı sanıyor gerçekten? Yüzünden tek bir gözyaşı süzülüp yere düşüyor ve ben duygusuz kalıyorum.

"Gözlerinde bir ışık var," diye fısıldıyor başını sallayarak. "Umut var, görüyorum."

Sözleri zihnimde yankılanıyor ve bu sözlerdeki bir şey beni tanıdık kaynağı bulmak için anılar arasında gezinmeye itiyor. Büyükannemin yumuşak sesi, sanki gerçekten buradaymış gibi, sıcaklığıyla beni sarıp sarmalıyor.

Gözleri aniden serçe parmağımdaki yüzüğe takıldı ve nefesim bir anlığına kesildi.

Bu da neyin nesi?

Nereden bilebilirdi ki? Bilemezdi, değil mi?

"Efendim, onu buradan uzaklaştırmamızı ister misiniz?" Muhafızlardan biri ona doğru işaret etti ve ben aceleci bir karar verdim. Onu koruma ihtiyacı birdenbire çok ağır bastı.

"Hayır. Benimle geliyor."

Derin bir nefes veriyor ve benimle burada ya da kulüplerimizden birinde olduğundan daha güvende olduğunu düşünmesi bana neredeyse komik geliyor.

Yüzümde şeytani bir zafer ifadesi beliriyor, yanağını okşuyorum. "Umarım bu zahmete değersindir, Küçük Oyuncak." Delice sırıtıyorum ve nefesi kesiliyor. "Şeytanın inine girdin, daha da iyisi, isteyerek geldin." Onu döndürüyorum, sonra belinden tutup kaldırıyorum ve onu kolayca omzuma attığımda nefesi kesiliyor.

Onu örtme ihtiyacı sinirlerimi bozuyor ve kalçasının gardiyanlara dönük olmaması da koridorda yürüyüp dışarıda bekleyen araca doğru ilerlerken beni hiç rahatlatmıyor.

Buz gibi hava yüzüme çarpıyor ve gece yarısına doğru kaşlarımı çatıyorum.

Üzerime tek bir yıldız parlıyor ve ben de ona dik dik bakıyorum.

Kaderin varlığına olan inancımı çok uzun zaman önce kaybettim. Tekrar inanmaya da niyetim yok.

Yedinci Bölüm

Cennet

Azrael beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi limuzin koltuğuna bırakıyor ve sanırım onun gibi bir adam için bu doğru. Yine de, son birkaç gündür vücuduma yapılan kötü muamele, her ani hareketi acı verici hale getiriyor.

Onun karanlık bakışlarının üzerimde olduğunu biliyorum, bu yüzden dikkatinden kaçınıyorum ve karşısındaki koltukta büzülerek olabildiğince sessiz kalmayı tercih ediyorum.

"Hep böyle dramatik miydin?" diye soruyor ve ben de bakışlarımı onun gözlerine dikiyorum.

Bu soruya verebileceğim bir milyon bir cevap var, ama gerçek şu ki, onun gibi bir hayat yaşamış bir adam için bunların hiçbir anlam ifade etmeyeceğini biliyorum. Sanki başka bir dünyadan gelmiş gibi. Benim yaşadığım travmadan sonra nasıl olur da insan yara almadan ve sakin kalabilir ki, üstelik daha da kötüsü, muhtemelen çok daha fazlası gelecek.

Bodrumdaki kadını hatırlıyorum; bana en iyi seçeneğimin Azrael tarafından kaçırılmak, kullanılmak ve

sonra da sahip oldukları kulüplerden birinde iş bulmak olduğunu söylemişti. Tek bildiğim, o binaya asla geri dönmeyeceğim.

Koşarken duvarlardan yankılanan çığlıklar, bağırışlar ve haykırışlar zihnimde canlanıyor ve bununla birlikte boğazımda bir bulantı hissi oluşuyor, bu yüzden kusmamak için burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye çalışıyorum.

“Beni görmezden geliyorsun. Yakında beni kızdırmaman gerektiğini öğreneceksin.” Keskin sözleri bir vaat gibiydi ve gözlerimden dökülmek üzere olan gözyaşlarımı sildim. Üzerime eğildi, devasa gölgesi üzerimde belirip sokak lambalarının ışığını görüş alanımın dışında bıraktı. Sıkı parmakları yanaklarımı kavradı, sıktı ve ben inledim. “Ve sakın ağlamaya başlama; beni en çok kızdıran şey gözyaşların.”

Beni iterek bıraktı, sonra acımasızca yaptığı bu hareket karşısında sessizce sarsılırken koltuğuna geri oturdu. Temelde şok halindeydim ve kalbimin derinliklerinde çok daha kötüsünün geleceğini biliyordum.

Karanlık intikamcım gecenin iblisi ve içimden bir ses bana onun gündüz de kendini göstermekten çekinmeyeceğini söylüyor.

Azrael

Malikaneme vardığımızda o çoktan uyuyakalmıştı ve ben de gözlerimi ondan alamıyordum.

Buraya gelirken, küçük bedeni arabanın titreşimleriyle bir o yana bir bu yana sallandı ve bir tümseğin üzerinden çok hızlı geçtiğimizde, koma halindeki kızın çığlık atmasına neden olarak neredeyse bariyeri yumruklayacaktım.

Jensen, ne zaman sanki kıçına kurşun sıkılıyormuş gibi araba kullanması gerektiğini ve ne zaman sakinleşip normal bir insan gibi araba kullanması gerektiğini öğrenmeli.

Limuzin durdu ve yemin ederim Jensen'in öndeki biriyle konuştuğunu duydum, ama küçük oyuncağım uykusundan uyandığı için onlara pek dikkat etmedim.

Kapımı açtığı anda dışarı adım atıyorum.

"Efendim, ne yapmalıyım?" diye soruyor ve baygın halde görünen küçük oyuncağı işaret ediyor.

“Onunla ben ilgilenirim. Bir saat sonra ofisimde buluşalım.” Bana başıyla onay verdi ve geri çekildi, böylece içeri uzanıp onu kucağıma alabildim. Onu göğsüme yaklaştırıp inceledim. Açık artırmada satıldıktan sonra iki dakika bile dayanamazdı, özellikle de Vector ya da babam gibi biri kazanmış olsaydı. Bu düşünce beni o kadar öfkelendirdi ki, kaslarım avlanmaya hazırlanan bir yılan gibi gerildi.

Göğsüme sokuluyor ve kaslarım onun dokunuşuyla gevşerken, ona olan tutuşum da sıkılaşıyor. Mülkün ışıkları, konağa giden beton basamakları aydınlatıyor ve içeri adımımı attığım anda sıcaklığı hissediyorum.

Girişte bekleyen güvenlik görevlisini görmezden geliyorum. Bu tür teslimatlara fazlasıyla alışkın, ben de mermer merdivenlerden yukarı, yatak odalarına çıkıyorum.

Oyuncaklarım için ayrılmış yatak odasına vardığımda, göğsüme saplanan bir şey hissettim ama nedenini anlamadım. Alışık olmadığım bir his ve kafamı karıştırdı.

Eğilip, onu ilk gördüğüm andan beri hissettiklerimi dürüstçe dile getiriyorum.

"Sen benim sonum olacaksın, Küçük Oyuncak. Ama bunu memnuniyetle karşılıyorum."

Sekizinci Bölüm

Cennet

Yüzlerin anlık görüntüleri, saçlarımın çekilmesi ve vücudumun morarması ve cezalandırılması zihnime çarpıyor. Karanlık gözleri bana dikilmiş, penisinin tadı ağzımda. Bir kabusun görüntüleri ardı ardına geliyor, gözlerimi açıp kapatırken keskin bir nefes alıyorum.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, o kadar hızlı atıyor ki kalp krizi geçirecekmişim gibi hissediyorum.

Odayı şöyle bir gözden geçirdim ve midem bulandı. Yurt odamda değilim; bu bir kâbus değildi; bu benim yeni gerçekliğim.

Yavaşça doğruldum, yatağın yanında bir bardak su ve iki adet Tylenol kapsülü bulduğum için minnettardım. Bardağı kaldırıp kurumuş dudaklarıma götürürken elim titriyordu ve su dudağımdaki kesiğe değdiğinde, Azrael'in durmamı nasıl istediğini hatırlayarak bağırmamak için kendimi zor tuttum.

Adam hiç duygu göstermiyor mu?

Boğazım yanıyor ve bunun Azrael'in bana saldırmasından mı yoksa saatlerce aralıksız ağlamanın

travmasından mı kaynaklandığından emin değilim. Bir şekilde hapları yutuyorum ve suyu bitiriyorum, bardakta daha fazla su olmasını şimdiden diliyorum, sonra bardağı komodinin üzerine koyuyorum.

Odayı şöyle bir gözden geçirdiğimde, karanlık ve rutubetli bir bodrum katı yerine, ferah beyaz mobilyalarla döşenmiş bir yatak odasında olduğumu görünce rahatladım.

Duvarlar steril ama ferah bir görünüme sahip, yumuşak gri tonlarında ve mobilyalar da bembeyaz gibi duruyor. Halı yumuşak ve gümüş grisi, üzerinde yattığım çarşaflar ise beyaz ve ipeksi, ayrıca hoş bir kokuya sahip.

"Her zaman bu kadar meraklı mısın?" Ölümcül sesi dikkatimi odanın köşesindeki sandalyede oturan adama çekiyor.

Ne zamandır orada oturuyor?

Yakıcı bakışlarıyla yanaklarım kızardı ve sahip olmadığım bir özgüveni kazanmaya çalışırken gözlerimi ondan kaçırdım.

Gözlerim tekrar onun koyu renkli gözleriyle buluştuğunda, omuzlarımı geriye çektim. "Neredeyim?" diye sordum sesim kısık bir şekilde, ama cevabı zaten biliyordum.

"Malikanemde."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Ayakta duruyor ve koyu renkli giysilerinin aydınlık odayla olan kontrastı göz kamaştırıcı. Işıkta bir şeytan.

“Şurada bir banyo var.” Yan tarafımdaki bir kapıyı işaret ediyor. “Bir saat içinde yıkanıp yatağa dönmeni bekliyorum.” Kelepçelerini çekiştiriyor. “Yatağa geldiğimde sevişmeyi bekliyorum. Bunun için temiz olmanı istiyorum.”

Sözleri anlamak için bir an duruyorum. Bunu gerçekten söylemiş olamaz.

"Özür dilerim, ne?"

“İşitme engelli misin?” Başını bir o yana bir bu yana eğdi ve ben geriye doğru irkildim. “Açık artırmada senin için fazla bir şey elde edemezlerdi,” diye dişlerini sıktı. Sonra

homurdanarak yatağa doğru yaklaştı, bu da beni geri çekilmeye zorladı, ama ayak bileğimi yakalayıp beni çarşafların üzerinden çekerek yatağın en ucuna kadar getirdi ve üzerime eğildi. “Burada benim küçük seks oyuncağım olmak için varsın, ne daha fazla ne de daha az. Bunu anlıyor musun?” Sözleri acı ve zalimceydi; her biri içimde bir korku dalgası yarattı. “Açık artırmaya geri gönderilmek ister misin, hım? Diğer kölelerle birlikte kafese kapatılabilirsin.”

Başımı sallıyorum ve o beni baştan aşağı süzüyor. Dudakları kıvrılıyor ve ben irkiliyorum.

“Ben sadece istekli kadınlarla birlikte olurum,” diye ekliyor. “Bunu anlıyor musun? İsteksiz olan bana hiçbir fayda sağlamaz.” Sesi daha da yükseliyor ve aklıma sadece açık artırma evindeki kadının bana söyledikleri geliyor.

"Anladığını söyle bana," diye ısrar ediyor ve ben de onu rahatlatmaktan başka bir şey istemiyorum.

Ah, elbette anlıyorum, ama bir yandan da bunu yapmak zorunda kalmamayı diliyorum.

Beni sadece seks için kullanmak istiyor, ama tecavüz etme fikrini istemiyor veya sevmiyor. Seçeneklerim neredeyse sıfır. Ya onun ihtiyaçlarına ve taleplerine boyun eğeceğim ya da Tanrı bilir başıma neler geleceği bir açık artırmaya geri gönderileceğim. Şüphesiz ki, birden fazla sadist piç tarafından kullanılacaktım.

Oraya geri dönemem.

Yapamam.

Gözlerim tekrar odayı tarıyor. Burası sıcak ve temiz, ve Azrael benden seks istese de, bodrum katında hissettiğim aynı korkuyu bana yaşatan başka hiçbir şey yok şu ana kadar.

Hayır, Azrael benim için en iyi seçenek.

Tek seçeneğim.

Omuzlarım gerildi ve göğsümü kabartarak ona istediği özgüveni göstermeyi umdum. "Elbette. Hazır olacağım." Sözler dilimde acı bir tat bıraktı ama gözlerindeki şaşkınlık

bana buna değdiğini gösterdi. Başını sallamadan önce gözleri kısaca üzerimde gezindi.

“Kapıda bir bekçi var. Talimatı, sorun çıkarırsanız sizi açık artırmaya geri götürmek, sonra da siz çıkmaya kalkışırsanız kafasına bir kurşun sıkmak.” *Aman Tanrım, tamamen delirmiş.* Bir yanıt bekliyor ve ben başımı sallıyorum. Yüzündeki gerginlik azalıyor, sonra heybetli boyuna kadar doğruluyor, arkasını dönüp odadan çıkıyor.

O yatak odasının kapısını arkasından kapatır kapatmaz, pencereye doğru koştum; ancak pencerenin kilitli olduğunu ve sadece ay ışığının aydınlandığını gördüm.

Ardından banyoya göz atıyorum ve vücudum anında rahatlıyor. Banyo tamamen beyaz fayanslarla döşenmiş ve aralarından geçen altın rengi bir şerit spot ışıkları altında parıldıyor. Musluklar da altın renginde; küvetin jetli olduğu anlaşılıyor ve içinde şelale etkisi yaratan devasa bir duş var.

“Aman Tanrım. Burası muhteşem.” Parmağımı mermer tezgah boyunca gezdiriyorum ve gözlerim aynadaki yansımama takıldığında, sanki biri ciğerlerimden havayı sıkıyormuş gibi hissediyorum. İçimden patlamak üzere olan hıçkırığı bastırmaya çalışırken nefesim kesiliyor.

Çok kötü görünüyorum, sanki bir kaza geçirmişim ya da günlerce bir yerlerde kaybolmuşum gibi. Aklım hangi günde olduğumuzu anlamaya çalışıyor ama hiçbir şey hatırlayamıyorum.

Gerçekten hiçbir fikrim yok.

Buz gibi sarı saçlarım kir ve yağ içinde. Gözlerimin altında siyah halkalar var, ayrıca yaşadığım istismardan dolayı ağlamaktan gözlerimin beyazları kızarmış. Cildim solgun ve normalde sahip olduğum sağlıklı ışıltıdan yoksun, dudağım şişmiş ve çatlamış, etrafında kurumuş kan var, bu da olduğundan daha kötü görünmesine neden oluyor.

Aşağıya baktığımda tişörtün kan içinde olduğunu görüyorum ve onu üzerimden yırtıp atmak istiyorum. Bana

dokunmasını istemiyorum. Onların bana dokunmasını istemiyorum.

"Ay, çıkarın şunu, çıkarın şunu!" diye bağırarak düğmeleri yırtmaya başladım ve ancak çıplak bir şekilde ayaklarımın dibinde kumaş yığılmış halde orada durduğumda nefes almak için durdum.

Bir anda, bildiğim dünya değişti ve onun yerine, altın kafes içinde küçük bir oyuncak oldum.

Dokuzuncu Bölüm

Azrael

Vardığımda Jensen ofisimde beni bekliyordu ve üst kattaki kıza geri dönmek için damarlarımda bir adrenalin patlaması hissediyordum bile.

Hayatımda daha önce hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. İçimdeki bir şey onu çağırıyor; o diğerlerinden tamamen farklı ve onu kaybetmek istemiyorum.

Jensen bana doğru döndü ama ben onun varlığını görmezden gelip doğruca viskiye yöneldim. Jensen'in zaten bir kadeh içtiğini çok iyi bilmeme rağmen, kendime kehribar rengi içkiden büyük bir kadeh doldurdum. Sonra derin bir iç çekerek deri koltuğa çöktüm; söyleyeceği şeyin hoşuma gitmeyeceğini biliyordum.

Ağzını açmadan önce benim içkiden bir yudum almamı bekliyor ve bunun için minnettarım. Geçirdiğim geceden sonra buna gerçekten ihtiyacım var.

"Açık artırmada bir kız buldum." Derin bir nefes verdi.

Bu beklenen bir şey, bu yüzden işin içinde daha fazlası olduğunu çok iyi biliyorum.

"Azrael, o gençti."

Gözleri beni delip geçerken, kanım buz kesiliyor adeta.

“Ne kadar genç?” Aslında bunun pek bir önemi yok. On sekiz yaşın altındaki herkes benim için sorun teşkil eder. Yine de kulüplerde çalışacak ve bana hizmet edecek tüm kadınların yirmi bir yaşın üzerinde olmasında ısrar ediyorum.

"Henüz ergenlik çağının başında, ama daha genç görünüyor."

İçim altüst oldu. "Kahretsin," diye öfkelendim.

İşte beni endişelendiren şey bu. Babam ve ortaklarının yetişkinlerin yanı sıra çocuk ticareti yapmaya başlayıp başlamayacakları konusunda tartıştıklarına dair söylentiler var. Yetişkin insan ticaretiyle uğraşırken nispeten gözden uzak kalıyoruz, ancak çocukları da işin içine katma ihtimali son derece endişe verici. Bu, girişimlerimiz hakkında daha fazla farkındalık yaratacak ve açıkçası, çocuklarla iş yapmaya kesinlikle karşıyım. Çocukken korkunç bir şekilde istismara uğramış ve çocuk istismarının acısını ve travmasını görmüş biri olarak, buna kesinlikle karşıyım. Yine de, bunu zaten çarpık bir yaşam tarzına dahil etmeye çalışmak neredeyse imkansız, özellikle de Vector gibi kişiler babamın kulağına cesaret verici sözler fısıldarken.

Üvey kardeşimiz Stone, gençliğinde mide bulandırıcı işkencelere maruz kaldı ve bu hem Czar'ı hem de beni derinden etkiledi. Artık buna daha fazla katlanmayı reddediyorum.

"Yaralandı mı?" diye kekeledim, bir çocuğun orada bulunması gerçeğine hâlâ şoktaydım ve babamın benim endişelerimi tamamen göz ardı ettiğini anladım. Beni tamamen göz ardı etmişti.

Babam ne düşünüyor acaba? Bu hiçbir anlaşmanın parçası değildi; o şerefsiz bunu kendi başına üstlendi. Daha endişe verici olan ne, emin değilim: yaptıklarını bilmek mi yoksa her zamankinden daha da derine inmeye

hazırlanması ve benim bunun üzerinde hiçbir kontrolümün olmaması ve onunla ilişki kurduğu pislikler mi?

Zaten düşmanlarımız var; bu durum bizi daha da hedef haline getirecek.

Jensen sözlerimin ardındaki anlamı anlayabiliyor; ikimiz de onun bir noktada büyük olasılıkla zarar gördüğünü biliyoruz, ancak cinsel istismar zararın bir başka boyutudur.

"O idi."

“Kahretsin!” Sandalyeme geri yaslandım ve elimi yüzüme sürdüm. “Gittikçe daha da kötüleşiyor,” diye homurdandım. “Bu mümkün mü?” diye sordum ama bir yanıt beklemedim çünkü cevabı zaten biliyorduk.

Yine de bana veriyor. "Öyle," diye onaylıyor. "Ne yapacağız şimdi Azrael?"

Tavana bakıyorum. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, bunu yapmak istemesem de.

Jensen sert bir şekilde, "Çocuk kaçakçılığının bir parçası olmayı reddediyorum," diye çıkıştı. "Bazı erkek ve kadınların bunu yapmasını izlemek bile yeterince kötü." Gözlerini dikti.

Başımı eğerek ona doğru döndüm, gözlerim onu adeta yakıp kavurdu. "Bu işe girdiğinde ne olduğunu biliyordun," diye çıkıştım.

Zorlukla yutkundu. “Biliyorum. Ama Azrael, çocuklar? O çok küçük, Azrael, o—” Tekrar yutkundu. “Yaralı. Koca bir adam bir çocuğu böyle yaraladı.” Başını salladı, tiksinti her zerresine yansımıştı. Ve bu adamlardan bazılarının ne kadar acımasız olabileceğini bildiğim için, eminim ki benim ifadem de onunki gibi, dehşete düşmüş bir haldeydi.

Boğazımı temizledim. "Şimdi nerede?"

Beni inceliyor, bakışları benimkiler arasında gidip geliyor ve ben de onun bakışlarına karşılık veriyorum, sonra omuzları gevşiyor. "Benimkine bak."

Başımı salladım. "Güzel. Onu orada tutun."

"Benimle güvende," diyor.

Sözleri, tanıdığım adamla tam bir tezat oluşturuyor. Jensen ölümcül, kas yığını. Eski asker, son derece sadık. Bir yardım etkinliğinde hedef haline geldikten sonra hayatını kurtardım. Ekibi ona sırt çevirmişti ve karşılığında o da benim korumam oldu.

Yemin ettiği şeyi, yani yok etmeyi amaçladığı şeyi koruyor. İhanetin insana neler yapabileceği, olayların gidişatıyla ahlakının nasıl değişebileceği gerçekten de ilginç.

Elbette, bağlantılarının farkındayım. Her ne kadar benim habersiz olduğumu düşünse de, eminim ki öyledir, ama bir kez bile sınırları aşmadı. Ona şüphe duymam için bir nedenim olmadı, gerçi hayatımı tamamen emanet edebileceğim tek bir adam var: Çar. Ama Jensen de ona çok yakın bir ikinci sırada.

Parmağımı dudağımın üzerinden geçirdim. "Ne bulabileceğime bakacağım."

Bu onu tatmin etmiş gibi görünüyor ve sandalyesinde geriye doğru yaslanıyor. "Azrael, onu babanın yatak odalarından birinde buldum. Belki de onun gittiğinin farkındadır."

Babamla birlikte kullandığımız konaktaki kanat, güvenlik kamerası olmayan tek kanat. Odalar personelimiz tarafından dinleme cihazı olup olmadığı açısından kontrol ediliyor ve biz geldiğimizde odalara kadınlar getiriliyor. Kimsenin yatak odalarına gözetimsiz girmesi için hiçbir sebep yok ve kanattan sadece parmak izi tanıma sistemi olan biri çıkabiliyor.

Küçük oyuncağım koşarken, bunun tamamen farkında değildi. Benim yardımım olmadan çok uzağa gidemezdi zaten. Onun bana ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmek göğsümü gururla dolduruyor.

"Bunu bana bırak," diyorum ve yüzündeki gerginlik kayboluyor.

Çenesini silkip kapıyı açtı, ama tam içeri girecekken bana döndü. "Bir gün sana borcumu ödeyeceğim, Azrael."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama o kapıdan çıkıp gidiyor ve beni, bana hayat veren adama karşı derin bir nefretle baş başa bırakıyor. Ruhumun derinliklerinde, üzerimize çöken, içimize sızan karanlığı hissedebiliyorum. Bu yeni girişimi gerçeğe dönüştürmekte kararlı ve ben buna uymayı reddediyorum.

Bir iblisi yalnızca ölüm ve yıkım bekler ve ben de tesadüfen bir iblisin adını taşıyorum.

Onuncu Bölüm

Cennet

Gittiğinden emin olur olmaz, bardağımı doldurmak için acele ettim ve daha fazla içmeden önce iki bardak suyu bir çırpıda içtim.

Duş zemininde ne kadar süre büzülmüş halde kaldığımı bilmiyorum ama sıcak ve ılık su jeti altında gözyaşlarımla birlikte kiri yıkamak inanılmaz bir his verdi. Sonunda geceye cesurca göğüs germeye karar verdim. Sonuçta, cehennemi zaten atlattım. Ne kadar kötü olabilir ki?

Vücudumu ipeksi duş jeliyle iyice yıkadıktan sonra, başımın arkasındaki şişliği umursamadan saçımı yıkadım. Yaralanmanın üzerinden sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor, oysa gerçekte sadece birkaç gün oldu.

Lavabonun altında bir sürü ürün var: diş fırçaları, taraklar, yüz kremleri, doğal makyaj ürünleri ve ağda ürünleri; hepsi de kullanılmamış gibi görünüyor. Cildime lüks kokan kadifemsi kremleri sürüyorum, saçımı kurutuyorum, sonra da içimdeki gerginlikle yavaşça banyo kapısını açıyorum.

Yatak odasının hala boş olduğunu görünce minnettar oldum ve havluya sarınarak, üzerinde ayna bulunan şifonyere doğru yürüdüm ve çekmeceyi açtım ama boş olduğunu gördüm.

Bir sonrakine, sonra bir sonrakine geçiyorum ve her biri bomboş. Çift kanatlı kapıları açtığımda bir dolap olmasını bekliyorum ve haklı olsam da, orada da hiçbir şey asılı değil. Sadece aynalı duvarları ve arka duvara yaslanmış büyük bir sandalyesi olan geniş bir oda var.

Zaman geçtikçe ağzım giderek kuruyor ve tırnağımın ucunu kemiriyorum; inanılmaz bir beklenti havası içinde kaygı omurgamdan yukarı doğru tırmanıyor.

Zihnen kendimi hazırlıyorum, bunun tek seçenek olduğunu, uzun vadede bana daha az acı ve travma yaşatacak olanın bu olduğunu söylüyorum. Azrael beni onunla cinsel ilişkiye girmeye zorlayabilir, ama en azından yakışıklı, bodruma girip kadınları çığlık atana veya bayılana kadar zorla ilişkiye giren bazı erkeklerin aksine.

Onlara hiç benzemiyor; o iğrenç sözleri söylediğinde, vücudum adeta bir ceza ve bir merhem gibi ısı yayılıyordu ve bu durum bana neredeyse yabancı gelen şekillerde canlandı.

Azrael ile savaşmayı düşündüm, evet düşündüm. Hatta silah olarak kullanabileceğim bir şey bile aradım ama bulamadım, ya da belki de denemekten çok korktum.

Gözlerindeki kötülüğü görmezden gelmiyorum; hayır, onu her şeyden önce görüyorum. Göz kamaştırıcı derecede açık. Adam bunu gururla taşıyor, ama beni kendine çeken ve adamın sadist parıltısından daha fazlası olduğuna dair umut veren şey, manyakça bakışlarının ardındaki o ışık zerresi.

Kendimi yatağın kenarında dururken buluyorum ve kaderimi bilerek saten yorganı kenara çekiyorum, havluyu yere bırakıyorum, çarşafların içine giriyorum ve şeytanın beni almasını beklemeye koyuluyorum.

Azrael

Penisimin hiç bu kadar sertleştiğini görmemiştim. Bir kere bile.

Ofisten ayrıldıktan sonra odama gittim ve hızlıca duş aldım, penisimin ucundan aşağıya doğru süzülen meni öncesi sıvıyı görmezden gelmeyi tercih ettim.

Kahretsin, onu menimle kaplamak ve benden önce gelen tüm erkekleri silmek istiyorum.

O benim malımken başka birinin ona dokunması düşüncesi bile içimde şiddetli dalgalar halinde öfke uyandırıyor. Hayatımda hiç kıskançlık duymadım, bir kere bile, ama o içimde var olduğunu daha önce hiç bilmediğim bir şeyi ortaya çıkarıyor. İçimde bir şeyi uyandırdı, bir arzu ve özlemi, koruma ve sahiplenme ihtiyacını.

“Aman Tanrım,” diye inledim. Küçük oyuncağım beni tamamen altüst etti. Bundan sonra kimin sahibi olduğunu öğrenmesi gerekiyor.

Havlumu yere bırakıyorum, çekmecemi açıyorum, temiz bir siyah pantolon çıkarıp giyiyorum. Fermuarı bile çekmeye zahmet etmiyorum, penisim granit gibi sert. Onu kısıtlamaya çalışmanın ve kendimi daha fazla cezalandırmanın bir anlamı yok.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde, yatak odasının dışında bekleyen muhafız başını bile kaldırmadı.

Duş jelinin kokusu burnumu dolduruyor ve onun isteğimi yerine getirmesinden memnuniyet duyuyorum.

Başını yataktan kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştuğunda kalbim bir an durdu. Saf, katıksız bir şehvet beni sardı. Çarpıcı, kelimenin her anlamıyla güzel ve onu çarşaflarımda bu kadar temiz ve narin görmek, içimde müthiş bir aidiyet duygusu uyandırdı.

Ben aksini bilmeme rağmen gözlerinden masumiyet yansıyor. Ne kurnaz bir fahişe. Sırıttım ve o, sanki söylenmemiş her kelimeyi duyuyormuş gibi yutkundu.

Sarı saçları bir hale gibi parlıyor ve ne kadar saf olduğunu vurguluyor. Keşke bu doğru olsaydı.

"Çarşafını çıkar ve bacaklarını aç. Çıplak amını görmek istiyorum," diye çıkıştım, kendisini benden sakladığı için çok sinirlenmiştim.

Beklentilerimin kurallarını öğrenmesi gerekiyor, hem de çok çabuk.

Kalbi daha hızlı atıyor, çarşafların inip kalkması her şeyi ele veriyor ve gözlerinde belirsizlik beliriyor, ama yorganı üzerinden kaydırıp muhteşem benliğini bana gösteriyor.

Tam da olması gerektiği gibi.

Vücudunda bir titreme hissetti. Göğüs uçları dikleşti ve kusursuz teninde tüyler diken diken oldu. Yavaşça bacaklarını araladı, sonra da hiç yönlendirmeye gerek duymadan ayaklarını yatağa düz bir şekilde yerleştirdi ve vajinasını bana açtı.

Tepkim tarif edilemez; içimde bir ihtiyaç dalgası, adeta bir yangın gibi yükseliyor, bu yangının ön saflarında ise sahiplenme ve arzu var.

Yüzüme odaklanmışken, parmaklarımı pantolonumun içine sokup aşağı doğru indirdim, sonra da dışarı çıktım. Bakışlarımız kilitlenmişken, dudaklarımı yaladım.

Yatağa yaklaştığımda, gözlerini kısarak, beni değerlendirircesine, adeta bir şahin gibi izliyor, sonra da bakışlarını kapıya çeviriyor.

O benim inime girdi ve tam olarak orada kalıyor.

"Doğru hatırlıyorsam, benim küçük oyuncağım olmam için bana yalvarmıştın." Dilimi dudağımın üzerinde gezdiriyorum.

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Evet, yaptım."

"O zaman parasını ödediğim gibi sikimi alacaksın. Şeytan ödülünü almaya geldi."

Gözlerinde tarif edemediğim ya da analiz etmekten kaçındığım bir şey parıldıyor, emin değilim. Tek umursadığım şey, içimde acı noktasına kadar biriken muazzam ihtiyacı serbest bırakmak.

"İsteyerek," diye fısıldıyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor. Sanki duymak istediğim kelimeleri biliyordu ve içimdeki sevinçle gülümseme isteğine karşı koymaya çalışıyorum.

Onun varlığı ve davranışları neden içimde bu garip duyguları uyandırıyor ki?

Yatağa tırmanıp bacaklarının arasına yerleştim ve vajinasına bakarken ağzım sulandı, onu tatmak istiyordum. Nadiren arzuladığım bir şey daha. Eğer sadece fahişelerle birlikte olduysanız, onların vajinalarını yalamak istemezsiniz elbette, ama bu kadında bir şey var.

“Testiniz yapıldı,” diyorum. Müzayede evine gelen her kadının dağıtım deposunda test edildiğini ve doğum kontrol hapı takıldığını çok iyi biliyorum.

Elimle penisimi kavradım ve bol miktarda meni öncesi sıvıyla dolu bir şekilde onu pompalarken çıkan kaygan ses odayı doldurdu.

Kaşlarını çattı. "Test mi edildi?"

Tanrım, o da mı kalın kafalı?

“Hastalıklar için. Bütün kadınları test ediyorlar.”

Gözleri kocaman açıldı ve eğer bu kadar gergin olmasaydım komik olurdu.

"Cinsel yolla bulaşan bir hastalığım yok!" diye çıkıştı.

Bunu bilemem. Sonuçta o tam bir fahişe ve ne kadar önlem almaya çalışsak da, kadınların bu kadar çok kullanılması göz önüne alındığında, özellikle bazı erkeklerin

penislerini nereye soktuklarına aldırış etmemeleri düşünüldüğünde, bazılarının testlerinin pozitif çıkması hiç de şaşırtıcı değil.

İhtiyacımız olan son şey, bir politikacının veya devlet adamının hisse senedimizden şikayet etmesi.

Eğilerek, vajinasına tükürdüm, kıvrımlarının tükürüğümle parlamasına bayılıyordum. Nefesi kesildi ve bu küçük ses omurgamda elektrik akımı gibi bir his uyandırdı. "Kahretsin. Bunun her saniyesinin tadını çıkaracağım," diye hırladım.

Ağzını hızla kapatıyor ve ben de penisimi girişine dayarken, boşta kalan elimi gövdesinde yukarı doğru kaydırıyorum, nasırlı ellerime değen teninin yumuşaklığının verdiği zevki yaşıyorum. Müzayedeye gelen bazı kadınların aksine, ona iyi bakılmış ve nedense bu düşünce göğsümde bir sıcaklık yaratıyor.

Boğazına ulaştığımda yutkunuyor ve penisim heyecanla canlanıyor. Testislerim hafif bir ağrı veriyor. İhtiyacımı gidermem gerektiğini hatırlatıyor.

Penisimin ucunu kayganlığında yukarı aşağı okşadım ve vajinasına bir miktar daha tükürük akıttım, fahişelerle kullandığımdan daha fazla kayganlaştırıcıya ihtiyacı olduğunu görmezden geldim. Yarın, orgazm olmasını sağlayacağım, ama bugün o bana hizmet ediyor.

Elim boynuna dolanıyor ama parlak mavi gözlerinin ardında sadece hafif bir korku izi var. Sanki beni kışkırtıyor gibi ve bu düşünceyle, zonklayan penisimin ucunu deliğine sokuyorum.

“Kahretsin.” Çok dar. Daha sert itiyorum. “Gerçekten çok dar,” diye homurdanıyorum, vajinası penisimin etrafında geriliyor, bu görüntü baş döndürücü. “Aman Tanrım, kahretsin,” diye hırıltılı bir sesle içeri giriyorum. Gözlerim, boğazını saran elden, penisimi içeri zorla sokma şeklime, genişleyen deliğini açığa çıkarmama ve kan dolaşımımı bir coşku dalgasıyla doldurmama kayıyor. İhtiyaç ve zevk beni tüketiyor. Sahip olma duygusu

vücudumdaki her hücreyi ele geçiriyor ve kaygan sıcaklığını genişletmeye devam ederken kaslarım geriliyor. İçimden patlamak üzere olan kükremeyi engellemek için dudağımı ısırıyorum.

Küçük bedeni altımda kasılıyor, sivri uçları yutulmayı yalvarıyor ve parmaklarım boğazına bastırarak morartıyor. Vücudumdaki karanlığı ona boşaltma baskısı o kadar yoğunlaşıyor ki kendimi zar zor kontrol edebiliyorum.

Daha derine ittiğimde, duvarları penisimi boğuyor, o kadar sıkıca kavrıyor ki sanki onu kalınlığıma göre şekillendiriyormuşum gibi hissediyorum. Vücudum bu düşünceye tepki veriyor ve daha sert bir şekilde içine dalmadan önce geriye doğru çekiliyorum. Sırtı yataktan kalkıyor ve nefes nefese kalıyor, ama boğazını sıkıca kavrayarak nefes almasını engelliyorum, şokun güzel yüz hatlarını nasıl bozduğunu izlemekten zevk alıyorum. Sonra bir kez daha geriye çekilip içine o kadar sertçe giriyorum ki, elim boğazını sıkıca kavramış olsa bile çığlık atıyor.

Penisime bir anda sıcaklık yayıldı ve neredeyse anında boşaldım. Bunun yerine, onu acımasızca becerme isteğiyle geri çekildim ve penisimin kanla kaplandığını gördüm. İçimde öyle şiddetli bir öfke ve sinir dalgası yükseldi ki, bu yıkım benim lanetim olacaktı ve tansiyonum inanılmaz derecede yükseldi.

O bakire.

Kalın penisimi kaplayan kanı dikkatlice inceliyorum ve penisim daha fazlasını istercesine seğiriyor.

Düzeltme, o bakireydi.

Onun masumiyetini paramparça ettim.

Onu kendime ait kıldım.

İçimde bir duygu seli yükseliyor: öfke, sahiplenme, ihanet, baskınlık, coşku ve nihayetinde saf, katıksız bir ihtiyaç, yıldırım hızıyla beni sarıyor. Geriye doğru çekilip kalçalarımı öne doğru itiyorum, vücudunun birbiri ardına gelen sert, amansız itişlerle nasıl itaatkar hale geldiğini kucaklıyorum. Onu kendime ait kılma, bu bedenin bana ait

olduğunu, onu kontrol edenin, ondan alan ve ona değer verenin ben olduğumu hatırlatma kararlılığı içimde.

Göğsüme pençelerini geçiriyor ve beni itiyor mu, kendine doğru çekiyor mu yoksa beni bir çapa gibi mi kullanıyor bilmiyorum; tek bildiğim durmayacağım. "Bunu istiyorsun!" diye hırlıyorum. "Bu büyük sikin amını becermesini istiyorsun!" Tırnakları daha da derine batıyor, derimde hilaller oluşturuyor ve kendini bana bağlamak için onları kullanıyor ve ben bundan zevk alıyorum.

“Aman Tanrım,” diye hıçkırarak söylüyor ve beni sıkıca kavrıyor, ben de onun içindeki beni sıkıştıran kıskaç yüzünden dişlerimin arasından tıslıyorum. “Aman Tanrım,” diye hırıltılı nefesler alıyor ve omurgamda bembeyaz bir yanma hissi beliriyor.

Çenem gevşedi; testislerim kasıldı ve vajinam genişledi. Gözlerimin önünde kıvılcımlar uçuşurken odaya "Bütün menimi al!" diye kükredim. Orgazmım inanılmaz bir hızla geldi, basınç o kadar yoğundu ki nefesim kesildi ve penisimden kalın meni ipleri, düzensiz kalçalarımın her hareketinde fışkırdı. "Siktir!" diye bağırdım. "Tanrım, siktir!" diye nefes nefese kaldım ve yavaşça içine girdim.

Orgazmım yavaş yavaş geçiyor, ama bu, zevkin her damlasını sonuna kadar çıkarmak için kalçalarımı tekrar tekrar ona bastırmama engel olmuyor. Hayatımın en yoğun orgazmıydı ve o da bakire olmak zorundaydı.

Bedenim hareketsiz kaldı ve elim boğazından çekildi.

Bu gerçek beni adeta bir kamyonun çarpması gibi sarstı.

Masum bir kızla birlikte oldum ve bundan çok zevk aldım.

On Birinci Bölüm

Cennet

Azrael üzerimde donakaldı, sonra eli boğazımdan kaydı ve buz gibi bir endişe dalgası beni sardı.

Başını hızla kaldırıp gözlerimin içine baktı ve ben acı dolu, keskin bir nefes aldım. Gözlerindeki karanlık suçlama ve nefretle doluydu ve korku omurgamdan yukarı doğru yayıldı.

Bakışları bedenimi aşağı doğru süzüyor, bacaklarımın arasında duruyor ve yemin ederim ki içimde kabarıyor, ama bu düşünce aklıma gelir gelmez benden uzaklaşıyor ve nefret dolu bakışlarını bana çeviriyor.

“Bu da neydi lan?” diye tükürdü. Tehditkar tonu beni şaşkına çevirdi ve konuşma yeteneğimi kaybettim. “Sana bir soru sordum, Küçük Oyuncak. Bu neydi lan?” Açık bacaklarıma doğru işaret etti. Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. “Sen bakire miydin lan?”

Doğrulup bacaklarımı göğsüme çektim. "Ne olmuş yani? Bunu istiyordun, değil mi?" diye çıkıştım, bekaretimi verdiğim için bana kızmasına sinirlenmiştim. Benim için bir anlam ifade ediyordu, çok kıymetli bir şeydi. Bana bu kadar

acımasızca davranması canımı yakıyordu. Güzel olmasını umduğum bir şey, kaderin acımasız bir cilvesiyle benden koparılmıştı.

Geriye doğru sendeledi, ağzını açtıktan sonra hızla kapattı, sonra başını sallayıp tekrar denedi. "Deneyimli bir fahişe istedim." Gözleri ve burun delikleri alev alev yandı. "Benim kadar seks isteyen biri!" diye kükredi odaya ve ben sıçrayarak, acımasız dilinden kaçmaya çalıştım ama yatak başlığı beni durdurdu.

“Sen bir fahişe olmaya mahkumdun!” Komodine doğru döndü ve müthiş bir kükremeyle, ayna da dahil olmak üzere komodinin üzerindeki her şeyi yere fırlattı. Çarpma sesi duvarlardan yankılandı. “Kahrolası sürtük!” diye bağırdı, komodini bir deli gibi kavradı. “Kahrolası yalancı sürtük!” Aynayı yerden alıp duvara fırlattı. Son cam parçaları kırılıp havada uçuştu. Kalın bir parça yatağın yanına düştü ve ben parçayı kapmak için acele ettim, ama Azrael de aynı hızla hareket etti. Bir anda önümde belirdi, yüzünde manyakça bir gülümseme vardı ve ben camı o kadar sıkı tuttum ki, derimin nasıl yırtılmadığından emin değildim. Camı bir silah gibi kullandım, ama o yavaşça yaklaştı, yatağa tırmandı. Yumruklarını yatağın iki yanına, bana doğru bastırdı, sonra da yüzünü bardağın sivri kenarına dayayınca beni çok korkuttu.

“Hadi bakalım. Yap şunu.” Cam parçaları tenini kesene ve yakışıklı yüzünden kan damlayana kadar yüzüne daha sert bastırdı. “Beni kes, Küçük Oyuncak, seni becerdiğim için beni cezalandır. Bakireliğini çaldığım için beni cezalandır.”

Aman Tanrım, bu adam gerçekten delirmiş.

Elim titriyor, nefeslerim düzensiz, korku dolu hırıltılara dönüşüyor ve gözlerindeki kırılganlık parıltısı karşısında kalbim alev alev yanıyor.

Ona ne oldu böyle? Nasıl böyle bir canavara dönüştü?

Başını bir o yana bir bu yana eğiyor, sonra kaşları çatılıyor ve bakışları derinleşiyor. Oda üzerimize doğru

daralıyor gibi geliyor ama ben hiçbir hareket yapmıyorum. Bedenimden ayrı bir his beni ele geçiriyor. Onun uğursuz varlığı beni tamamen büyülemiş durumda.

"Yüzümü yala temizle. Hadi, yala!" diye emrediyor ve ben bardağı geri çekiyorum ama ona daha da yaklaşıyorum. "Lanet olsun, yala şunu," diye kadifemsi bir sesle ısrar ediyor.

Kan yüzünden aşağı süzülüyor ve ben gözlerimi kapatıp dilimi uzatarak yanağında yumuşak bir iz bırakıyorum. Ondan bir tıslama sesi çıkıyor ve ben irkilip gözlerimi hızla açıyorum. Damaklarımdaki bakır tadı beklediğim kadar iğrenç değil ve dilimle yüzüne bulaştırdığım kan, içimde bir sahiplenme dalgası yaratıyor.

Ne oluyor be?

Belki ben de onun kadar kırık döküğüm, ama bunu hiçbir zaman tam olarak fark etmedim.

"Sen benimsin," diye fısıldıyor, neredeyse şefkatle. Hızla hareket ediyor ve ne olduğunu anlayamadan, yüzümü kalın, dövmeli ellerinin avuçlarına alıyor. Dili yüzümde gezinirken, farkında olmadan döktüğüm gözyaşlarımı tattığını anlıyorum.

Sonra geri çekiliyor, gidiyor, nefes alma yeteneğimi de beraberinde götürüyor ve ben de o parçayı, tüm umudumla birlikte yere düşürüyorum.

“Bana vereceğin hediye senin kurtuluşun olacak, Küçük Oyuncak,” diye hırıltılı bir sesle söyler, ardından yatak odasının kapısını açıp gecenin karanlığına karışır. Sözleri içimi ürperten, tüyler ürpertici bir etki bırakıyor.

Azrael, şeytani bir karanlıkla birleşmiş saf bir hakimiyetin ta kendisi ve bunun üstesinden nasıl geleceğimi anlamakta zorlanıyorum.

Belki de açık artırma benim için en iyi seçenek olurdu.

On İkinci Bölüm

Azrael

Gecem huzursuzlukla doluydu, bu benim için alışılmadık bir durum değil ama asla sahip olduğum bir kadın yüzünden olmamıştı. O benim işkencecim oldu ve yıllar önce büyükannemin ölümünün kalbimde yarattığı boşluğu doldurdu.

Belki de beni kendine çeken bakışlarındaki yumuşaklıktır. Ya da şeytanı onu tamamen yutmaya çağıran bir işaret gibi ondan yayılan masumiyettir. Ya da belki de bana fısıldadığı o akılda kalıcı sözlerdir.

Onun bekaretine zorla tecavüz ettiğim anların zihnimde canlanması, cinsel organımın sertleşmesine neden oluyor.

Aman Tanrım, kahretsin, bu çok kötü. İnliyorum.

İşte bundan korkuyordum. Bakir bir kadına girmek ve onu tamamen sahiplenme hissine bağımlı olmak, karşılığında da onun beni sahiplenmesine.

Kullanılmış bir fahişeyi bırakmak çok daha kolaydır; bir kere bile birini tutmayı düşünmedim, ama yeni küçük oyuncağımla durum farklı. Onun yoluna devam edecek

olması ve ben onunla işimi bitirdiğimde başka birinin ona dokunacak olması gerçeğinden şimdiden nefret ediyorum.

Dayanamadığım için sandalyemden kalktım. Kahvaltım ilgimi çekmiyor; sadece o çekiyor.

"Efendim? Bir sorun mu var? Size başka bir şey hazırlayabilirim?" diye seslendi hizmetçim Elizabeth arkamdan, ama onu duymazdan gelip merdivenlerden yukarı, yatak odasına çıktım.

Dün gece odadan çıktıktan sonra, Elizabeth'ten ve birçok kadın garsonun odayı baştan aşağı temizlemesini istedim. Küçük Oyuncak beni bıçaklamaya çalışsa bile, kendini bıçaklamadığı sürece umurumda değil, bu yüzden kadınlara kesin talimatlar verdim: Odada bir cam parçası bulunursa, boğazlarını keseceğim ve cesetlerini becerirken kanlarını kayganlaştırıcı olarak kullanacağım.

Onları hızla harekete geçirmek yeterliydi ve kapıyı açtığımda, çabalarından hoş bir şekilde şaşırdım. Aynayı bile değiştirmişlerdi. Sanki kontrolsüz öfke patlamam hiç yaşanmamış gibiydi. Çok hoş. Kaşlarını çatarak beni karşıladığında yüzümde bir gülümseme belirdi, sonra kapıyı kapatıp ikimizi birlikte içeride kilitledim.

"Ne istiyorsun? Neden bana öyle gülümsüyorsun? Deli gibi görünüyorsun, biliyor musun?"

Başımı geriye atıp damarlarımı alev alev yakan derin bir kahkaha atıyorum. Şöhretimden hiç etkilenmiyor ve açıkçası bu çok ferahlatıcı.

"Sen de öyle gülüyorsun, öyle!" diye kaşlarını çattı ve ben de ona uyarıcı bir bakış attım, böylece o güzel küçük ağzını kapatmak zorunda kaldı.

Çarşafı daha yukarı çekip çenesinin altına sıkıştırıyor ve bu düşünce, onun saflığına tekrar gülümseme isteğimi bastırırken dudağımı bükmeme neden oluyor.

"Nasıl?"

Beni süzüyor ve onun ilgisiyle penisim seğiriyor. "Nasıl yani?"

Üzerine eğildim, ellerimi yatağın iki yanına koydum, yüzlerimiz birbirine çok yakındı ve o büzülmüş küçük dudaklara bakmamaya çalıştım ama feci şekilde başarısız oldum. "Lanet olsun, nasıl oldu da benim yatağımdaydın?" Sesim alçak ama ölümcül bir tonda çıktı, bir yandan da umutsuzca ihtiyacım olan cevapları almaya odaklanmaya çalışıyordum.

Yutkunuyor, sonra hafifçe başını sallıyor. "Bilmiyorum."

Çenesini parmaklarımın arasına alıp sıkıştırdım. "Bana yalan söyleme, Küçük Oyuncak."

Elimi iterek uzaklaştırdı ve çenem seğirdi. "Bana öyle seslenmeyi bırak; benim bir adım var."

Yataktan kalktıktan sonra, tüm boyumla doğrulup ona gerçeği söyledim. "Adın umurumda değil. İşimi bitirene kadar kullanacağım oyuncağımsın. İstediğim gibi sikeceğim kölemsin. Şimdi, buraya nasıl geldin?" diye bağırdım ve o da yüzündeki direnişi kaybetmeden çarşafları sıkıca kavradı.

Kulaklarından adeta buhar çıktığını, göğsünün şiştiğini ve parlak mavi gözlerinde alev alev yanan öfkenin kısılıp ince bir çizgiye dönüştüğünü görebiliyordum. "Benimle işin bitti mi? Çarpık inançlarının aksine, ben bir fahişe değilim Azrael. Kullanılacak bir oyuncak da değilim ve sakın bana köle demeye kalkma. Ben de adı olan bir insanım!" diye bağırdı, beni şaşkına çevirdi… ama sadece bir anlığına.

Hayatımda hiçbir kadın bana ses tonunda zehir gibi bir bağırışla seslenmedi. Hiçbiri buna asla cesaret edemezdi.

Kahretsin, artık dayanamıyorum. O güzel mavi gözlerinin bir anlık bakışıyla üzerine atıldım ve onu yatakta geriye doğru savurdum. Çarşafı üzerinden çekip çıplak bedenini ortaya çıkardım, sonra üzerine uzanıp göğsünü kavradım ve meme ucunu ağzıma alıp emmeye başladım. Dilimi meme ucunun etrafında döndürürken beni itti.

Onun inlemeleri ve itirazları, sertleşmiş penisimi kasıklarına sürterken arka plan gürültüsüne dönüşüyor. "Bacağıma bin," diye hırlıyorum, diğer memesini de

kavrayıp ona da aynı ilgiyi gösteriyorum. Vücudu benimkine yapışıyor, göğsüm gümbür gümbür gümbür atıyor ve kalçalarını yukarı kaldırıp çekiş gücü sağladığında, şişmiş etine doğru gülümsüyorum. Sonra, saç tellerimi çekiştirip beni kendine doğru çekerken, onu emmeye başlıyorum, böylece oyunumu daha da ileri götürüyorum. Kalçalarımı öne doğru iterek, penisimin kalın ucunu kasıklarına doğru bastırıyorum ve memesinin yumuşaklığını ısırıp, yalayıp, emip, sonra dilimin ucuyla areolasını çevreleyip, tepe noktasına getiriyorum.

“Siktir.” *Isırık.* “Benim.” *İtme.* “Siktir.” *Emme.* “Bacak.” *İtme.* “Küçük.” *Yalama.* “Oyuncak.” Dişlerimi derisine batırıp sertçe emiyorum ve arkasında iz bırakacağımı bilerek, penisimden pantolonuma meni fışkırtıyor.

Başını geriye atıyor ve ben gülümsüyorum, sonra kalçalarını benim merkeziyle aynı anda yukarı doğru itiyor. "Güzel." Dilimi göğsünün üzerinde gezdiriyorum, ısırık izini yaladığımda yüzünü buruşturmasından zevk alıyorum. "Aferin kızım, o bacağını pis bir fahişe gibi sürmeye devam et." Kalçaları çılgınca hareket ederken uyluğuma daha sert bastırıyor ve ben bundan zevk alıyorum.

“Gel!” Ona daha sert bastırıyorum, orgazmının doruk noktasına ulaşmasını istiyorum ve vücudu kasılıyor, nefis dudaklarından boğuk bir ses çıkıyor. Göğsünde ve yanaklarında pembe bir renk beliriyor ve daha önce hiç bu kadar güzel bir manzara görmemiştim. Ben itmeye devam ederken orgazmım geliyor. Etini ısırıyorum, karnından göğsüne kadar her yerini işaretliyorum, her ısırık ve emmeyle onu adeta yiyip bitiriyorum.

Vücudu gevşedi, içimi bir tatmin duygusu kapladı, bu yüzden onu itip kemerimi çözdüm.

Dağınık saçları ve pembe yanaklarıyla, kafası karışmış bir halde doğrulurken çok sevimli görünüyor. "Ne-ne yapıyorsunuz?" Gözlerini kırpıyor.

"Yaptığın pisliği temizleyeceksin," dedim, boşalmış penisimi pantolonumdan çıkarırken.

Gözleri irileşti, ama ben ona sözlerimi sorgulama veya itiraz etme fırsatı vermeden hemen harekete geçtim. Elimle başının arkasına dokunup onu ıslak kasıklarıma doğru yönlendirdim. "Şu lanet olası pisliği temizle."

Onun bana karşı koymasını bekliyordum ama itaat ederek beni şaşırttı. Dili dışarı çıktı ve boşalmamın içinden, penisimin üzerinden ve ucuna doğru kaydırdı, ben de kısık gözlerle ona bakıyordum. Parmaklarım başını tutmak ve ağzına girmek için titriyordu ama itaatini kabul etmek beni geri tutmaya zorladı ve diliyle beni temizlerken tarif edilemez bir şey hissettim. "Güzel," diye övdüm ve inlediğinde, ses doğrudan testislerime gitti. "Kemerin etrafını da temizle. Sen yaptın bu pisliği; temizle." Saçlarını okşadım ve elleri uyluklarımda durdu. Gömleğimi kaldırıp karın kaslarımı ortaya çıkardı ve kaslı vücudumu yaladığında dişlerimin arasından tısladım. Her dokunuş bir afrodizyak, midemde yanan bir ateş, dilinin her hareketiyle bir cehennem yaratıyor.

Kapıya gelen bir tıkırtı beni düşüncelerimden sıyırdı.

Jensen kapının ardından, "Efendim? SUV bekliyor," dedi.

"Dışarıda bekleyin," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum, bu görüşmenin kısa kesilmesine çok sinirlenmiştim.

“Daha hızlı,” diye emrettim ve o da dediğimi yaptı. Onun bu itaatkarlığı karşısında gözlerim şehvetle parladı. Dokunuşu altında penisim sertleşti ve eğer buna yakında bir son vermezsem, onu tekrar becermek isteyeceğim. Saçını çekiştirdim, boynunu uzattım. Gözleri irileşti ve bana nefretle baktı, bu da onun azmine gülümsememe neden oldu.

"Aferin sana, köle," diye sırıttım ve onu serbest bıraktım, sonra penisimi içeri sokup kemerimi bağladım, tüm bunlar olurken ondan öfke fışkırıyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

Ona dönüp kaşımı kaldırdım.

Gözlerini kısarak sordu: "Açık artırmaya gidecek misin?"

"Seni yanıma almalı mıyım?" diye düşünüyorum, onun irkilerek başını zehirli bir şekilde sallayışına bayılıyorum. "Öyleyse dediğimi yap ve uslu bir oyuncak ol. Zaten beni kızdırdın; beni daha da kışkırtırsan neler olacağını görmek istemezsin."

Ağzı açık kaldı. "Seni kızdırdım mı?" Burun delikleri genişledi. Gerçekten de kendini tutamıyor, değil mi? "Bekaretimi aldın!" İrkilerek tepki verdiğime pişman oldum.

Onu ölümcül bir bakışla süzdüm. "Sen benimsin. Seni istediğim gibi kullanacağım. Az önce bacağımı ihtiyaç duyan bir fahişe gibi becerdin ve sikimi açgözlü bir sürtük gibi yalayıp temizledin. Bundan hoşlanmıyormuş gibi yapma." Aramızda havada bir el hareketi yaptım.

“Ben bir eşya değilim.”

“Yanlış. Sen benim malımsın, Küçük Oyuncak. Buna alışmalısın.”

Kol düğmelerimi düzelterek, ondan yayılan öfkeyi görmezden geldim ve kapıya yöneldim.

“Benim adım Hevan, buna alış!” diye bağırdı ve ben kapıyı çarparak kapattım. Merdivenlerden inerken, sözleri zihnimde yankılanıyordu: *“Benim adım Hevan, buna alış.”* Yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim.

"Cennet." Bu isim, şeytanın ta kendisi için daha uygun olamazdı.

On üçüncü Bölüm

Azrael

"Neden deli gibi sırıtıyorsun?" diye sordu Jensen yan gözle. "Baban sana ne olduğunu merak edecek."

Onun yorumlarını dikkate almıyorum. "Kız nasıl?"

Gözleri kısılıyor ve onun, kadının sağlığı hakkında bilgi paylaşma konusundaki kararsızlığı beni de derinden etkiliyor. "Beklendiği gibi."

"Onu yanında tutacak mısın?" diye soruyorum ve o önce geriliyor, sonra kıpırdanıyor.

"Şimdilik belki. Ta ki iyileşip gidebilecek duruma gelene kadar."

"Onu ailenizin evine götürebilir misiniz?" diye öneriyorum.

Jensen'in evini, nereden geldiğini veya birkaç ayda bir nereye kaybolduğunu asla konuşmuyoruz. Gerçek kimliğini biliyorum, ancak bunu ona ilk kez özellikle belirtiyorum.

İçini çekti ve kaşları çatıldıktan sonra endişelerini dile getirdi: "Onun normal bir hayat yaşamasını istiyorum."

Başımı sallıyorum. Bizim dünyamızda böyle bir şey yok ve onu, hatta kendi evinde bile, yanında tutmak riskli

olabilir.

"Senden ne haber?"

Alnımda bir kırışıklık belirdiğini hissediyorum.

"Dünkü kızı mı tutuyorsun?"

"Şimdilik," diyorum.

Jensen beni baştan aşağı süzdü. "Üzerinde bir etkisi olmuş."

Bazen beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyorum ama bu, onunla ilk kez yüz yüze konuştuğumuz an ve ilişkimizde bir dönüm noktası gibi geliyor.

“Bakireydi.” Bunu sesli söylemek çok daha kötü hissettirdiği için yüzümü buruşturuyorum.

Kaşları yukarı kalktı.

“Planlı değildi.” Bakışlarımı kaçırmak için kol düğmelerimi tekrar düzeltiyorum.

"Kahretsin," diye çıkıştı.

“Aynen öyle. Şimdi bunun nasıl olup bittiğini merak ediyorum. O, odama getirilen fahişelerden biriydi.”

Jensen başını salladı. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Ona adını söylemeliyim ama söylemek istemiyorum. En azından henüz değil. Adını bana o verdi, o değil. *Ve ben de ona menimi verdim* , diye hatırlatıyor küçük bir ses.

"Hiçbir fikrim yok."

"Onun aklını başına getir." Gözleri zevkle parlıyordu, bu da beni sırıtmaya itti.

"Muhtemelen ağlardı ve bununla nasıl başa çıktığımı biliyoruz," diye şaka yapıyorum ve Jensen homurdanıyor.

"En son bir kızı ağlattığında, bir gardiyanı boğmaya çalıştın. Sonra da deliliğinle gardiyanın gözüne bıçak saplayıp gözünü çıkardın ve kıza bunun onun suçu olduğunu söyledin."

"Fazla abartıyordu." Gözlerimi devirdim.

"Ona artık ondan bıktığını söyledin."

“Evet, yapmıştım.”

"Kadınların senin babana gideceklerini duyduklarında altlarına işediklerini biliyorsun, değil mi?" diyor ve ben omuz silkiyorum, ama Hevan'ın babam tarafından kullanılacağı düşüncesi damarlarımda tarifsiz bir yanma hissi yaratıyor.

“Bu seferkinin farklı olduğunu hissediyorum Azrael ve bu konuda mutlu mu olmalıyım yoksa endişelenmeli miyim bilmiyorum,” diye mırıldanıyor ve gözleri tekrar yola kayıyor. “Baban kızı mahvederdi; bunu inkar edemeyiz.”

"Ona bu şans verilmeyecek."

Doğrusu, onda bir şey var. Beni büyüleyen, benim de onu büyülediğim kadar bir şey.

Cennet ve cehennem yan yana gider. Biri olmadan diğeri olmaz, ben de öyle yapmayı düşünmüyorum. O, ben karar verdiğim sürece benim kalacak ve hiç kimse içimde kükreyen cehennem ateşini tutuşturmak için kullandığı kıvılcımı söndüremeyecek.

"İşler değişiyor, Azrael," diye fısıldıyor.

Bundan daha doğru bir şey olamazdı. Tek umudum, bu değişikliklerin beni mahvetmemesi.

On dördüncü Bölüm

Azrael

Ben ve adamlarım için üs olarak kullandığım, kullanılmayan çeşitli depolardan oluşan yerleşkemin metal kapılarından geçene kadar rahatlayamıyorum. Hepsi sadık, Jensen bunu bizzat sağladı ve Çar'ın da gözetimi altında, bu adamlara babamın damarlarında akan kandan ve etrafındaki insanlardan daha çok güveniyorum.

Jensen kapımı açıyor ve ben SUV'den inip içeri giriyorum. İçeri girdiğimde adamlarımın başları saygı göstergesi olarak öne eğik, ben ise onların varlığını görmezden gelip ofisime doğru ilerliyorum.

Çar çoktan içeri girmiş, ayaklarını masanın üzerine uzatmış, sanki buranın sahibiymiş gibi davranıyor ve dürüst olmak gerekirse, saygısızlığıyla beni sinirlendirmesine rağmen, masamın arkasında çok iyi görünüyor. Ayaklarını masadan yere doğru itiyorum ve Jensen arkamda kıkırdamasını bastırmaya çalışarak kapıyı kapatıyor.

Çar sırıttı ve ben ona bakakaldım, bu yüzden derin bir iç çekerek sandalyemden kalktı. "Geç kaldın. Öldüğünü düşünmeye başlamıştım," dedi masanın etrafından

dolaşarak, sonra da benimkinin karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Şansın yok. Gerçi sikime yapışmış olan o fahişe neredeyse canımı emip alacaktı."

Çar kahkahalarla gülüyor.

Jensen elime bir viski koyuyor, ben de bir dikişte bitirip, telefonumu tarayıcıya bağlarken bir tane daha doldurması için ona geri veriyorum. Ofise her girdiğimde bunu yapıyorum. Konuşma başlamadan önce telefonumu dinleme cihazlarına karşı kontrol etmek çok önemli. Babama ne kadar güvenmiyorsak, o da bize o kadar güvenmiyor.

Bu kadar çok şey söz konusu olduğunda, çok dikkatli olmalıyız. *Şimdi bir de Hevan var; baban onu mahvetmeyi çok isterdi.*

Çar, "Son kurbanınızı seçtiniz mi?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum ama içten içe öfkem kaynıyor. Cinsel hayatımı kimseyle konuşmaktan hoşlanmadığımı çok iyi biliyor. Hiçbir zaman da hoşlanmadım. "O zevk alacak ve bunun için bana teşekkür edecek. Mağdur sayılmaz," diye karşılık veriyorum.

Jensen omuz silkerek, "Yani, en azından istekliydi," diyor.

Sözleri omurgamı dikleştirmeye zorluyor. *O da istekliydi, değil mi?*

Çar'ın alnı kırıştı. "Neyden bahsediyorsunuz?"

Boğazımı temizledim. "Kız bakireydi ve ben bunun farkında değildim."

Geriye doğru çekildi, gözleri fal taşı gibi açılmış, dudağı kıvrılmıştı. "Nasıl?"

İçimdeki gerilim artarken, masadaki kağıtları karıştırıyorum. Onun bu incelemesi kendi davranışlarımı sorgulamama neden oluyor ve kontrol etmeyi seven biri olarak bu durum inanılmaz derecede sinir bozucu.

"Bilmiyorum," diye tersledim. "Ama öğreneceğim."

"Bunu kasten mi yaptın? Seninle dalga geçmek için mi?" diye soruyor.

Jensen, "Ben de bunu merak etmiştim," diye ekliyor.

Parmaklarımı dudağımın üzerinde gezdirerek söylediklerini düşündüm. Babamın böyle bir şey düşüneceğini sanmıyorum. "Onunla konuşacağım. Kayıp kız hakkında sordu mu?" diye kimseye özel olarak sormadım.

“Hangi kayıp kız?” Çar’ın gözleri benden Jensen’e gidip geliyor ve Jensen’in şakaklarının zonkladığını fark etmeden edemiyorum. “Tanrım, ben dövüşteyken neler oldu böyle?”

“Jensen babamızın yatak odasında reşit olmayan bir kız çocuğu buldu.”

"Ne saçmalık?" diye haykırıyor Çar ve ben irkiliyorum.

"O güvende." Onu sakinleştirmek umuduyla elimi salladım. "Ama sorular soracak, bundan hiç şüphem yok."

Jensen, "Peki siz ne diyeceksiniz?" diye soruyor.

"Bunu bana bırak. Sana söz vermiştim, değil mi?" diye karşılık verdim ve omuzları gevşedi.

Çar öne eğildi. "Bizi çocuk kaçakçılığına sürüklüyor, Azrael." Parmağıyla masamı dürttü. "Bunun olacağını söylemiştim." Bir süredir bu söylentilerin farkındaydı. MMA camiasında çalıştığı için birçok insan tanıyordu ve insanlar konuşurdu. "Bu olamaz."

"Biliyorum!" diye karşılık verdim.

Ayağa kalkıp odada volta atıyor. "Kadınlar zaten yeterince kötü, ama biz bununla büyüdük, biliyor musun?" Şimdi her zamankinden daha çok, babamızın bu tavrına ne kadar alıştığımızın farkındayım. "Bizim için tamamen normaldi."

O, daracık mekânda adeta yürüyerek bir aşağı bir yukarı giderken ben de başımı sallıyorum, sonra da boğazımdaki yanma hissini kabullenerek viskiden bir yudum daha alıyorum.

Jensen, gözleri umut dolu bir şekilde, "Tanıdığım birkaç kişi var. Onlarla iletişime geçip bir şekilde yardımcı olup olamayacaklarını sorabilirim," diye önerdi.

“Hayır!” Elimle masaya sertçe vurdum. “Güvendiğim tek adamlar bu odada.”

Çar volta atmayı bırakır. “Bunu tek başımıza yapamayız. Onlarla bile yapamayız.” Adamlarımdan bizi ayıran kapıya doğru işaret eder. “Bizi öldürmekte hiç tereddüt etmez, Azrael. Önce biz harekete geçmeliyiz.” Babamızı öldürmemizi önermesi ilk kez olmuyor; müzayedelerde daha fazla güç kazanmanın tek yolu buymuş. Hatta elimizdekileri durdurabilirdik; ancak işler başka yere kayardı. Devam ederlerdi, sadece artık bizim adımıza değil. Zayıf görünürdük, kolayca ortadan kaldırılabilirdik.

Hayır. Yılanın başını kesiyorsak, vücudunu da parçalara ayırmamız ve yeniden büyümesine yer bırakmamamız gerekir.

“Bunu bana bırakın. Babamla konuşup ne yapabileceğime bakacağım.” Omuzları düştü ama ben devam ettim. “Kız hâlâ saklı.” Jensen'ı işaret ettim. “New Jersey'deki Stone ve adamlarla konuşun, kulüplerde herhangi bir konuşma olup olmadığını öğrenin,” dedim Czar'a.

“Bu arada, tetikte ol. Babamın nasıl biri olduğunu biliyorsun; daha farkına bile varmadan her hareketini anlayacak.” Çar'ın dikkatini üzerimde tutuyorum. Tam olarak ne demek istediğimi biliyor; mutfakta hoşlandığı kız, eğer dikkati çok uzun süre başka yöne çevrilirse, kısa sürede kendini bir fahişenin elinde bulacak. Çar bana dik dik bakıyor, vücudu gerilmiş, saldırmaya hazır, ama ben onun bakışlarını yakalıyorum, onu uyarıyorum, tıpkı onun bana yaptığı gibi.

Ama sakınması gereken şeytan değil; yaratıcımızdır.

On beşinci Bölüm

Cennet

Bütün gün o Tanrı bilir ne yaparken, ya da daha doğrusu Tanrı bilir kiminle uğraşırken benden ne yapmamı bekliyor bilmiyorum. Ama duş aldıktan sonra, günümü düşüncelerim müzayede evinden Azrael'in beni kurtarmasına kadar gidip gelerek geçirdim. Gerçekte, beni kaçırdı, bir bakıma isteğim dışında. Bakireliğimi yırtan, beni bir hayvan gibi satın alan bir adama neden bu kadar ilgi duyuyorum?

Tamamen deli gibi görünen ve beni esir alan birine neden bu kadar ilgi duydum ki? Kesinlikle benimle ilgili temelden bir sorun olmalı.

Ama bakışları bana değdiğinde, içimde daha önce hiç yaşamadığım bir şey hissediyorum: güven duygusu. Bu nasıl olabilir?

Çok iyi gizlediğini sandığı kırılganlığı, bir spot ışığı gibi parlayarak beni içine çekiyor ve kendimi ona teslim etmemi, onun kim olduğunu teyit etmemi ve daha da önemlisi, onu daha fazlası olmaya itmemi istiyor.

Sonra, o araya girmeseydi başıma neler geleceğine dair korkunç düşüncelere daldım. Bunu aklım almıyor. Hayır,

ölüm daha iyi olurdu ve buna izin verememem. Azrael sadece en iyi seçenek değil, aynı zamanda tek seçenek ve doğrusu, bu durumla garip bir şekilde barışıkım.

Şimdilik.

Zamanı gelince kaçacağım, ama şimdilik kendi içimdeki şeytanları keşfederken onun içindeki şeytanlarla da yüzleşeceğim.

Bakireliğimi aldığını fark ettiğinde gözlerindeki ifade, saf şehvet ve pişmanlığın karışımıydı. Sonra, orgazmından sonra histeri başladı. Bana acımasızca hakaret etmekten, sanki her şeyimmişim gibi bana bakmaya geçti ve bedenimi ve ona karşı doğal tepkilerimi nasıl kontrol ettiğinden bahsetmeye bile gerek yok. Sanki gerçekten de beni kontrol ediyormuş gibi. Müzayede evindeki kadın aklıma geliyor ve onun oraya ne sıklıkla gittiğini ve Azrael'in onu kaç kez kullandığını merak ediyorum. Kıskançlık midemde kabarıyor, sonra hemen kendime kızıyorum. Esir alan kişiye karşı hiçbir çekim duyma hakkım yok, hele ki beni değerli bir sığır gibi satın aldığına ve benim onun seks kölesi olduğuma yürekten inanan birine hiç.

"*Küçük oyuncak*" kelimeleri zihnimde yankılanıyor ve artan bir ihtiyaçla bacaklarımı birbirine sıkıyorum.

Kapı çalındı ve ben çarşafı çeneme kadar çekip kapı açılır açılmaz yataktan fırladım ve sırtımı duvara yasladım. Otuzlu yaşlarının ortalarında bir kadın elinde bir tepsiyle ve başı öne eğik bir şekilde içeri girdi. Giyiniş tarzından belli ki bir hizmetçiydi; üstelik oldukça güzel bir hizmetçiydi.

Donakalmış bir halde izliyorum. Zihnim bana ondan yardım istememi, kaçmak için bana yardım etmesi için yalvarmamı haykırıyor, ama bedenim onun sadece varlığıyla bile şok olmuş bir şekilde kapanıyor. Şifonyere doğru ilerliyor ve tepsiyi yere bırakıyor.

"Ye." Göz teması kurmadan tepsiye doğru işaret etti, sonra da yardım umudunu da beraberinde götürerek odadan çıktı.

Çorba kokusu havayı dolduruyor ve kendimi tereddüt etmeden tepsinin başında buluyorum. Yemeğin kapağını açıp, buharı tüten domates kokusunu içime çekiyorum; ekmek rulosu taze pişmiş ve dokunulduğunda sıcak görünüyor. "Çok lezzetli," diye mırıldanıyorum ve ekmeği tereyağıyla sürmek için sabırsızlanarak bir parça daha ağzıma tıkıyorum.

En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum bile, günler geçmiş olmalı ve her lokmanın tadını çıkarmaya niyetliyim. Çorbanın içine uyuşturucu katılmış olup olmadığını merak etmeden edemiyorum ama o kadar açım ki umursayacak halim yok. Yine de içten içe biliyorum ki Azrael, cinsel maceralarında itaatkar olmazsam dehşete düşerdi ve bu durumun beni bir nebze olsun rahatlatması endişe verici derecede garip geliyor.

Odayı inceledikten sonra tepsiyi kaldırıp Azrael'in oturduğu sandalyeye götürdüm. Her lokma bir öncekinden daha lezzetliydi ve yemeğin sonuna geldiğimde daha fazla olmaması beni hayal kırıklığına uğrattı. Portakal suyunu hızla içtim ve bitirdiğimde elimi ağzımın üzerinden geçirdim. *Aman Tanrım, çok lezzetliydi.*

En azından adam beni aç bırakmayı tercih etmiyor. Bardağı tepsiye geri koyuyorum ama parmaklarım onu silah olarak kullanmak için seğiriyor. Ancak içimden bir ses Azrael'in umursamayacağını, hatta kavgayı memnuniyetle karşılayacağını söylüyor. Bundan vazgeçip tepsiyi komodinin üzerine geri koyuyorum ve yatağa dönüyorum. Başımı yastığa yasladığımda, tanıdık odunsu, narenciye kokusuna dalıyorum. Taze ve cezbedici, bu yüzden yastığı yüzüme yaklaştırıp gözlerimi kapatıyorum, karanlığı karşılıyorum. Beni kabuslardan korumaya hazır bir adam bekliyor.

O gecenin şeytanı, ama aynı zamanda benim kurtarıcım.

On Altıncı Bölüm

Azrael

O her nefes aldığında ben de bir nefes alıyorum. Henüz farkında olmayabilir ama o benim en karanlık günlerimde ışığım ve ben bunu bencilce kendime saklamak istiyorum.

Genellikle bir kızla işim bittiğinde babam onu kullanmaya can atıyor ve ben de bunu hiç sorgulamadım. Neden sorgulayayım ki? Oyuncağımla işim bittiğinde, onu elbette atıp bir sonraki daha parlak, daha yeni şeye geçerdim.

Eğer zavallı kız yeniden hayata döndürülebilecek kadar iyi durumdaysa, kendini satması için kulübe gönderilir ve en kötü ihtimalle açık artırmaya çıkarılır; bu noktada kız muhtemelen başına ne geldiğiyle ilgilenmeyi bırakmıştır.

Hevan'a kadar kızlar bana kendi istekleriyle, düzeni bilerek gelen, gönüllü fahişelerdi. Ama ödemenin çok iyi olduğunu ve daha fazla kazanma potansiyelinin olduğunu biliyorlardı. Sanırım babamın yöntemlerini telafi ettiğimi söyleyebilirsiniz; bazıları buna vicdan azabı parası derdi. Ama geçmişteki yanlışlarımı göz önünde bulundurursak,

vicdan azabı hissetme genine sahip olmadığımı söyleyebilirim. En azından bilinçli olarak değil.

Son iki geceyi ondan uzakta geçirdim, ona yakın olma arzusunu dindirmeyi umdum ama nafile. Gerçekten de, ona olan tuhaf takıntımı kırmak için onunla sevişmem gerektiğine inanıyorum.

Tek tek üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp tamamen çıplak kalana kadar soyunuyorum, sonra yatağa tırmanıp çarşafı onun nefis vücudundan çekip kalın penisime kayganlaştırıcı sürüyorum. İçimde heyecan birikiyor, kalçaları yastığa sokulmuş halde sergileniyor. Şimdiye kadar ona kıyafet vermeyi reddettim. Onu yatakta, çıplak ve alınmaya hazır halde hayal etmek her şeyi ele geçiriyor; gün boyunca zihnim sürekli onun görüntüsüne takılıyor. İki parmağımı kayganlaştırıcıyla ıslatıp bacaklarının arasına kaydırıyorum, ıslak deliğinde döndürdükten sonra birini içeri sokuyorum. Penisimin dar duvarlarının üzerime kapanmasıyla zonkladığını hissediyorum ve heyecanım beni ele geçirmeden önce parmağımı hızla geri çekiyorum.

"Azrael?" diye nefes nefese sordu ve başını çevirmeye çalıştı, ama ben elimi hızla uzatıp yüzünü yatağa yapıştırdım ve parmağımı ağzına soktum. Sanki içgüdüsel olarak dudakları parmağımı kavradı ve dili parmağımın üzerinde gezindi, bu da penisimin sıçramasına neden oldu ve emmeye başladı.

O bunu istiyor.

Kahretsin, beni istiyor.

Omurgamdan yukarı doğru bir güç ve coşku dalgası yükseliyor.

Beni reddetmeye çalışmadı. Bir kez bile. Beni ısırmaya ya da itmeye kalkışmadı ve beni cesaretlendirmesi, hakimiyet ve arzu duygumu daha da artırdı. Onu kontrol etme, bedeninden zevk alırken ona yerini hatırlatma ihtiyacı beni onun üzerine çıkmaya itti. Kıvrılmış bedeninin iki yanına birer dizimi koyarak, penisimi bacaklarının arasına yönlendirdim, ihtiyacım olan erişimi sağlamak için

uyluğunu daha da açtım. O da itaat etti, bu da hevesimi daha da artırdı. Penisimin başı deliğine girdiği anda, zaferle tısladım.

“Kahretsin, çok iyisin Küçük Oyuncak.” Ona gerçek adını söylemeyi reddettiğimde ne kadar sinirlendiğini bildiğim için sırıttım. “Seni becermeme izin verdiğin için çok iyisin,” diye mırıldandım ve o parmağımı emdi. Sonra kalçalarımı öne doğru iterek penisimi daha derine soktum. İnledi ve sesi duyunca testislerim gerildi. Yumuşak, ıslak ve inanılmaz derecede sıkıydı. Vajinası kelimenin tam anlamıyla benim becermem için yaratılmıştı. Geri çekildim, sonra tekrar içeri ittim, daha derine girdim. Tekrar aynı hareketi tekrarladım ve içine saplandım, hızımı artırdım. “Kahretsin, iyi hissettiriyor mu?” diye sordum, ama daha çok hissettiklerimi onaylıyormuş gibiydim. “Sıkı küçük vajinan”— *itme* —“beni becermem için yaratılmıştı.” *Şak.*

Sadece benim onun içinde olup bu mutluluğu deneyimlemiş olmam inanılmaz derecede heyecan verici.

Parmaklarımı daha sertçe emiyor ve ben de bir parmağımı daha ağzına sokarak onu öğürtmeye ve öksürmeye zorluyorum. Tekrar emmesine izin verecek kadar yumuşatıyorum. "Beğendin mi? Emme hoşuna gidiyor, değil mi Küçük Oyuncak?" Kalçalarımı sert bir şekilde kalçasına çarparak ileri doğru itiyorum. "Harika." Vücudumu kaplayan teri ve altımda nasıl sıkıştığını umursamadan daha derine giriyorum. "Mükemmel." Testislerim yukarı kalkıyor ve dişlerimi sıkıyorum. "Benim için mükemmel bir köle." Vajinası etrafımı sıkıca kavrıyor ve nefesim ciğerlerimden çalınıyor, orgazmım da onun mükemmel vajinası penisimi emerken bastırılıyor.

Parmaklarımın arasında çığlık atıyor, vücudu kasılıyor ve ben de onun vajinasının cezalandırıcı itişlerimden tatmin arayışının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. "Sen benimsin, Küçük Oyuncak," diye fısıldıyorum kulağına ve o titriyor, vajinası hala bitmiş penisimin etrafında zonkluyor. Sonra

isteksizce deliğinden çıkıyorum, inlemelerini umursamıyorum.

Alnımdaki ter damlasını silerek başucu lambasını açtım ve o yüzünü buruşturdu. "Bacaklarını aç," diye emrettim.

“Ne-ne?” Parlak ışıktan gözlerini eliyle koruyarak doğruldu.

İçimde bir sinir bozukluğu hissediyorum. İnsanların istediğimi, istediğim zaman yapmasına, her hareketimi ve niyetimi sorgulamamasına alışkınım.

Bunu kendi başına getirdi. İleri adım attım, ayak bileğinden yakaladım ve onu yatağın kenarına doğru sürükledim. Tekme attı ve çığlık attı, ama beni durdurma yönündeki beceriksiz girişimlerini görmezden geldim. "Ayaklarını yatağın kenarına koy." Yatağı işaret ettim.

"Azrail?"

Ona dik dik baktım. "Bacaklarını kırıp onları senin için hareket ettirmemi mi istiyorsun?"

Ağzı açık kaldı.

“Öyle düşünmemiştim. Dediğimi yaparsan seni acıdan kurtarırım.”

Boğazı düğümlenerek yutkundu. "Sen delisin. Bunun farkında mısın?"

“Elbette,” diyorum.

Yine de yavaşça pozisyon alıyor ve bu manzara bu gece ikinci kez nefesimi kesiyor. Vajina dudakları şişmiş, kalın menimi sızdırıyor ve ben buna bayılıyorum. "Vajinan acıyor mu?" diye soruyorum, onu kendime doğru açık tutmak için bacağını kavrayarak.

"Biraz."

Penisimin seğirdiğini hissediyorum ve bunun hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Ona rahatsızlık verdiğimi fark ettiğimde yüzüm bembeyaz kesiliyor. Hayatımda seks sırasında zevk vermeden acı vermekten kaçınmaya özen gösterdim, babam gibi olmaktan çok korkuyordum. Ama ona zevk ve hafif bir acı verdiğimi, bende kalıcı bir izlenim bırakacağını bilmek, göğsümü tuhaf bir gururla dolduruyor.

"Neyse ki, en azından bana orgazm yaşattın, bu da acıyı biraz azaltıyor," diye somurtuyor ve ben de onu cezalandırmak istemeye geri dönüyorum.

Şişmiş dudaklarını okşuyorum ve kremimizle kaplı kusursuz kıvrımları ve küçük, henüz tahriş olmamış vajinasının kızarıklığı, onu ağzıma alıp emme arzusunu uyandırıyor bende.

Gözlerim onu baştan aşağı süzüyor, kalçalarına kadar iniyor ve penisim canlanıyor. Bacağını acıtacak şekilde kavrayarak parmağımı vajinasının üzerinde gezdiriyorum ve deliğine sokuyorum, sonra da anüsüne geçiyorum.

“Azrael. Ne yapıyorsun sen—” Parmağımı kıçına sokuyorum, çıkardığı boğuk sesten ve vücudunun kasılmasından zevk alıyorum.

"Tüm açıklarınızı alıyorum."

Başını bir o yana bir bu yana sallıyor ve elimi itmeye çalışıyor. Zayıf bir girişim bu ve direnişine gülüyorum. Sonra bileklerini ellerime alıp onu yatağa doğru itiyorum ve başının üstünde tutarken penisimi vajinasının üzerinde okşuyorum. Bir mıknatıs gibi, penisim deliğine doğru yolunu buluyor ve yüzlerimiz birbirine çok yakınken ona bakıyorum.

“Beni durduracak mısın, Küçük Oyuncak?” Penisimi ona sürterken parmağım da acımasızca kalçasının içinde pompalamaya devam ediyor. Vücudunun eriyip hamur gibi yumuşaması sadece bir dakika sürüyor ve burnumla yüzünü okşayıp boynuna sokuluyorum, kalçalarımı hareket ettirip parmağımı itmeye devam ederken hızlı bir ısırık indiriyorum.

"Şeytanın seninle sevişmesinden hoşlanıyorsun, değil mi?" diye hırıltılı bir sesle soruyorum. Altımda uysal bir şekilde inliyor ve bu benim kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Penisimi vajinasının içine sokuyorum ve o da bacaklarını kalçalarıma dolayarak beni daha da tahrik ediyor.

"İşte bu kadar köle, bunu kendi isteğinle istiyorsun."

"Sus!" diye çıkıştı ve ben de ona karşılık güldüm.

Ben ileri doğru ittikçe o da yukarı kalkıyor ve altımızdaki çerçevenin gıcırtısı, birbirimizle sevişirken arka plan gürültüsü haline geliyor. Beni cezalandırmaya çalışıyor ve ben de onun bu cılız girişiminden zevk alıyorum. Sadece bir kazananın olacağı bir güç mücadelesi.

Ben.

Oda zevk sesleriyle dolup taşıyor; ağır ağır nefes alışverişlerim, onun inlemeleri ve fısıltılarıyla birleşerek doyumsuz boşalma ihtiyacımın itici gücü oluyor. Vajinası etrafımda kasılıp gevşiyor ve çığlık attığı anı fırsat bilip penisimin ucunu anüsüne doğru yönlendiriyorum. Sırtı yataktan kalkıyor, zevk çığlığı acıya dönüşüyor, ben de hızla hareket ederek sıkı, kaslı bariyerini aşıyorum. Geriye doğru yaslanarak, ellerimi onu aşağıda tutmak ve parmaklarımla klitorisine hızlı, acı verici vuruşlar yapmak için kullanırken anüsüne güçlü bir şekilde giriyorum. "İçeri gireyim, Hevan," diye inliyorum.

Nedense, onun çığlığını yutmak, onu yiyip bitirmek istiyorum ve bu düşünceyle dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Öpüşüm sert ve talepkar, bedeninin benimkine karışıp bir anda itaatkar hale gelmesini zevkle izliyorum.

Onun kalçaları şimdiye kadar deneyimlediğim en iyisi ve boşalmanın belirtilerini şimdiden hissedebiliyorum; etrafımda kasılıp adımı haykırdığında, arkasından gidip onu tamamen dolduruyorum.

“Azrael!”

"Kahretsin, evet," diye dişlerimi sıktım. "Kahretsin, evet."

Bitkin bedenim onun bedenine yaslandı ve bir anlığına, sadece ritmik nefes alışverişlerimizin ve kalp atışlarımızın sesi duyulurken, orada bitkin bir halde uzandık.

Daha önce hiç yaşamadığım, saf bir mutluluk anı.

Karanlığın ışıkla buluştuğu ve şeytanın cennete sızdığı yer; ona ışığın olduğu yerde umut olduğunu hatırlatır.

On yedinci Bölüm

Azrael

Babamın evine dönüş yolculuğu her zamanki gibi kasvetli. Casa Forte'ye dönüşte tek bir neşeli anı bile yok. Bu kasvetli konaktaki tek mutluluk ışığı kız kardeşim Sienna. Güzel, masum ve nazik, ve üvey erkek kardeşimiz Stone'a umutsuzca aşık.

Elbette, asla birlikte olamazlar. Bu sadece son derece yasak olmakla kalmıyor, aynı zamanda Sienna mafya dünyasında bir piyon, gerçek bir güzellik ve mafya prensesi, imparatorlukta bir pazarlık aracı ve babamızın iki oğlu ve birçok gayrimeşru çocuğu olsa da, ben Sienna'yı aile adımızın kurtarıcısı olarak görüyorum. O olmasaydı, kelimenin tam anlamıyla var olamazdım. Farkında bile olmadan beni hayatta tuttu.

En karanlık günlerimde bile, her zaman en parlak ışığı saçan, umudun kalmadığı anlarda bana umut veren kişi o olmuştur ve kardeşçe duygularımız tamamen zıt olsa da Stone'un da buna katıldığından eminim.

Ceketimin kollarını çekiştirerek konağa doğru baktım ve içimde uğursuz bir kaygı hissi belirdi. Burayı ziyaret

ettikten sonra, bu ziyaretlerin neden olduğu azaptan kurtulmamın günler sürdüğünü anlamam biraz zaman aldı.

Normalde gönüllü birini kullanır ya da hak eden birine işkence ederdim, ama bu iki dürtüden de yoksun kalınca, Küçük Oyuncak'ın yüzü aklıma geliyor ve tek istediğim onu kucaklamak ve ona vahşice tecavüz ettikten sonra yaşadığım aynı mutluluğu hissetmek.

Ama burada olduğum sürece onu daha fazla düşünmeyi reddediyorum; imajının bu kötülükle lekelenmesini istemiyorum. Bu yüzden, onunla ilgili düşünceleri bir kenara bırakarak, taş basamaklardan yukarı, çocukluğumun cehennemine doğru ilerliyorum.

Vector, babamın ofis kapısındaki yerinden başını kaldırdı, kaşları çatıldı, keskin bakışları kısıldı ve ben de ona dik dik baktım.

Sarı bir ışık hızla yanından geçti ve Sienna, kalbi kadar geniş bir gülümsemeyle mutfaktan çıktı. "Azrael, seni beklemiyordum," dedi ışıl ışıl parlayarak. Ben ise kendimi ve çevremdekileri korumak için öğrendiğim gibi, düşmanlarımız tarafından sürekli olarak incelenen ilişkimizin farkında olarak, duygusuz kaldım.

Omuzunun üzerinden Vector'ın gözlerinde beliren açlığı izliyorum ve ilk defa olmasa da, kız kardeşimi korumak için planlarımı öne almam gerektiğine dair zihnimde bir not alıyorum.

"Rahiple bir görüşmem var."

“Ah.” Yüzü düştü ve midemde tanıdık bir bıçak saplanması hissettim. Sienna evde eğitim görmüş, sadece sosyetik kişilerle tanışıklığı var. Bunların gerçek arkadaşlık olmadığını kabul ediyor ve anlıyorum ki bunlar, onu babasının istediği kişi haline getirmek için mükemmel bir şekilde kurgulanmış, kontrolcü babamız tarafından kolaylaştırılmış ilişkiler.

"Yakında akşam yemeğinde olacağım," diye ekledim, sözlerimin acısını ve ses tonundaki hayal kırıklığını hafifleteceğini umarak.

Yüzüne kusursuz bir gülümseme takıyor; acısını ve üzüntüsünü gizleyen, annelerimizin sahip olduğu o güzel gülümsemeyi.

Mutfağa doğru geri dönerken, Vector'ın gözleri onu takip ettiğinde kalbim davul gibi çarpıyor.

Onun ona yaklaşmasının imkanı yok. Kesinlikle yok.

O, kesinlikle rızası olmadan, tercihen rızası olmadan, herhangi birini ele geçirmekte hiçbir sakınca görmeyen sapık bir sadist. Erkek ya da kadın fark etmez. Yıllar içinde her ikisine de şahit oldum.

Fırsattan yararlanıp onun yanından geçip gidiyorum, içeri girmeden önce babamın ofis kapısını çalmam gerektiğini görmezden geliyorum.

"Azrael mi?" diye soruyor; beklendiği gibi, hem şaşkınlık hem de öfke karışımı bir ses. Saygısızlığıma duyduğu tiksinti açıkça belli, ama ben o kadar öfkeliyim ki bunu gizlemeye çalışmıyorum bile.

Hızlıca düşünüp bilgimi kullanarak gerçeği biraz çarpıtıyorum. "Bir sorunumuz var."

Öne doğru eğildi, kalın parmak uçlarından tehlikeli bir şekilde sarkan bir puro vardı. "Ne oldu?"

“Sienna’nın evlilik teklifi için bir rekabetin başladığının farkına vardım.” *Evet, şerefsiz herif, Vector asla kız kardeşimin saçının teline bile dokunmayacak.*

Gözleri parlıyor. Belli ki canavarın aklında sadece para işaretleri olacak, Sienna'nın iyiliği veya mutluluğu değil. Babamızın onun nasıl muamele göreceğiyle ilgilendiği de söylenemez.

"Peki ya sonra?" diyor, kara gözlerinde umutla.

“Sanırım düğünü öne almamız gerekebilir.” *Onu o sapık herife söz vermemek için.* “Ama düşünüyorum da, Sienna'yı haberdar etmeyelim. Onun direnişiyle *ve kalp kırıklığıyla* uğraşmak istemiyorum.” .

Omurgası dikleşti, dudakları büküldü. "Direnmeyecek. Bundan emin olacağım."

Onu sakinleştirmek için elimi kaldırıyorum. "İyi eğitilmiş biri. Ama en iyi anlaşmayı sağlayana kadar belirsizliği artırmayalım. Elimden gelenin en iyisini yapıp hızlıca çalışacağım." Sevdiğim iki insanı incitmek ne kadar acı verse de, bunu öncelik haline getireceğim.

Dudaklarında küçümseyici bir gülümsemeyle koltuğuna yaslandı. "Onun servet değerinde olacağını biliyordum. Onun gibi güzel bir kız."

Başımı sallıyorum, ama ona ne yapmak istediğini düşünmek midemi bulandırıyor. Bunu daha önce sarhoşken de dile getirmişti ve o konuşma o zamandan beri aklımı kurcalıyor. "Don ondan bir parça istiyordu, ama ben izin vermezdim." En yakın arkadaşından, insan kaçakçılığı dünyasında derinden yer alan bir başka sapık heriften bahsediyor.

"Bakireler daha pahalıdır," diyorum, yıllarca bana tekrar tekrar söylenen aynı sözleri. "Özellikle de iyi yetiştirilmiş olanlar," diye ekliyorum, onu asıl amacımdan uzaklaştırmak umuduyla.

Başını salladı, yüzünde köpekbalığına benzer bir gülümseme belirdi ve gözleri kapıya doğru bakarken neşeyle parladı.

Sonra tüm heyecanı yüzünde kaybolmuş bir şekilde, dikkatini tekrar bana çevirdi. "Larissa ile olan teklifimi düşündün mü?" diye sordu ve ben çenemi sıktım, dişlerim birbirine sürtündü. Babası bizim mafyamızın bir lideri olan, zaten mafyanın yarısı ve ortaklarıyla yatmış olan o kibirli sürtükle evlenmem konusunda ısrar ediyordu. Yine de, görücü usulüyle evleneceğim son eşim, şeytanın karısı olmaktan çok korkarak, düğünümüzden önceki gece intihar etmişti. *Hmm, belki Larissa da intihar eder?* Kendi kendime alay ettim. Hiç şansım yok. Bu kadın yıllardır beni elde etmek için can atıyordu.

“Hayır,” dedim. “O esasen bedava bir fahişe ve eğer ben de öyle birini isteseydim, onu elde etmek için ömür boyu

boynumda bir sözleşme taşımak istemezdim.”

Başını geriye atıp kahkaha atıyor ve biraz sakinleşmiş gibi görünmesine minnettarım. Sonra bakışları benimkine takılıyor ve beni süzmeye başlıyor. "Çar'ın küçük bir mutfak fahişesine kapıldığını duydum. Onu haddini bildirmek gerek; belki Larissa bu konuda yardımcı olabilir."

İsa, şimdi onları evlendirmeyi mi planlıyor?

“Onun personele fazla ilgi göstermesinden hoşlanmıyorum, hele ki elimizde kaliteli ürünler varken; ayrıca personel, Çar'ın ona takıntılı hale geldiğini söylüyor. Bununla sen ilgilen.” Öne eğildi. “Adamlarımın bana oğullarımın fahişelere karşı hisleri olduğunu söylemesinden hoşlanmıyorum. Bunun bizi ne kadar güçsüz gösterdiğini anlıyor musun?” Sözleri bana personeline güvenilemeyeceğini hatırlattı.

Yutkunuyorum.

“Evet. Katılıyorum.” Aslında katılmıyorum ama rahatlıkla yalan söylüyorum ve Çar'ın hem kendisi hem de kız için yarattığı riski görüşmek üzere not alıyorum.

Külünü masasına silkeleyip bana dik dik baktı. "Yani, müzayededen aldığın kız?"

Uygulamaya koymak üzere olduğum eylem ödüllü olacak ve Jensen bunun için bana çok şey borçlu, özellikle de Küçük Oyuncak'ı onun radarına soktuğumu hissettiğim için, ki bu radara yaklaşmasına asla izin vermeye niyetim yok.

“Ben müzayededen bir kız almadım.” Soğuk gözlerinde bir öfke parıltısı belirdi. “Ben genelevden bir kız aldım.”

"Ne?" Yüzündeki şaşkınlık ifadesi mükemmeldi.

“Açık artırmadan aldığını söyledin. Açık artırmadan almadım; genelevden aldım.” Kendime bir kadeh viski doldurup bir yudum alıyorum. “Diğerleriyle birlikte odama getirildi ve yeni bir oyuncak istiyordum, o yüzden aldım.” Omuz silkiyorum.

Kafasında çarklar dönüyor; muhtemelen odasından kaybolan kızla aynı kız olup olmadığını merak ediyor. Ama

evde reşit olmayan kızlarla ilişki kurduğunu itiraf ederse çok kızacağımı da çok iyi biliyor.

“Bir güvenlik görevlisini vurarak öldürdüğünüze dair haberler aldım.” İşte bu kadar, haberler. Adam her şeyden haberdar. Yani, neredeyse her şeyden. Ama güvenlik görevlisinden bahsetmeyi düşünmemem, onun ölümüne dair potansiyel tanıklarla örtüşen bir bahane bulmakta zorlanmama neden oluyor.

Kravatım birden çok sıkılaştı ve gevşetmeyi çok istedim. "Aldığım kızın peşinden koşuyordu." Kalbim göğsümde şiddetle çarpıyor. "Kaçmaya çalıştı." Sahte bir sırıtışla içeceğimden bir yudum aldım. "Bir daha benden kaçamayacağından emin oldum."

Ondan hafif bir kahkaha yükseldi. "İşin bittiğinde mutlaka uğrayıp tadına bakacağım." Bardağını kaldırdı ve gözlerimiz birbirine kilitlendi. Sanki benimle alay ediyor, beni tüm yanlış davranışlarımdan arındırıp göğsümün içine uzanarak ona yönelik her bir sırrımı veya yanlışımı çekip çıkarıyor gibiydi.

O bana güvenmiyor, ben de ona kesinlikle güvenmiyorum.

Ve Küçük Oyuncak'ı tam onun görüş alanına yerleştirdim.

Ben şeytan olabilirim, ama yaratıcım benden çok daha kötü.

On sekizinci Bölüm

Cennet

Azrael'in kıçımı becerdikten sonra üzerime yığılıp kalmasının üzerinden birkaç gün geçti.

Onun bana olan hayranlığını gizleyemeyen bir dinginlik vardı; o an, onu daha önce hiç olmadığı kadar yakından tanıma fırsatı buldum.

Kalplerimiz tek bir ritimle atıyordu ve bedenim onun bedenini özlüyor, asla ayrılmak istemiyordu.

Stockholm sendromunun bir türüne yakalanmış olmalıyım; bundan eminim. Esir alan kişiye karşı hiçbir şekilde hislerim olmamalı. Hiçbir şey, yine de bir bağlantı, bir kıvılcım var.

Sonrasında, sanki az önce sevişmemişiz gibi, penisini kıçımdan çıkardı ve odadan çıktı. Üzerimde giyecek kıyafet olmadan, menisiyle kaplı olmanın utancı beni mide bulantısı geçirtmişti. Duş almayı düşündüm ama zonklayan kıçımı rahatlatacağını umarak banyo yapmayı tercih ettim.

Bu şerefsiz benim satış sonrası bakımımı hiç umursamıyor.

Kadınları hep böyle mi terk ediyor?

Ev hizmetlisi bana günde üç öğün yemek getiriyor ama benimle konuşmayı reddediyor ve hiç kıyafet almadım, bu da çok sinir bozucu.

Günlerimi ya yatakta beni kaçıran adamı hayal ederek ya da pencereden ağaçlık alana bakarak, kayıp olarak bildirilip bildirilmediğimi ve buralarda bir yerde arama yapılıp yapılmadığını merak ederek geçiriyorum. Nerede olursam olayım.

Beni aktif olarak arayan var mı?

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve kapıdaki bir tıkırtı beni başımı yastıktan kaldırmaya teşvik etti. Azrael'i tekrar görme ihtimali göğsümde heyecan kabardı, ancak onun kapıyı çalmayacağını, sadece içeri gireceğini hatırlayınca bu heyecan hızla azaldı.

Hizmetçi içeri giriyor ve geldiğimden beri ilk kez başını kaldırıp bana bakıyor ve onu baştan aşağı inceleme fırsatı buluyorum. Benden daha büyük, Azrael'in yaşına daha yakın ve aklımdan ona tam olarak kaç yaşında olduğunu sormayı not ediyorum. Koyu kahverengi saçları ve iri kahverengi gözleri var—güzel. İçimde bir kıskançlık yumağı oluşuyor ve bunun yeri yok. Yine de acaba o da Azrael'in oyuncaklarından biri mi diye merak etmeden edemiyorum. Hala onunla birlikte oluyor mu?

"Beyefendi, aşağıda onunla birlikte bir akşam yemeğine katılmanızı istiyor," diyor ve zaten arkadaş olmak niyetinde olmadığını anlıyorum. "Şimdi!" diye ekliyor, yüzünde somurtkan bir ifadeyle.

Kesinlikle yanlış duydum. Akşam yemeği mi? Alt katta mı?

Yavaşça çıplak bedenime baktım. "Üzerimde hiçbir kıyafet yok. Benden ne yapmamı bekliyor? Çıplak mı inmemi?" diye homurdandım.

“Sizi bilgilendirmem istendi.” Azrael’in kullandığı aynı doğrudan tonu kullanıyor. Sonra başını açık kapıya doğru eğiyor. *Ciddi mi? Kesinlikle değil!*

“Daha çok 'söyledi' gibi.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Şey, Azrael'e bu odadan çıkmadan önce bana kıyafet sağlaması gerektiğini söyleyebilirsin.” Kıyafetsiz olduğumun ve onun karşısında çıplak ve savunmasız durduğumun gayet farkındayım, ama açıkçası umurumda değil. Adamın ne cüretkarlığı! Beni seks için kullanıyor ve sıradan bir fahişe gibi menisiyle sırılsıklam bırakıyor, sonra da bir akşam yemeği randevusu ayarlayabileceğini düşünüyor, ama bana en temel bakım ve kıyafet bile sağlamıyor. *Hayır. Kahrolsun o adam.*

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve kapıya doğru sendeleyerek geri çekildi, sonra da içeri girdi. Ben de merdivenlerden aşağıya doğru uzaklaşan ayak seslerini dinledim.

Tehlikeli ve çekici olabilir, ama aynı zamanda duygusuz, kalpsiz bir piç kurusu ve ne zaman isterse onun itaatkâr oyuncağı olmayı reddediyorum.

Azrael

Elizabeth yemek odasının kapısını açar ve gözlerim onun gözleriyle buluşur. Onun gözlerinde korku parıldar, benimkilerde ise öfke alev alev yanar. Küçük oyuncağım onun yanında değildir, beklediğim gibi arkasından da gelmemektedir.

“Çok üzgünüm efendim. Ama o, kıyafetleri olmadan aşağı inmeyi reddediyor.” Ellerini önünde ovuşturdu. “Odada hiç kıyafet yok.” Öfke kanımı kaynattı ve kaslarım titreyerek gerildi, öfkemden dolayı gömleğim gerildi.

"Çünkü ben kadınların sevişirken kıyafet giymelerinden hoşlanmıyorum," diye karşılık veriyorum.

"Normalde sizinle akşam yemeğine katılmazlar efendim," diyor hafif bir gerginlikle ve ben ona şüpheyle bakıyorum. Kıskanıyor mu? Bu düşünceyi aklımdan siliyorum. Doğrusu, tek önemsediğim Hevan'ın itaat etmesi.

Bu, küçük oyuncağım hakkında diğerlerinden ne kadar farklı düşündüğümün çarpıcı bir hatırlatıcısı. Bütün hafta boyunca aklım, onu acımasızca becerdiğim ve daha da iyisi, onun da her dakikasından zevk alıyormuş gibi göründüğü görüntülerle doluydu.

Onu görmek için can atıyorum ve berbat bir haftanın ardından çok sinirliyim. Tek istediğim kendi imkanlarımla akşam yemeği yemek ve o gereksiz yere drama yaratıyor.

Ama çalışanlarınızın onu çıplak görmesini ister miydiniz? diye soruyor kafam karışık bir halde.

Bu ihtimal karşısında içimdeki gerilim artıyor ve sandalyemden kalkıp ayağa kalkıyorum. "Bunu ona ver." Gömleğimin düğmelerini çözüp ona fırlatıyorum. "Ona hemen burada olmasını beklediğimi söyle, yoksa amını öyle sert sikeceğim ki ayakta duramayacak, sonra da adamlarıma atacağım." Burun deliklerim genişliyor ve vücudumda intikam ateşi yükseliyor.

Elizabeth odadan neredeyse koşarak çıktı ve ben de oturup itaat edip etmeyeceğini beklemeye başladım. Bir yanım itaat etmemesini umuyordu ki onu cezalandırabileyim; bu ihtimal, gecenin sonunda adamlarımın birçoğunun ölmesine yol açacaktı. Onların onun çıplak güzelliğine şahit olmalarına ve sonra da bunu hatırlayarak yaşamalarına asla izin vermeyeceğim.

Yemek odasının kapısı tekrar açılana kadar, karanlık katliam düşüncelerimde kaybolmuş bir ömür gibi geliyor. Ona doğru bakıyorum ve işlev görme yeteneğim elimden alınıyor. Üzerinde elbise gibi duran siyah tişörtümü giymiş halini görünce, kalbimde oluşan bıçak saplanması gibi acıyı gizlemek için göğsümü ovuşturuyorum.

Boğazımı temizledim. "Bana katıldığınız için teşekkürler," diye homurdandım, ses tonumdaki hoşnutsuzluk açıkça belliydi.

Yüzüne alaycı bir gülümseme yerleştirdi. "Bu kadar kibarca sorduğunuz için teşekkürler." Sonra gülümsemesini sildi ve masadaki yanıma doğru gururla yürüdü.

Aman Tanrım, o da artık benim gibi kokacak.

Cinsel arzumdan testislerim sızlıyor.

Sanki dünyanın tüm zamanına sahipmiş gibi sandalyeye kayarak oturdu ve içimde bir sinirlenme hissi oluştu. Bunu belli etmek yerine, onun gecikmesinden ve sivri dilinden etkilenmemiş gibi davranarak, gözlerimi önüme diktim.

"Eğer hapishane odamdan çıkmamı bekliyorsan, kıyafetlere ihtiyacım var Azrael," diye sert bir şekilde söylüyor.

Adımı söyleme şekli içimde bir tahrik dalgası yaratıyor ve onu masaya yatırıp akşam yemeği olarak yeme, deneyimli bir fahişe gibi yüzüme binerken vajinasını dilimle yalama hayalleri kuruyorum. *Ama o bir fahişe değil; sadece senin penisini içine aldı. Tamamen senin.*

Sandalyemde kıpırdanıyorum; düşüncelerimi eyleme dökme ihtiyacı, her türlü işkenceden daha kötü.

“Burası pek hapishane sayılmaz ama eğer öyle bir ortamı tercih ederseniz, ayarlayabiliriz. Bodrumda kullanabileceğiniz hücrelerim var.” Elizabeth bifteği önüme koyduktan sonra masanın etrafından dolaşarak aynı bifteği Küçük Oyuncak'ın yerine de getirdi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor ve Elizabeth'e nezaket gösterip bana ise zehirli sözlerinin hedefi olması beni sinirlendiriyor.

"Anlaşılmazsın," diye tısladı bana karşılık.

Bifteğimi kesip ağzıma koydum, yavaşça çiğnedim ve cevap vermeden önce yuttum.

"Paranızı geri isteyebilir ve sizi bunun yerine açık artırmaya sunabilirim," diye karşılık veriyorum.

Çenesi kilitlendi ve gözleri nefretle parladı.

"Hadi ye!" diye çıkıştım, yemeğini işaret ederek.

Sessizce oturup, daha önce yediği bifteğin ne kadar hoşuna gittiğini bildiğim için seçtiğim yemeği yiyoruz. Odasında bulunan kameralar bunun kanıtı ve onun haberi olmadan saatlerce onu izledim; yine söylüyorum, daha önce hiç yapmadığım bir şey.

Huzursuzlanıyor ve acaba benim ilişkimden dolayı poposu hâlâ ağrıyor mu diye merak etmeden edemiyorum. "Bütün gün pencereden dışarı bakıyorum ya da yatakta hayal kuruyorum. Canım sıkılıyor, Azrael." Derin bir nefes veriyor.

Onun çıplak halini, üzerime akan menimi ve dönüşümü beklemesini düşündükçe dudağım seğiriyor.

"Benim seni sertçe becerdiğimi hayal ediyor musun?" diye soruyorum ve yanaklarına sıcaklık yayıldığını görünce gülümsüyor ve ağzıma bir parça daha biftek atıyorum.

Sözümü görmezden geliyor. "Bana en azından bir kitap ya da benzeri bir şey getirebilir misin?"

“Bir kitap mı?” Şaşkınlığım doruk noktasına ulaştı ve telefon istemediği gerçeğine sevindim. Zaten bir telefon alamazdı. İmkânsız. Hayır, küçük oyuncağım kaçış yolu istemedi; sadece ben yokken eğlenmek istiyor. Yine de, dönüşümü özleyip hayallere dalması fikri hoşuma gidiyor.

"Evet! İnsanlar okumayı sever, Azrael."

Onun cevabına alaycı bir şekilde karşılık verdim.

Derin bir iç çekişle nefesini verdi ve sarı saçlarını savurduktan sonra bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırıp boynundaki ısırık izini ortaya çıkardı. Benim ısırık izim. "İşte iyi bir gün geçirdin mi?" diye sordu, beni çok şaşırtarak.

Çatalım havada donup kaldı ve ona uzun uzun baktım. Gerçekten de uzun uzun baktım. Sonra gözlerimi kırpıştırdım, onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim.

Dudakları seğiriyor ve güzel yüzünde bir gülümseme beliriyor. "İş yapıyorsun, değil mi?"

Çataldaki kalanları yedikten sonra peçeteyle ağzımın kenarını siliyorum. "İnsanları öldürüyorum. Sorguluyorum ve yasadışı anlaşmalar yapıyorum."

Yüzümü inceliyor. "Hep bu işi mi yaptınız?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü ben Mafya üyesiyim ve bu benden bekleniyor."

Burnunu kırıştırıyor ve nedense daha da masum görünüyor. "Her zaman senden beklenenleri mi yapıyorsun?"

"Sadece hayatta kalmak istediğim zaman."

“Sadece hayatta kalmaktansa başarılı olmayı tercih ederim.” Omuz silkti. Ve sözleri zihnimde yankılandı. Hayatımda hiç bu kadar kaba bir şey duymamıştım.

Kaslarımdaki gerginlik, onu masanın üzerine sürükleyip, bazılarımızın nasıl boyun eğmeye zorlandığını, asla gelişme seçeneğine sahip olmadığını göstermeme engel oluyor. "Bazılarımızın seçim yapma lüksü yok."

Onun sert bakışları gözlerimi delip geçti. "Kimse seni bir kaçırma olayına uymaya ve esirinle cinsel ilişkiye girmeye zorlamadı."

Masaya doğru eğildim. "Ve kimse seni bacaklarını açmaya ve kendini esir alanına teslim etmeye zorlamadı," diye karşılık verdim ve küçük bedeninin irkilmesini ve gözlerinin irileşmesini keyifle izledim.

“Hepimiz hayatta kalmak için gerekli şeyleri yaparız, Hevan.” Ses tonumdaki kin açıkça belli. Buraya gelip, sanki herhangi birimizin seçme şansı varmış gibi davranarak kendini kim sanıyor? Bizim dünyamız, onun yetiştiği dünyadan tamamen farklı. “Hayatta kalmak için birinin davranışlarını küçümseme sakın.”

Yutkunuyor, gözleri yaşlarla doluyor ve onun ağlayacağını düşünmek bile çenemi seğirtiyor. "Ve sakın ağlama. Sana ağlaman için hiçbir sebep vermedim." Yumruğumu masaya vuruyorum. Bakışlarını kaçırıyor, ben ise onun tepkisine sinirlenerek ona dik dik bakmaya devam ediyorum.

Bana döndüğünde gözleri eskisinden daha yumuşak ve neyden daha çok nefret ettiğimi bilmiyorum, nefretinden mi yoksa şefkatinden mi. İkisi tamamen zıt, ama sinir bozucu bir şekilde onun bir parçası, benim de takıntılı olduğum şeyin bir parçası.

"Beni ne zaman serbest bırakacaksınız?" diye fısıldıyor.

“Seninle işim bittiğinde,” diyorum ve yemeğimi yemeye devam ediyorum, bu sırada gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

"İşiniz bittiğinde beni kulüplerinizden birine gönderir misiniz?"

Yavaşça gözlerimi onun gözlerine çevirdim ve dikkatimi üzerine çekti, kalbim düzensiz bir şekilde atmaya başladı. Neden içimde bu garip duyguları uyandırıyor ki?

Tanrım, onu bunun için cezalandırmak istiyorum. Kahretsin, onu cezalandırmak istiyorum. Ta ki çığlık atıp bana yalvarana kadar, beni istediğini ve zorlanmadığını kanıtlayana kadar; sadece benimle sevişmek istiyor, görüşler umrumda değil.

“Babam, ben onlarla işimi bitirdikten sonra oyuncaklarımla oynamayı seviyor. Belki önce seni ona göndereyim.” Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum ve yüzündeki acı ifadesi, uzun zamandır hissetmediğim tuhaf bir hisle midemi bulandırdı.

Suçluluk.

Boğazımı temizledim. "Sizin için birkaç kitap sipariş etmeye çalışacağım," dedim onu sakinleştirmek için çaresiz bir girişimle.

İnce omuzları gevşiyor ve onu rahatlatmak için ipeksi saçlarını okşamak istiyorum. Bunun yerine, parmağımı dudağımın üzerinden geçiriyorum ve bakireliğinin penisimde olduğunu keşfettiğim andan beri kafamda dönüp duran soruları ona sorma fırsatını yakalıyorum.

"Geneleve nasıl gittin?"

Omuz silkti, sonra başını çevirip tüm dikkatini bana verdi. "Erkek arkadaşımla yurda doğru yürüyordum ve bir anda boynumda bir yanma ve başım ağrıyarak senin o cehennem çukurunun bodrumunda uyandım."

Üzerime kırmızı bir sis çöktü ve kısa bir an için felç oldum.

"Erkek arkadaşım" mı dedi?

"Sanki patlayacak gibisin." Başını bir o yana bir bu yana eğdi.

Ona karşı hisleri var mıydı? Çıplak tenine dokunmuş muydu? Onu kendine ait olarak işaretlemiş miydi?

Dudaklarını benden önce tatmış mıydı? "Azrael, iyi misin?" Sesindeki endişe dikkatimi ona çevirdi ve başımı salladım.

"Onun adı ne?"

Kaşları çatıldı. "Kim?"

Dişlerimi sıkıyorum, çeneme saplanan bir acıyla elim çatalı daha da sıkıyor, metal bükülüyor. "Aptal numarası yapma. Onun. Lanet. Adı. Ne?" Dilimdeki her kelimeyi zehirli bir tonda vurgularken beni izliyor. "Senin... eski erkek arkadaşın."

"Onun eski sevgilim olduğunu söylemedim."

Asla ve asla ondan bir daha erkek arkadaşım diye bahsetmeyecek.

"Evet, yaptım!" diye gürledim ve o da yutkunarak sandalyesine geri çekildi.

“Stefan Capri,” diye fısıldadı. “Adı Stefan Capri,” dedi bu sefer daha yüksek sesle. Sonra boğazını temizledi ve gözleri endişeyle doldu. “Ona zarar verme.” Derin bir nefes verdi, göğsü saniyeler geçtikçe daha hızlı yükseliyordu. “Lütfen, Azrael. Ne istersen yaparım; lütfen ona zarar verme.”

Dudaklarımda yavaş, hesaplı bir gülümseme beliriyor, bu da onu şaşırtıyor ve biliyorum ki onu tam istediğim yerde, cevaplarıyla birlikte yakalamış durumdayım.

Belki farkında değil ama insan ticareti kurbanı olmuş—muhthtemelen çarpıcı görünümüne bakılırsa sipariş üzerine. Stefan Capri benim elimden yavaş ve acı verici bir ölüm yaşayacak ve belki de, sadece belki de, ölmeden önce, onu şeytana sattığını bilerek ölmeden önce, bedeninden zevki çalarken onunla sevişmemi izlemesine izin vereceğim.

Ondokuzuncu Bölüm

Azrael

Yemeği bitirir bitirmez, Elizabeth'i çağırıp küçük oyuncağı odasına geri götürmesini istedim. Elizabeth giderken Hevan'ın bana fırlattığı ters bakış içten içe gülümsememe neden oldu.

Kapı çalındıktan sonra Jensen başını içeri uzattı. "Yemek yedin mi?" Yediğimi gayet iyi biliyor ama yüzündeki küstah sırıtış yalnız yemediğimi de bildiğini gösteriyor. Çenesini Küçük Oyuncak için hazırlanmış masa örtüsüne doğru salladı.

"Senin için bir işim var."

“Tahmin etmiştim.” Telefonunu pantolon cebinden çıkarıyor ve ben de telefonunu böcek tarayıcısına bağlamak için küçük kabloyu ona atıyorum. Birkaç saniye sonra, küçük tarayıcının yanındaki ışık yeşile dönüyor ve her şeyin yolunda olduğunu gösteriyor.

"Üst kattaki kız hakkında, kimse farkına varmadan, elinden gelen her şeyi öğrenmeni istiyorum." Babamı ve adamlarını kastettiğimi biliyor.

Kaşları çatıldı. "Özel bir sebebi var mı?"

"Evet. Senden bunu yapmanı istemiştim."

Burunundan homurdanır. "Bana yol gösterebilecek bir şeyiniz var mı?"

“Adı Hevan. Sözde *erkek arkadaşı* ”—kelimeyi zehir gibi tükürdüm—“Stefan Capri. Onu bul ve bana getir.” Onun bir randevuda olması fikri bile benim için bir ihanet. Tanrı aşkına, bakireliğini bana verdi ve birkaç gün önce açıkça biriyle çıkıyordu. Onunla da bu kadar kolay mı olurdu acaba?

Göğsüm sıkışıyor ve kalbimin etrafında donuk bir ağrı oluşuyor.

Aldatılmanın nasıl bir şey olduğunu mu hissediyorsunuz? O farkında olmasa bile, kesinlikle onun gibi acı çekiyor.

Jensen şakayla karışık, "Sanki cinayet işlemek üzereymişsin gibi görünüyorsun. Babanın adamlarından birine nişan almanı önersem?" diyor.

"Özellikle birini mi kastediyorsunuz?" diye karşılık verdim, sandalyeme yaslanarak.

"Evet. Vector. Stone'a yaptığı sataşma şekli tam anlamıyla iğrenç."

Başımı salladım. "Biliyorsun, o babamın gayrimeşru çocuğu. En sevdiği." Gözlerimi devirdim. Sienna'nın onunla evlenmesine asla izin vermememin bir başka sebebi daha.

"Elma ağacından uzağa düşmemiş," diye düşünüyor.

"Aynı şey benim için de söylenebilir. Çar için de."

Zehirli bir şekilde başını salladı. "Sen bambaşka türden bir sapıksın."

Kafamı geriye atıp kahkaha atıyorum, tüm vücudum eğlenceyle parlıyor. "Haklısın." Doğrusu, ben de, Çar da, berbat durumdayım. Bu dünyada yaşamak için berbat olmak zorundasın.

Belki de orada yaşamak senin kaderin değil; belki de gelişmek için yaratılmışsın , diye fısıldıyor küçük bir ses, tüylerimi diken diken ederek.

"O şerefsizi kırk sekiz saat içinde bodrumuma zincirleyin." Sandalyemden kalkıp kapıya doğru yöneldim.

"Nereye gidiyorsun lan?"

Omzumu çevirip ona nadir görülen bir gülümsemeyle baktım. "Oyuncağımla oynamaya gidiyorum."

Yirmiinci Bölüm

Cennet

Kapı çalınca başka bir rüyadan uyanıyordum. Bu kadar az şey yapıp da bu kadar bitkin olmak nasıl mümkün olabilir? Azrael son iki gündür geceleri benimle birlikte oldu ve bir kez bile beni akşam yemeğine davet etmedi, seks sonrası da fazla oyalanmadı. Bunun yerine, kendimi kullanılmış ve önemsiz hissetmeme neden oldu.

Her gece siyah gömleğini yatağımın yanındaki sandalyeye bırakıyor, atılan gömlek ise her sabah alınıyor. Bu onun sessiz bir emri gibi ve elbette itaat ediyorum; bunun, giyerken tenime yayılan tıraş losyonunun ve erkekliğinin kokusuyla ya da gömleğinin içine yerleştiğimde hissettiğim rahatlıkla hiçbir ilgisi yok. Hayır, bununla hiçbir ilgisi yok, sadece giyecek başka bir şeyim olmamasıyla ilgili.

Azrael'in Elizabeth diye bahsettiği kadın kapıyı iterek açtığında irkildim. Akşam yemeğini getirmiş ve tepsiyi toplamıştı bile. Yatağın üzerine küçük bir kutu koydu. "Efendim bu gece bunu giymenizi istedi." Göz teması kurmadan odadan çıktı. Arkasından seslenme ya da onu

kendime doğru çekip benimle konuşmasını isteme isteğim delilik; içsel bir savaş bu. Onu baş belasına sokmak istemiyorum; benimle konuşmaması için talimat aldığı açıkça belli. Ayrıca onunla arkadaş olmak da istemiyorum; hoşlanmadığım bir nefret havası yayıyor. Ama belki bu bir müttefik edinmenin veya yardım almanın ve buradan kurtulmanın bir yolu olabilir. Azrael'in babasının bana zarar vermesi veya onun kulüplerinden birine atılmam düşüncesi günlük düşüncelerimi meşgul ediyor.

Bir çıkış yoluna ihtiyacım var.

Kırmızı kutunun kurdelesini çıkardıktan sonra, kırmızı ambalaj kağıdını açıyorum. Hediyeyi açarken ne beklediğimi bilmiyorum ama bir külot değil. G-string'i elime alıyorum ve kafam karışıyor. Bu da ne? Olduğundan daha ağır görünüyorlar. Daha yakından incelediğimde, kasık bölgesinde yuvarlak, sert bir cisim olduğunu fark ediyorum.

“Bu, klitorisin için bir vibratör.” Odaya girdiğini fark etmeden irkildim. “Giy bunları.” Külotları işaret etti.

Onun buyurgan havasından gözlerimi alamadan, yatağa doğru yürümesini ve ortaya iki yastık koymasını, sonra odanın köşesindeki sandalyeye oturup gömleğinin düğmelerini çözmesini izliyorum. Onu çıplak görmek en sevdiğim şeylerden biri; adam tam bir baskınlık örneği. Kaslarının her bir kıvrımı el işçiliğiyle yapılmış mükemmellik gibi görünüyor. Birçok dövmesini, yarasını, kesik izlerini, dikiş izlerini, kurşun yaralarını önce parmaklarımla, sonra dilimle keşfetmek istiyorum. Sırtındaki siyah kanat dövmelerini, kalçasının üstündeki ve kalçalarının üzerindeki kesik izlerini öğrenmek istiyorum.

Her şeyi; Azrael Carrera'yı ve karanlığını keşfetmek istiyorum, ama hayatta kalamayacağımdan korkuyorum. Uçurumun dibinde, ebedi canavarlarının mağarasında kaybolmuş durumdayım.

Eminim itiraz edeceğimi bekliyor, ama hem meraklıyım hem de sıkılıyorum. Eğer bundan orgazm olacaksam, bunu hak ediyorum.

Eğilip pantolonu giymek üzereydim ki, öldürücü sesi beni durdurdu. "Üzerindeki gömleği çıkar. Giydiğinde iyice görmek istiyorum."

Tabii ki öyle yapıyor. İçimden bir ah çekerek gözlerimi deviriyorum ve onun alaycı gülümsemesini buradan bile hissedebiliyorum. Gölgede saklı olsa bile, onu, hareketlerini ve ifadelerini hissedebiliyorum. Bir noktada, sanki tek bir varlık olmuşuz gibi. Onun karanlığının nerede başlayıp benim ışığımın nerede bittiğini bilmiyorum.

Her düğmeye bastığımda parmaklarım titriyor, sonra bir sonrakine geçiyorum. "Bunu yaparken bana dön." Dediğini yapıyorum, onun beni izlediği kadar dikkatle onu izliyorum.

Ondan yayılan ölümcül aura, tüylerimi diken diken ediyor ve bacaklarımın arasında ıslaklık hissine neden oluyor.

Bu gece ne planladığını bilmiyorum ama bu farklı hissettiriyor; bu daha fazlasını hissettiriyor ve bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Azrael

Külotunu giymek için eğiliyor ve dik göğüsleri bir o yana bir bu yana sallanıyor. *Aman Tanrım, ne kadar da güzel.* Isırık izlerim teninde, onlara yenilerini eklemeyi, sonra da onu doldurduktan sonra minnetle yalamayı çok istiyorum.

Penisimin tamamı sertleşmiş durumda, sadece onun giderebileceği bir ihtiyaçtan dolayı sızıyor.

Bu gece kulüpteki kadınlar açtı ve yalvarıyorlardı, ama benim aklımdan geçen tek şey evime, küçük oyuncağıma dönmekti; diğerlerinin dokunmadığı, cehennemimin ortasındaki kendi özel küçük cennetime.

Boyu tam; en fazla 1.60 metre ve külotu, bacaklarının arasından sızan cinsel uyarılmasını gizleyemiyor. Küçük Oyuncak benden iğreniyormuş gibi davranabilir ve burada olmak istemiyormuş gibi yapabilir, ama beni arzuluyor, belki de benim onu arzuladığım kadar ve bu düşünceden zevk alıyorum.

Onun günleri de benim gibi, benim onun nefis bedeninden zorla zevk alma görüntülerimle mi dolu?

"Yatağa çık ve yastığın üzerine otur."

Şok olmuş bir şekilde boğulma sesi çıkarır. "Ne?"

Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Yatağa, yastıkların üzerine otur. Kalçaların bana dönük olsun istiyorum." Karşısındaki ayna yüzünü bana yansıtacak ve oyuncağımı her iki açıdan da mükemmel bir şekilde görebileceğim.

"Ne için?"

Sinirlerim alt üst oldu. *Her zaman karşılık vermek zorunda mı?*

Ellerim yumruk oldu. "Şimdi!"

Sıçradı ama dediğimi yaptı ve neredeyse dilim boğazıma takıldı. Kusursuz, biçimli kalçaları tam istediğim yüksekliğe kalktı ve avucumdaki düğmeye bastığımda, sanki elektrik çarpmış gibi irkilerek yukarı kalktı.

"Yastığı boş ver, Küçük Oyuncak."

Dolgun pembe dudakları aralanıyor ve nefesi kesiliyor; ben de o küçük vibratörün nefis klitorisine bastırıp, hesaplı bir dairesel hareketle yavaşça ovduğunu hayal ediyorum.

"Ne-ne? Benden mi istiyorsun?" Omuzunun üzerinden bana baktı ve yüzünde beliren kızarıklığı izlemekten keyif aldım.

"Sanki benimle sevişiyormuşsun gibi üstüne bin." diye sırıttım.

“Böyle düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir—”

Düğmeye tekrar basıyorum, vajinasındaki uyarımı hızlandırıyorum. "Ahhh, aman Tanrım." Dudaklarını ısırıyor, sonra ağzına alıyor ve kalçaları yukarı aşağı hareket ediyor.

"Şu küçük klitorisini yastığıma sür. Bu gece başımı yatağa koyduğumda vajinanın kokusunu almak istiyorum."

"Ahh, Tanrım."

Yastığı okşuyor ve ondan çıkan sesler karşısında testislerim kasılıyor.

"İşte böyle, daha hızlı," diye teşvik ediyorum, işaretli kalçalarının her itişinde.

"Aman Tanrım," diye ağlıyor.

Küçük külotunun sırılsıklam olduğunu, tahrikinin kumaşa sızdığını ve kendini vahşice okşadığını hayal ediyorum. Göğüsleri sallanıyor, dudakları aralanıyor; tek kelimeyle büyüleyici. Sahip olabileceğim en mükemmel küçük oyuncak.

"Daha hızlı, küçük oyuncak. Penisimin seni doldurması için yalvar," diye hırıltılı bir sesle konuştum.

"Lütfen." diye inledi şehvetle.

"Daha hızlı sür." Kalçalarının her çaresiz hareketinde penisim ilgi için çığlık atıyor. "Devam et," diye teşvik ediyorum ve başını geriye atarak, testislerimde hissettiğim yüksek bir iniltiyle karşılık veriyor.

Tanrım, daha fazla dayanamıyorum. Sandalyeden fırladım, pantolonumun kemerini çözdüm ve kenara fırlattım. Bu gece boxer giymediğime sevindim. Arkasından yatağa çıktım ve avuç içimle onu yastıklara bastırarak kalçasını havaya kaldırdım.

"Azrael," diye nefes nefese söylüyor ve bu benim kulaklarıma müzik gibi geliyor. Tam bir mutluluk.

Ayaklarımı yatağa dayayarak, üzerine çömeldim ve kaygan külotunu yana ittim, ardından açgözlü penisimin başını ıslak vajinasına soktum.

"İşte bu kadar," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum. "Tamamen benim doldurmam gereken ihtiyaçlar."

Ona sertçe giriyorum ve o da yatağın kumaşına tutunmaktan başka çaresi kalmıyor; ben de onun bedenini sadece kendi zevkim için değil, onun da zevki için kullanıyorum.

Dışarıdan bakıldığında, sanki onun kıçını beceriyormuşum gibi görünebilir, ama şu anda, etrafımı sıkıca kavramasının verdiği his, ona olan saldırımı yatıştırmaya yetiyor. Her güçlü hamlede "Siktir," diye homurdanıyorum. "Aman Tanrım." Etrafımı sıkıca kavrıyor.

Vajinasından bolca sıvı akıyor ve odada çığlık atıyor. Testislerim ıslanıyor ve üzerime boşalması orgazmımı tetikliyor. İçimde bir coşku dalgası beliriyor ve boşalmanın karşı konulmaz ihtiyacına kendimi bırakıyorum.

"Kahretsin!"

Gözlerim kararıyor ve mutluluk duygusunu kucaklıyorum, sonra bedenim onun bedeninin üzerine seriliyor, bitkin ve hayranlıkla yıkanmış bir halde.

Yirmi Birinci Bölüm

Cennet

Azrael'in üzerimde olması beni güçsüz hissettirmeliydi ve bunun beni korkutacağına hep inanmıştım, ama onun altında güvende olduğumu biliyordum. Kendini gösterdiği adam değil. En azından benimle öyle değil ve bu his, onun muazzam gücünün beni sarması, onun emrettiği gibi yastığını ıslatmama neden olan yoğun orgazmın itici gücüydü.

Nefes alışverişimiz düzene giriyor ama o hâlâ içimde, bir koruyucu gibi üzerime sarılı kalıyor ve tek pişmanlığım, o yoğun hazdan sonra yakışıklı yüzünde beliren o saf mutluluk ifadesini görememek. Yoğun tatminin ardından gelen o bakışı asla unutmayacağım ve her karşılaşmadan sonra gelmesini dört gözle bekliyorum. Bu deneyimden özlediğim bir şey bu.

"Seni eziyor muyum?" Sesi kalın ve alışılmadık bir endişe tonuyla doluydu ve kulağıma nefes verdiğinde, boynumdan aşağıya bir ürperti indi ve onun sıcaklığına sığındım.

"HAYIR."

O kıkırdıyor, ben de kumaşa yaslanarak gülümsüyorum. "Yalancı."

"Seni burada, içimde seviyorum."

O hâlâ hareketsiz duruyor ve keşke o sözleri geri alabilseydim diye düşünüyorum.

Derin bir iç çekişle, "Yatak sohbeti yapmam, Küçük Oyuncak," dedi.

“Benim fikrim farklı,” diye karşılık veriyorum ve ondan kahkaha tufanı kopuyor. Sonra akıl almaz bir şey yapıyor. Benden uzaklaşıyor, sıcaklığını, ağırlığını ve aurasını da beraberinde götürüyor ve ben şimdiden kapının arkasından kapanma sesini duymaktan korkuyorum.

Ama kolunu başının altına sokup, yatak başlığında kalan tek yastığa yaslanıyor. Kusursuzca şekillendirilmiş vücudunun her santimi bana sergileniyor.

Tereddüt etmeden önce doğrulup ona döndüm, sonra işaret parmağımla karın kaslarını ve kalın penisinin üzerindeki şekilli V şeklini okşarken gözlerim de dövmelerini inceledi.

"Benim sikimi temizleyecek misin, Küçük Oyuncak?"

Cinsel organı seğiriyor ve ne kadar davetkar görünse de, başımı sallayıp dudağımı ısırıyorum. Sonra da vücudundaki çıkıntıları okşamaya devam ediyorum. "Bir dakika sonra, önce seni keşfetmek istiyorum."

İçini çekiyor ama yatağa yaslanıp rahatlıyor ve yanımda olduğu süre boyunca hiç bu kadar sakin olmadığını fark ediyorum.

Parmaklarımı kurşun yaralarının üzerinde gezdirip izlerini okşuyorum ve parmak ucumla dövmelerine daha sıkı bastırıyorum, dokunuşumla gözlerinin yumuşamasına sevinç duyuyorum.

Boynuna doğru ilerlerken, Adem elmasının etrafında daireler çiziyorum ve o da kalın kirpiklerinin altından beni izliyor, kalbim hızla çarpıyor.

Yavaşça, yüzündeki yara izinin çizgisini takip ediyorum. Yanak boyunca uzanan bir kesik gibi ve birinin onu bu

kadar vahşice sakatlamak istemesi gerçeğinden nefret ediyorum.

“Babam yaptı.”

Parmaklarım hareketsiz kaldı.

"En sevdiği fahişenin bana yakışıklı demesinden hiç memnun değildi." Sanki bu sözleri komik bulmuş gibi dudağı seğirdi.

İçimde öfke kaynıyor. Babası bunu mu yaptı? Kendi oğluna mı? Gerçekten de bir hayvan.

"Kaç yaşındaydın?"

"On üç."

Bir anda dehşete kapıldım. "On üç mü?"

Yüzünde yavaşça şeytani bir gülümseme beliriyor, bu da onu aynı anda hem biraz deli hem de yakışıklı gösteriyor.

"Fahişelerin beni tercih etmesi benim suçum değil." Omuz silkiyor ve sözleri midemi bulandırıyor.

"On üç yaşındayken kadınlarla mı yattın?"

“Bunu uyumak diye adlandırmam. Cinsel ilişkiye girdik. Daha önce hiç bir kadınla birlikte olmadım.”

"Muhtemelen gece seni bıçaklayacağından korkuyorsun," diye çıkıştım, onun eğlenmesinden etkilenmemiştim. "Ve bu komik değil, Azrael. Bu çocuk istismarı."

Gözlerini devirdi.

“Ciddi söylüyorum. Bunu kabullenemezsiniz.”

Vücudu altımda kıvrılıyor. "Öyle olduğumu hiç söylemedim." Dişlerini sıkıyor ve bakışları bir uyarı niteliğinde.

Konuyu değiştirmeyi tercih ediyorum, önceki gecelerde olduğu gibi onu kendimden uzaklaştırmamayı umuyorum.

“Peki ya annen?”

Ağzından yüksek sesle bir homurtu çıktı ve beni itti, sonra yataktan yuvarlanıp beni üzerine oturttuğu yastığı kaptı.

"Azrail?"

“İşte bu yüzden”—parmağını aramızda sallayarak —“sevişip gidiyorum. Duygularım hakkında konuşmak istemiyorum, Küçük Oyuncak. Benim hiç duygum yok.”

"Evet, öyle düşünüyorum ve şu anda çok kaba davrandığını hissediyorum!" diye çıkıştım kendimi tutamadan.

İrkilerek irkildi ve yüzündeki şaşkın ifade, eğer bu kadar kızgın olmasaydım komik olurdu.

“Gitmeden önce, dışarı çıkmak istediğimi bilmenizi istiyorum. Elizabeth'e sormayı denedim ama kadın benimle konuşmayı reddediyor. Bu da oldukça kaba, diye eklemeliyim.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Gözlerini kırpıştırarak, sanki birden fazla başım varmış gibi bana bakıyor.

“Cinsel ilişkiye girdiğimde hep hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim bir adamla olacağımı hayal etmiştim.” Aramızdaki hava gerginleşiyor ama aramızda dönen tehlikeyi sanki hiç hissetmiyorum, bu yüzden öfke patlamama devam ediyorum. “Yemek yiyip içmek, mükemmel bir randevuya çıkmak, dans etmek ve beni eve götürüp benimle sevişmek... Bunun yerine, bunu elde ettim!” diye bağırıyorum.

Gülüşü alaycı bir tondaydı. “Tatlım, sen tamamen hayal dünyasındasın. Sana bir şey söyleyeyim.” İki adım ileri attı, sonra saçımı yakalayıp geriye doğru çekti, boynumu gererek ona bakmamı sağladı. “Bedenini bana verdin, Hevan.” Kelimeleri asit gibi tükürdü ve içindeki kin yüzünden irkildim. “Ben aksini söyleyene kadar hayatın burada, o yüzden o aptal peri masalı fikirlerini kafandan at ve hayatta kalmak için beni memnun etmeye odaklan. Ne randevular, ne dans, ne de sevişme olacak.” Beni bıraktı ve yatağa yığıldım. Gözlerimdeki yaşlar ancak kapı arkasından kapandığında geldi ve geldiğinde, artık ağlayamayacak hale gelene kadar ağladım.

Sahip olmam gereken hayat için ve olmasını istediğim adam için ağlıyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

Azrael

Vücudum adrenalinle dolu, olacakları düşünmek bile beni adeta canlandırıyor. Elizabeth'i onu odasından alıp buraya getirmesi için gönderdim ve onu görmeden önce varlığını hissediyorum. Odaya girdiğinde ve keskin bir nefes aldığında, gülmemeye çalışıyorum ama feci şekilde başarısız oluyorum.

İki gece önce, onun bağırıp çağırması ve planlarını bozduğumu iddia etmesi beni kıskandırdı. Onun biriyle evlenip kendini ona adayacağı, bana değil, düşüncesi tüm varlığımı yeni bir cehenneme sürükledi; kontrol edemediğim, geri dönüşü olmayan çok fazla acı veren bir cehennem.

Doğrusu, bunların hepsine ve daha fazlasına sahip olabilir, ama ben buna izin vermeyi reddediyorum. O benim; sadece bundan mutlu olmasını istiyorum.

Ona çok istediği geleceği sunamayabilirim, ama ona basit zevkler sunabilirim. Ona hediyeler ve gerekirse randevular sunabilirim. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim, bu yüzden nereden başlayacağımı

bilmiyorum. Bir kadın isteseydim, ya alırdım ya da parasını öderdim. Onlar için çaba sarf etmeme veya onları memnun etmeme kesinlikle gerek yoktu. Ama Hevan ile, bunu yapmak istediğimi fark ediyorum.

“Azrael mi?” Gözlerinin altındaki kızarıklık içimde derin bir burkulma yaratıyor ama bunu bir kenara bırakıp planıma devam ediyorum. “Bir kütüphane mi?” Parmağını tahtanın kenarı boyunca gezdiriyor, tıpkı yara izlerimi ve dövmelerimi okşadığı gibi; bana dokunuşuyla bir lütuf sunarken, ben de farkında olmadan ona bu kadar samimi bir şekilde dokunmasına izin vererek onu ödüllendiriyorum. Hiçbir kadın bana onun gibi dokunmadı. Bunu hiç istememiştim ama onunla sınırlarımı zorlamak istiyor gibi görünüyorum. Keşfetmesini istiyorum, ne kadar nefret etsem de.

“Raflar yepyeni görünüyor.” Bana doğru dönüyor, gözlerinin mavisi parlak, umut ve hayret dolu.

“Bunlar yeni.” Ellerimi yeni eklenen kanatlı koltuğun arkasına koyuyorum.

Dikkatini tekrar bana çevirmeden önce odayı bir kez daha inceliyor.

"Anlamıyorum."

“Kitap okumayı seviyorsun. Kütüphane istediğini tahmin ettim.”

Ağzı açılıyor, sonra kapanıyor, ardından altın sarısı saçlarını silkeleyip tekrar deniyor. "Benim için bir kütüphane mi kurdunuz?"

Boğazımı temizledim. "Evet."

"Neden?"

"Emin değilim," diye mırıldandım, başımı ondan yana çevirerek.

Sonra bana doğru yaklaştı, sarı saçları ve soluk teniyle muhteşem bir tezat oluşturan siyah gömleğiyle bir tanrıça gibi görünüyordu. Ayaklarımın dibine yere çöktü ve diz çöktü, bu da boğazımda bir yumru oluşmasına ve pantolonumda penisimin şişmesine neden oldu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, içimde bir sıcaklık dalgası yarattı ve ben de saçlarını okşadım. İpeksi dokusu bana varlığından haberdar olmadığım bir rahatlık verdi ve eli fermuarımı bulduğunda, onu mutlu etme kararımın verdiği zaferin tadını çıkardım.

Belki, belki de küçük oyuncağımı saklayabilirim.

Cennet

Saçları kusursuzca geriye taranmış ve çenesi her zamanki keskin duruşunu koruyor. Aman Tanrım, orada, karanlık bir intikamcı gibi, tam karşımda dururken ne kadar da çekici görünüyor, ihtiyaçlarını karşılamama izin veriyor. Tanıdık kokusu bacaklarımı yapış yapış yapıyor ve parmaklarım kemeriyle oynarken, bana hayranlık ve şehvet karışımı bir bakışla bakıyor.

"Bunu sadece bir kez yaptım," diye itiraf ettim, yanaklarım kızararak.

Parmakları saçlarımın arasına dolanıyor ve başımı okşuyor.

"Ne zaman?" diye hırıltılı bir sesle soruyor, ama sanırım zaten biliyor, yoksa bunu başka biriyle yaptığımı düşünseydi kafamı geriye doğru çekerdi.

“Seninle geçirdiğim gece.”

Ağzından boğuk bir hırıltı çıkıyor ve ben fermuarını indirirken daha da geniş bir duruş sergiliyor. "Çok iyi gidiyorsun," diye nefes nefese, kadifemsi sesiyle söylüyor.

Gözlerimi hızla onun gözlerine diktim. "Daha onu bile çıkarmadım."

Dudakları seğirdi ve penisinin serbest kalması için boxer şortunu yeterince aşağı çekti. "Elini etrafıma sar." Kendini tutamıyormuş gibi, elimi nazikçe tuttu ve kalın penisinin etrafına doladı. "Kahretsin, dokunuşun çok iyi hissettiriyor."

Altımda kasıldı, sözlerinin samimiyetinden şüphe duymamamı sağladı.

Bir yerden cesaret bulup elimi ipeksi uzantısı boyunca yukarı aşağı kaydırıyorum ve o da hafifçe inliyor, sonra yüzümü ona yaklaştırıp testislerine yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Kahretsin, bana ne yapıyorsun Hevan?" Adımı söylediğinin farkında bile değil ama içimde bir sürü kelebek uçuşuyor ve daha fazlasını duymak istiyorum.

"Beni emerken bana bak."

Dilimi penisinin uzunluğu boyunca yukarı doğru kaydırıyorum, irkilişinden zevk alıyorum. Sonra ucuna ulaştığımda, gözlerim onun gözlerine kilitlenmiş halde, dilimle penisinin başının üzerinde daireler çiziyorum ve ardından yarığının içine sokuyorum.

“Kahretsin, Hevan.” Boğuk bir sesle, yanındaki yumruğunu sıktı ve saçlarımdaki eli daha da sıkılaştı. “Beni işkenceye maruz bırakıyorsun. Bu boğazı becermek istiyorum.” Yumruk halindeki eli açıldı ve nazikçe boğazımı kavradı. “Ta ki kanayana kadar.” Sonra, kendini tutamıyormuş gibi, kalçasını yukarı doğru itti ve parmakları boğazımı kavrayarak eti sıkıştırdı, morarttı ve omurgamda panik dalgasının yükselmesine neden oldu. Göz bebekleri büyüdü ve içimde bir gerginlik dalgası belirdi, buna tuhaf ve alışılmadık bir şey de eşlik etti: arzu.

"Seni nefessiz bırakacağım," diye hırıltılı bir sesle daha da bastırdı ve onu görmezden gelerek ucunu ağzıma alıp daha da aşağıya ittim, ön boşalmasının tuzlu tadını damaklarımda hissettim.

“Daha fazla.” İleri doğru hamle yapıyor, ama vücudunun kasılmasından kendini tuttuğunu anlayabiliyorum. “Daha fazlasını alabilirsin.” Onu ağzıma daha fazla alıyorum, dudaklarım kalınlığıyla geriliyor ve ağırlaşmış gözlerinin arzuyla dolmasına ve dilimin her dokunuşunda dudaklarının aralanmasına bayılıyorum. “Sen benimsin. Tamamen

benimsin.” Kalçalarının her itişinde homurdanıyor ve ağzımın içine girip çıkarak istikrarlı bir ritim tutturuyor.

“Kahretsin, boşalacağım.” İleri doğru hamle yapıyor. “Yut beni, Küçük Oyuncak. Kahretsin, yut beni.” Neredeyse yalvarıyor, sonra tuzlu sıvısını ağzıma boşaltıyor ve ben de inleyerek yutuyorum. Ağır nefes alışverişleri bir memnuniyet duygusu getiriyor ve ağzımdan kayınca gevşiyorum.

“Seni yakında memnun edeceğimden emin olacağım,” diyor neredeyse hayal kırıklığıyla. Penisini pantolonunun içine sokuyor, sonra geri çekiliyor. “Gel.” Elini uzatıyor. “Senin için başka bir sürprizim daha var.” Ses tonundaki neşe apaçık ortada ve ben de elimi onun eline geçirip beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum.

Kaba eli, beni odadan çıkarıp koridora doğru yönlendirirken şaşırtıcı derecede nazikti. Evin zarafeti devam ediyordu ve bir kat aşağıya inen sarmal bir merdivene ulaştığımızda Azrael bana döndü.

Beni döndürdü, kalın ellerinin avuçlarıyla yanaklarımı kavradı ve yüzümü belirsiz bir ifadeyle inceledi. "Cesur olmalı ve sahip olduğunu bilmediğin şeytanlarla yüzleşmelisin, Küçük Oyuncak." Kasvetli bakışları beni yakaladı, ardındaki ciddiyetle nefesimi kesti. Önümde ne olduğunu düşününce boğazım kurudu; bunun hiçbir yanı iyi değil.

Azrael'in bana bir şey hediye ettiğini ve şimdi de benden başka bir şey aldığını varsaymamın sebebi ne? Beni yumuşatmak için miydi acaba?

Yüzümü inceliyor ve kalbim uyarı verircesine hızla atmaya devam ediyor. "Az sonra benim dünyama adım atacaksın."

"Zaten aldım," diyorum müzayede evini kastederek.

Başını salladı. "Olayın şiddet içeren tarafı, iğrenç tarafı değil."

Kalbim göğsümde hoplayıp hoplıyor; sanki beni uyarıyor, bana bir çıkış yolu sunuyor. Ama ben bu çıkış yolunu

kullanmayı reddediyorum. Ne kadar çarpık olsa da, ilgimi çekiyor. Ona doğru çekilmek istiyorum ve eğer bu onun dünyasıysa, belki de görmem gerekiyor. Belki de ona duyduğum o tuhaf, saplantılı özlemi dindirmek için buna ihtiyacım var.

"Tamam," diye fısıldadım ve gözleri mutlulukla parladı.

Beni bıraktı, sonra elimi tuttu ve yalınayak, üzerimde sadece siyah gömleğiyle nazikçe merdivenlerden aşağı indirdi.

Aşağıya doğru indikçe kulaklarımda uğultu daha da şiddetleniyor. Sanki bir siren uyarı veriyor gibi. *Geri dönün. Bunu yapmayın.*

Son adımı atarken derin bir nefes alıp omuzlarımı geriye çekiyorum, sonra o kapıyı iterek açıyor.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Azrael

Cesareti takdir edilmeli ya da akıl hastanesine yatırılmalı. Eminim bunu bana karşı hislerinden kurtulmak için bir tür deney olarak kullanıyor.

Ama bu geceden sonra, hiç farkında olmadığı şekillerde benim olacak.

Ve onu asla bırakmayacağım.

Duraksıyor ve ben de ona verdiğim hediyeyi muhtemelen gördüğü gerçeğinden keyif alıyorum.

Stefan Capri. Her neyse, eski sevgilisi. Bana gelmeden önce, burnu havada, kendini beğenmiş, şık giyimli, kusursuz dişli ve narin teninde tek bir yara izi olmayan küçük bir herifti.

Bileklerinden ve ayak bileklerinden X şeklinde çıplak bir şekilde asılmış, çeşitli kesiklerden kan akıyor ve şişmiş yüzü neredeyse tanınmaz halde.

Jensen, onu bodrum katımda zincirleme isteğimi yerine getirdi ve şimdi beni bu kadar çok meraklandıran kız hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum.

Yirmi yaşındaki Hevan Corbett, İngiliz edebiyatı ana dalıyla çocukluk çalışmaları okuyor. Ailesinin madde bağımlılığına bulaşmış hippiler olduğunu öğrenince şaşırmadım; ailesiyle arası açık, bu da onu Stefan ve arkadaşları gibi serseriler için mükemmel bir hedef haline getiriyor.

Az arkadaşı olan, daha iyi ve sakin bir hayat umuduyla zamanını ders çalışarak geçiren bir kitap kurdu. Ortadan kaybolması kimseyi şaşırtmaz; dikkat çekmeden yaşar. Ama Stefan gibi insanlar için durum farklı. Büyüleyici güzelliğinin tamamen farkında olmayabilir, ama başkaları bunun farkında. Onlar bu güzelliği arıyorlar.

Biz gecenin canavarlarıyız, avımızı tuzağa düşürüyor, onları auramıza girmeye davet ediyoruz. Sonra ısırıyoruz, istediğimizi alıyoruz, sonuçları umursamıyoruz. Onları kaçış yolu bırakmadan içeri çekiyoruz ve hayatımda ilk kez, akıttığımız kötülükten daha fazlasının bir parçasını görüyorum. Onun masumiyetini, hayallerini ve hırslarını istiyorum. Düşüncelerini ve yumuşaklığını istiyorum. Bunu açık kollarla karşılıyorum, gecenin şeytanlarının birleştiğinde dünyalarımızın sefil gerçekliği yerine rüyaları rahatsız ettiği alternatif bir hayat istiyorum.

Biz yeraltı dünyasıyız, toplumun yüzümüze sürülen ve biz onları zorlayana kadar kabul etmeyi reddettikleri bir lekeyiz.

Onun ışığını istiyorum.

Cennet

Damarlarımda kan, bir gelgit dalgası gibi akıyor. Uğultu, kulaklarımda bir işkence gibi yankılanıyor.

Gördüklerime anlam vermek biraz zaman alıyor, ama anladığımda dehşete kapılıyorum.

Stefan çıplak bir şekilde asılmıştı. Morarmış ve kan içinde kalmış bedeni açıkta, yüzü gözyaşları, sümük ve salyayla kaplıydı ve ağzını kapatacak şekilde başına bant sarılmıştı. Geniş gözleri, prangalarına karşı mücadele ederken bana yalvarırcasına bakıyordu.

Bana yalvarıyorlar ve bacaklarım onun çektiği acının şiddetine dayanamayacak hale geliyor.

Aman Tanrım, hayır. Azrail ne yaptı acaba?

Stefan'ın çıplak bedenine şöyle bir baktığımda, cinsel organına bağlı bir cihaz ve cinsel organından tam önündeki uzun metal masaya uzanan bir zincir görüyorum.

Neler oluyor Allah aşkına?

Bu tam bir işkence aleti ve kusma isteğimi bastırmaya çalışıyorum.

Oda üzerime doğru daralıyor gibi geliyor ve nefes almakta zorlanırken göğsüm sıkışıyor.

Zihnim bomboş, ama bir şekilde Azrael'le yüzleşecek gücü buluyorum. "Ne-ne?" Binlerce sorum var ve cevaplara ihtiyacım var, ama bunların hiçbiri onun çılgın bakışları altında aklıma gelmiyor.

Aşık olduğum adam bu mu acaba?

O kadar kötü niyetli ve acımasız biri ki.

“Bu sana hediyem, Hevan.” Adımın kullanılması beni ürpertiyor. Bana Küçük Oyuncak demesinden ne kadar nefret etsem de, zamanla alıştım. Ama böylesine acımasız bir zamanda gerçek adımı kullanması bir ihanet gibi geliyor. Bana insan olduğumu, onun için sadece bir araçtan ibaret olmadığımı göstermesi gereken tüm zamanlar arasında, bunu şimdi yapıyor. Bir sürü şeyin olduğu bir odada... Aman Tanrım, aletlerle dolu bir masa var.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve dışarı çıkmak üzere olan safrayı yutuyorum.

“Şşş.” Sıcak eli yanağıma dokunuyor ve gözlerimi açtığımda kararmış gözlerinin teselliyle dolduğunu görüyorum. Duvarlarını yıktığının, şeytani maskesinin ardını görmeme izin verdiğinin farkında mı acaba? “Bunu başarabilirsin,” diye fısıldıyor, durum ve davranışlarıyla tam bir tezat oluşturarak.

Gözlerim odanın içinde gezinip durdu, ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Sonra eli çekildi ve sıcaklık kayboldu.

Nemli, kan lekeli duvarlar tüylerimi diken diken ediyor ve Stefan'a bir saniye daha bakamayarak kollarımı belime sarıyorum ve dikkatimi burada bulunma sebebime çevirmeye karar veriyorum.

"Azrael, ben burada ne yapıyorum?"

“Onun seni randevuya çıkaracağını söylemiştin.” Bu cümleyi tükürerek söyledi ve gözlerini benden ayırmadan Stefan’ı işaret etti. “Seni arkadaşlarına sattı, onlar da bizi sana sattılar.”

Sıçradım, sonra Stefan'a doğru baktım.

Azrael'in özünde hiçbir suçluluk duygusu yokken, Stefan'ın gözleri suçlulukla dolu. İhanet midemi bulandırıyor ve Stefan'ın acımasızlığının farkına vardıkça mide bulantısı baş gösteriyor.

Beni sattı.

Beni bir randevuya çıkardı ve sattı.

İnsan kaçakçılarına.

Tecavüze ve istismara uğramak.

Azrael, "Onun için ne kadar değerli olduğunu biliyor musun?" diye tükürdü, ben ise onun bu öfkesine şaşkınlıkla bakakaldım. Sonuçta, bu işlemden o da kâr ediyordu.

Beni satın aldı—ya da kendi deyimiyle bana sahip oldu. Her iki durumda da, bu işin içinde o da var. "Bunu da sen yaptın Azrael," diye kekeliyorum. "Senin de bu işte bir payın vardı."

Keskin çenesi belirginleşiyor ve gözleri uyarı dolu bir parıltıyla ışıldıyor. "Ve bunu yaptığıma minnettarım. Beni sana getirdi."

Azrael, "Bin dolar," diye ekliyor ve itirafının ardından her türlü gerekli işlevi yerine getirmekte zorlanırken yutkunuyorum. "Seni tecavüze uğraman ve açık artırmaya çıkarılman için bir minibüse bıraktıktan hemen sonra yeni bir video oyunu satın aldı." Öfkeyle konuşuyor.

Bir video oyunu.

Ben bir video oyunu değerindeydim.

Başımı hızla öne çevirdim ve zincirlere bağlı o iğrenç şeye gözlerimi kısarak baktım.

"Onunla ne yapacaksın?" diye dişlerimi sıkarak sordum. Adama karşı olan tavrım bir anda tamamen değişti.

Azrael kendinden emin bir şekilde, “Onu paramparça edeceğim,” diyor. “Ama önce ona neyi kaybettiğini göstereceğim.” İleri adım atıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. “Ona ne kadar güzel bir kız olduğunu göstereceğim ve sen geldiğinde, bir seçim yaptığını bilerek, senin benim üzerimde dağılışını izleyecek ve bizlerin bunun için minnettar olduğumuzu bilerek ölecek.”

Sözleri, çelişkilerle dolu, yatıştırıcı bir merhem gibidir.

“Geldiğini duymasını istemiyorum.” Azrael’in karanlık gözleri benimkileri taradı. “İstediklerimi yapacaksın,

anladın mı Küçük Oyuncak?” Sanki hem soruyor hem de emrediyor gibiydi.

Sadece başımı sallayabiliyorum. Hiçbir kelime kuramıyorum. Zihnim hâlâ bu açıklamaların etkisinden kurtulamadı.

Arkama geçip göğsü sırtıma değene kadar yaklaşıyor ve bir kolunu belime sarıyor. Koruyucu ve güçlü, baskın ve sahiplenici bir hareket bu. Eli karnımdan yukarı, boğazımdan geçerek çeneme ulaşıyor. Orada beni avuçluyor, sonra eğilip kulağıma fısıldıyor: "Ağzını iyice aç benim için."

Parmaklarının beni dürterek açmasını bekliyordum, ama ağzıma topa benzeyen bir şey sokuldu. Başımı geriye eğip karanlık bakışlarında güvence aradım. Gözleri kısık, açlık ve ihtiyaçla doluydu, bu da beklentiyle içimi sıktı.

Usta bir şekilde başıma ağız tıkacını takıyor ve bir kıskançlık dalgası içimi kemiriyor. Bunu kadınlara sık sık yapıyor mu acaba? Bu acı, rahatsız edici düşüncelerden nefret ediyorum.

“Hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın.” Bunu her kelimesinde içtenlikle söylüyor ve bana inanmaktan başka seçenek bırakmıyor. “Ben şeytanım, Hevan, ve seni yutacağım.” Vaatleri, ismimi kullanmasıyla birleşince içimde bir teselli dalgası yaratıyor; sanki bu anın içinde tamamen kaybolmadığını hatırlatacak bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Yavaşça gömleğimin düğmelerini açtı, soğuk hava beni ürpertti, sonra gömleği omuzlarımdan aşağı itti ve beni döndürerek kalçalarımı Stefan'ın gözü önünde bıraktı.

Azrael'in gözlerinde bir boşluk var, daha önce hiç şahit olmadığım ya da en azından görmezden geldiğim derin, yakıcı bir bakış. Beni kaldırıyor ve ağzımdaki bezin arkasından çığlık atıyorum, sonra beni soğuk metal masaya bırakıp göğsüme bastırarak düz bir şekilde yatırıyor.

Ellerimi kendi ellerine alıyor ve dokunuşu çok nazik. Ellerimi başımın üstüne kaldırıyor ve metalin çıkardığı ses,

boynumu uzatıp bileklerimi başımın üstünde zincirlemesini izlememe neden oluyor.

Stefan çırpınıyor, bağlı olduğu zincirleri şıkırdatıyor, ama bu benim kalbimin ritmine karşı önemsiz bir gürültü gibi kalıyor ve bana hâlâ hayatta olduğumu ve şeytanın insafına kaldığımı hatırlatıyor.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Cennet

Masanın soğukluğu omurgamda ürpertiler yaratıyor. Bacaklarımı sertçe aralayıp, bir yırtıcı gibi tepe noktama bakışı, açıklığımdan fışkıran bir uyarılma dalgasına neden oluyor, sonra dili aç ve vahşi bir şekilde dışarı fırlıyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, oda sessiz, tabii ki dikkatimi ve suçluluk duygumu hak etmeyen bir adamın sızlanmalarını saymazsak.

Ağzımdaki top şeklindeki tıkaçın arkasından bir inilti yükseliyor ve ağzımda tükürük birikiyor. Onun insafına kalmış durumdayım; hepimiz öyleyiz. Şeytan beni ele geçirmek üzere ve ben onun gözlerindeki şiddeti, dokunuşunun mutlak ve tam hakimiyetini memnuniyetle karşılıyorum.

Dilinin kaygan kıvrımlarımın arasından ilk geçişi saf bir mutluluktu ve onu teşvik etmek için kalçalarımı öne doğru ittim, klitorisimin zonklamasına karşı gülümsemesinin tadını çıkardım.

O biliyor.

Bunun benim de onun kadar istediğim bir şey olduğunu biliyor.

Bana doğru eğiliyor, mırıldanıyor ve titreşimler içimde erotik bir yoğunluk yaratıyor. Başımın üzerindeki zincirleri çekiştiriyorum ve Stefan'dan boğuk sözler dökülüyor. Boynumu uzatıp ona bakıyorum ve bağlı olduğum zincirin onun cinsel organına bağlı olan zincirle aynı olduğunu fark ettiğimde kalbim bir an duruyor.

Aman Tanrım. Ona işkence ediyoruz.

Azrael'e şöyle bir baktım ve vajinama doğru sırıtırken gözlerindeki tehlikeli parıltı, içimden bir coşku dalgası geçmesine neden oldu.

Bu tam bir rezalet.

Başımı soğuk metale yaslayıp zincirleri çekmemeye çalışıyorum. Ama dilinin her yavaş hareketi, sanki vajinamla daha önce hiç bilmediğim bir tutkuyla sevişiyormuş gibi geliyor.

İçimde coşku arttıkça itişlerim daha da güçleniyor ve o da dilini kıvırarak, hafif, gürültülü bir titreşimle anüsümü dürtüyor.

Parmaklarıyla bir V şekli oluşturuyor ve vajinamı şiddetle yalarken ben de onun çenesindeki kıllara sürtünüyorum, hassas bacaklarımın arasındaki pürüzlülüğe minnettarım.

“Ahh,” diye mırıldanıyorum. Çığlık atmak istiyorum, Tanrı şahit, çok deniyorum ama ağzımdaki top buna engel oluyor. Bunun yerine boğuk bir ses çıkıyor ağzımdan.

İçimde, oksijen arayan ve her an tutuşmaya hazır alevler gibi bir baskı yükseliyor.

Fermuarının açılma sesi gözlerimi devirmeme neden oluyor ve içime sertçe girdiğinde, zinciri daha da sıkı çekiyorum, bu da havayı saran seks kokusunun arasında kan dondurucu bir çığlığın yankılanmasına yol açıyor. Azrael gittikçe hızlanıyor, kararlılıkla içime dalıyor. Sanki ele geçirilmiş bir adam gibi bana odaklanıyor ve sanırım öyle de. Tamamen ve bütünüyle ele geçirilmiş.

"Kahretsin. Sen benimsin," diye hırıldadı, sesi gittikçe yükseliyordu. "Tamamen benimsin."

Zincirler şangırdadı, masa titredi ve klitorisim öyle güçlü bir şekilde zonkladı ki, orgazmın coşkulu olacağını biliyordum. İnlemelerim onunkileri yankıladı ve bedenim onun için canlandı. İçimde ölümcül bir şeyi uyandırdı ve ben bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Burnuma kan kokusu doluyor ve Azrael elini boğazıma doğru kaydırıp, yatıştırıcı ama aynı zamanda baskın bir hareketle baskı noktalarıma bastırıyor. Bir hamle daha yaparak zinciri çekiyorum ve omurgamı geriye doğru büküyorum, gözlerimin önünde dans eden yıldızları karşılıyorum ve zevkin dalgalarına binerek kendimden geçiyorum.

Vajinam onun penisini emerek onu da benimle birlikte doruk noktasına çekiyor ve Stefan'ın hıçkırıkları arasında bedenlerimiz gevşiyor.

Azrael benden ayrıldı, sonra parmaklarını derinlere doğru içime soktu ve ben onun bu hareketini anlamak için bir an durdum; menisini tekrar içime itiyordu. Sonra pantolonunu tekrar giydi ve kemerini bağladı.

Üzerime eğildi ve göğsümün ortasına bir öpücük kondurdu. "Seni bütün gün ağzın bağlı ve bana muhtaç halde tutabilirdim." Dudaklarında yumuşak, alışılmadık bir gülümseme belirdi, gözlerinin ardında şeytani benliğinin bir parıltısı vardı. Sonra uzanıp bileklerimi çözdü. Doğrulup omzuma doğru baktım.

Dehşete kapıldım. Stefan'ın cinsel organı yerde yatıyor, açık yarasından ayaklarının dibinde kan akıyor.

"Onun sana bakmasını istemiyorum!" diye tısladı Azrael ve onun koruyucu, kin dolu bağırışıyla irkildim.

Uzun bacaklarıyla mesafeyi hızla kat ediyor ve aletlerin bulunduğu masaya doğru kararlı adımlarla ilerliyor. "Benim olana bakma, seni pislik!" Bir bıçağı açıp Stefan'a doğru koşarak gözüne saplıyor. Bir patlama sesiyle irkiliyorum ve Stefan'ın organını kopardığını bildiğim için incelemeyi

reddediyorum. Çığlıklar odada yankılanırken, bacaklarımı göğsüme çekerek kendi içime kapanıyorum.

Azrael'den bir başka yüksek sesli kükreme daha çıktı ve ses beton duvarlarda davul gibi yankılandı. "Sen." Boğuk bir ses duyuldu. "Anne." Yüzümü buruşturdum ve boğazımda bir hıçkırık düğümlendi. "Şerefsiz!"

Ağzımdaki top şeklindeki tıkacı hızla çıkarıp tükürdüm, üzerime bulaşan salyayı da sildim. Tıkacı yere attım ve omzumu çevirip arkama baktım.

“Azrael?”

Başını yana çeviriyor ama bana bakmıyor. Sırtındaki siyah kanatlar, onun ne kadar vahşi ve ölümcül olduğunu mükemmel bir şekilde yansıtıyor. Yolsuzlukla dolu bir dünyada karanlık bir melek.

"Lütfen. Artık bitir şunu," diye fısıldıyorum ve o da karşılık olarak başını eğiyor.

Gözlerim yerde duran atılmış tişörte kilitlendi, havada bir kurşunun sesini duyunca da kaskatı kesildim.

Hiç ses yok.

Hiçbir zorluk yok.

Hiç bir şey.

Azrael'in ağır nefes alışverişleri odanın kasvetli sessizliğini yarıp geçiyor ve boğazımda sıkışıp kalan hıçkırığı nihayet serbest bıraktığımda, Azrael oradaydı.

Beni kollarına alıyor ve ilk defa göğsüne yaslanıp ağlamama izin veriyor, bu da özgürleştirici bir şey.

Şeytanın kollarında özgürüm.

Yirmi Beşinci Bölüm

Azrael

Onu gizli kameralar aracılığıyla izlemek en sevdiğim hobim haline geldi. Telefonumda uygulama var ve ofiste olduğum her seferinde dikkatimi ona yöneltmekle meşgul oluyorum.

O, dikkat dağıtıcı bir unsur haline geldi. Yolsuzlukla dolu bir dünyadan mükemmel bir dikkat dağıtıcı.

Küçük kölem, üzerimdeki etkisinin farkında değil. O beni ne kadar tuzağa düşürdüyse, ben de onu o kadar tuzağa düşürdüm.

Onu izlediğim gibi başka hiç kimseyi izlemedim. Yaptığı her hareketi hafızama kaydediyorum.

Okurkenki konsantrasyonu ve her nefes alışında göğsünün inip kalkması, içimde heyecan uyandırıyor.

Gerçekten ne kadar büyüleyici olduğunun farkında mı?

Battaniyenin içine daha da iyice sokuluyor ve onu oraya koyduğum için kendime kızıyorum.

Göğüs uçları tişörtümün altında pütürlü mü? Hala kokumu alabiliyor mu? Alttaki lekenin boşalmadan önceki sıvım olduğunu, sürekli uyarılmış halimin kanıtı olduğunu fark ediyor mu?

Yanakları kızardı ve utanmış gibi gözlerini odanın içinde sağa sola çevirdi.

Bu kadın ne okuyor acaba?

Öne eğilip ekrana yaklaştırdım ama kitabın adını seçemedim. Ancak kalbinin neredeyse göğsünden fırlayacak gibi atması ve göğüslerinin dikleşmesi, cinsel organımı merakla seğirtti.

Benim pis küçük kölem haddini bilmek istiyor.

Sandalyemi masadan uzaklaştırıp kemerimi çözmek için yeterli alan açtım, sonra fermuarımı indirip zonklayan penisimi boxer'ımdan çıkardım.

Kitabı okurken beni düşünüyor mu acaba?

Onun kurgusal bir adam hakkında okuduğunu düşündükçe kıskançlık dalgası göğsümü sıkıştırıyor ve lanet olası bir kitap yüzünden kıskançlığa benzer bir şey yaşıyor olmamdan nefret ediyorum.

Ey Azrail, İsa, kendine gel!

Dudaklarını yaladı ve tekrar odanın etrafına göz gezdirdi; ben de o dudakların benim kalınlığımı sardığını ve onu zorla aldığım her santimde boğulduğunu hayal ettim. Tırnakları tenime saplanacak, kendi izlerini bırakacak, ben de onun çırpınışlarını görmezden gelip ileri doğru iterek aramızdaki ıslaklığın tadını çıkaracaktım.

Elimle penisimi kavrayıp ucuna tükürüyorum ve tükürüğün parmaklarımdan aşağı süzülerek kayganlaştırıcı bir madde oluşturmasını hayranlıkla izliyorum; çünkü o her an bana ulaşılabilir durumda olmayacak.

Onun ağzını ve tükürüğünü diğer her şeyden daha keyifli kılan ne? Ve neden benim kendi tükürüğüm artık onun yerini tutmuyor?

İstersem onu şimdi alabilirim. O benim kölem ve onunla istediğim gibi davranabilirim. Onu satın aldım.

Ama aklım hemen dünkü bodrum katına gidiyor; canı yanacak ve benden nefret etmesini istemiyorum.

Ve yaşadığım bunca şeyden sonra, kontrolümü kaybedeceğimi biliyorum.

O bundan daha fazlasını hak ediyor.

O, benim gurur duyduğum kontrolü hak ediyor.

Yumruğum daha hızlı çalışıyor, her yukarı doğru harekette daha da sıkılaşıyor.

“İşte bu kadar,” diye hırıldadım ve göğsü kabardı, ben de gözlerimi kapatıp göğüslerinin yüzümde sektiğini hayal ettim. Ağzım meme ucunu yakaladı ve onu ağzıma çekip sertçe emmeye başladım. Parmakları saçlarımın arasından geçerek beni kendine daha da yaklaştırdı, zevk çığlıkları kulaklarımı doldurdu.

Penisimi daha sertçe pompalıyorum.

Daha hızlı.

Testislerim ağrıyor, sıcak menimi boşaltma ihtiyacıyla doluyorum.

İçine sertçe girerdim, bu da onun çığlık atmasına neden olurdu, sonra da dolgun etini ısırarak göğsünde iz bırakır, ardından bir sonrakine geçerdim.

Gözlerim birden açıldı ve ekrana dikildim. Yutkunma şekli, ön meni sıvısının penisimin üzerinden aşağı doğru akmasına neden oldu.

“Mahvetmek için ne kadar mükemmel bir oyuncak.” İnleyerek, meme ucunu dudaklarımın arasına alıp acı verene kadar emmeyi hayal ediyorum. İnliyor ve beni itmeye çalışıyor, ama ben derinlerde, kalın ellerimle kalça kaslarını ayırarak, her iki elimdeki parmaklarımı da anüsünün derinliklerine sokuyorum. “İşte bu, küçük köle. Tamamen sikileceksin. Seni satın aldığım mükemmel oyuncak gibi.”

Elindeki parlak bir cisim dikkatimi çekti ve hareketlerimi durdurdu.

"Bu da neyin nesi?"

Gerçeği kavradıkça cinsel uyarılmam azalıyor.

Odadaki aynayı kırdığım günden kalma cam parçası onda duruyor.

Ardından kapıya doğru bir kez daha baktı ve şüphelerimi doğruladı.

Koşacak.

Öfkemden sandalyeden fırladım, sandalyeyi yere devirdim, penisimi içeri sokup kemerimi bağladım ve odadan hızla çıktım.

Onu geberteceğim.

Kütüphane üst katta ve korumam öne çıktığında başımı sallayıp merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yukarı çıkıyorum.

Zaman geçtikçe tansiyonum yükseliyor.

Benden kaçabileceğini gerçekten mi sanıyor?

Ne kadar ilerleyebilirdi?

"Sen benimsin, Küçük Oyuncak, bana ait olanı kimse alamaz," diye hırlıyorum.

Cennet

Kapıya doğru tekrar baktığımda kalbim hızla çarpıyor.

Elizabeth on dakika önce bana bir bardak su getirdi ve normalde bu saatlerde en az bir saat yalnız bırakılıyorum.

Bu sabah kapıda nöbetçi yoktu, bu da Azrael'in benim yüzümden birini öldürme tehdidinin geçerli olmayacağı anlamına geliyor.

Sadece onu düşünmek bile damarlarımda bir tedirginlik dalgası yaratıyor; bunun tek sebebi, buradan sağ çıkarsam onu özleyeceğimi bilmem.

Bardağı o kadar sıkı tutuyorum ki elimi kesiyor, ama bunu görmezden gelmeyi tercih ediyorum; kullanmak zorunda kalmamayı umuyorum ama gerekirse kullanmaya da hazırım.

Derin bir nefes alarak koltuktan kalktım ve üzerimdeki battaniyeyi attım.

Bunu denemekle tamamen delirmiş miyim?

Onun gömleğinin altında yalınayak ve çıplak haldeyim, nerede olduğumdan ve medeniyetten ne kadar uzakta olduğumuzdan habersizim. Muhafızları malikaneyi çevrelemiş; her biri silahlı ve tehlikeli.

Ama eğer kaçmaya çalışmazsam, kendimi ve sahip olabileceğim hayatı her zaman sorgulayacağım. Beni en çok korkutan şey ise Azrael benimle işini bitirdiğinde bana ne olacağı.

Beni kulüplerinden birine mi alacak? Ya da daha kötüsü, açık artırmalardan birine mi?

Bu, şundan çok daha büyük bir risk.

Kabul etmeyeceğim bir şey.

Odayı bir kez daha gözden geçirdikten sonra omuzlarımı dikleştirdim. "Ya şimdi ya da asla." Sonra kapıya doğru yöneldim ve bilinmeyene doğru ilerledim.

Kapı kolunu tuttuğum anda, içimi bir hüzün dalgası kapladı.

Bütün bunları benim için yarattı ve ben bunları geride bırakıyorum.

Onu geride bırakarak.

Onun karanlık gözlerinin hayranlıkla parıldamasına bir daha asla şahit olamayacağım.

Kapıdan geçip karanlık koridora adım attığımda, koridorun boş olduğunu görünce bir an şaşkına döndüm. Kalbim gümbür gümbür atıyor, kanım vücudumda dalgalar halinde dolaşıyor ve beni sendeletiyordu. Göğsüm sıkışıyordu ve acıyı hafifletmek umuduyla ovdum ama fayda etmedi.

Kahretsin, işte bu kadar.

Ayrılıyorum.

Onu terk etmek.

Yirmi Altıncı Bölüm

Azrael

Malikanenin gölgelerinde, avını bekleyen bir yırtıcı gibi saklanarak, onun duraklamasını izliyorum. Saf, katıksız bir öfke damarlarımı yakıp kavuruyor.

Benden ayrılmak istiyor.

O, benim için çok değerli olan tek şeyi alıp, sefil hayatımdan koparmak istiyor. O, varoluşumun temeli, nefes almamın tek sebebi ve onsuz var olmak istemeyeceğim. O benim ışığım.

İlk fırsatı yakaladı ve koşmaya hazır.

Koridorda bana doğru, tam da kaçmaya çalıştığı adama doğru, sessizce yaklaşıyor ve bana meraklı bir bakış bile atmadan yanımdan geçtiğinde, ben de arkasından ağır adımlarımı gizlemeye çalışmadan hareket ediyorum.

Duraksıyor, sonra merdivenlere doğru fırlıyor, koridoru korku dolu bir çığlık dolduruyor ve bununla birlikte vücudumda bir uyarılma dalgası yayılıyor. Sadece onun panik sesi bile beni tahrik ediyor ve peşinden koşarken aklımda tek bir düşünce var.

O beni bir daha asla terk etmeyecek.

Çığlıkları duvardan yankılanıyor ve o merdivenlerde tökezleyip, kör bir panikle neredeyse aşağı düşerken ben sessiz kalıyorum. Gerçekten de kaçmak için o kadar çaresiz mi ki kendine zarar vermeye razı?

Ona ceza verilmeli ve bir daha asla kaçmaması gerektiği hatırlatılmalı.

Ve onun bunu yapmamasını sağlayacağım.

Ona ulaşabildiğim mesafeye gelir gelmez kolumu uzatıp beline doladım. Çığlık atıp saldırdı, ben de acıdan kıvranarak onu omzuma aldım.

"Kahretsin," diye homurdandım.

"Azrael?" diye bağırıyor, kollarını ve bacaklarını her yöne doğru savurarak.

"Kapa çeneni, küçük köle. Gözyaşlarını kendine sakla."

Ona çok kızgınım ve doğrusunu söylemek gerekirse, onunla ilgili sahip olduğum azıcık kontrolü bile dizginlemekte zorlanıyorum.

Arkamı dönüp yukarı, onun odasına doğru yöneldim.

"Özür dilerim."

Vücudum kasılıyor ve dengem bozuluyor, ama onun sözlerini kabul etmeyi, hele de onaylamayı reddediyorum. Yakalandığı için üzgün, hepsi bu.

Hızlı adımlarla ilerleyip kapısını tekmeleyerek açtım, bu da onun çığlık atmasına neden oldu ve ben de o sesi duyunca dişlerimi sıktım.

Sonra onu yatağa bıraktım ve omzumdaki ağrı koluma doğru yayıldı. Nefes nefese kalmış göğsü ve panik dolu bakışları benimkilerle buluştu.

“A-Azrael?” Parmaklarına baktı ve parmaklarının kan içinde olduğunu görünce şaşırmadım; güzel yüzünde dehşet belirdi. “Sanırım seni bıçakladım.” Çenesi titredi.

Başımı geriye atarak sadistçe bir kahkaha attım, bu da onun irkilmesine neden oldu.

Beni bıçakladığını mı düşünüyor?

Sonra omzuma ve derimden dışarı çıkmış olan cam parçasına baktım.

Küçük oyuncağım gerçekten de beni bıçakladı.

Gözlerim onun gözlerine kilitlenmişken, sırıttım ve bardağı elimden çektim; o da utanmadan sızlanmaya başladı.

“Tsk, tsk, Küçük Oyuncak. Çok uslu durmadın. Şimdi Azrael'in neden hiç oyuncak almadığını sana gösterme sırası bende.” Dudakları aralanıyor ve ben de birkaç dakika önce ofiste hayal ettiğim gibi, dudaklarını penisimle doldurduğumu hayal ediyorum.

Kükreyerek, bardağı kullanarak gömleğimi vücudumdan kestim, düğmeler odanın dört bir yanına saçıldı ve gözleri faltaşı gibi açıldı. Sonra, kolumdan kanlar akarken, üzerine eğildim, yumruklarımı yatağa indirdim ve onu iki yandan sıkıştırdım.

Şaşkınlıkla dolu gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben de akıl almaz bir vahşi ihtiyaçla onların içine bakıyorum.

"Seni yok edeceğim, küçük köle."

Çenesini yukarı kaldırdı, bu da beni çok şaşırttı. "Bunu hak ediyorum," diye fısıldadı ve kütüphane kapısının koluna uzanırken gözlerindeki kederden mi yoksa kararlılıktan mı daha çok nefret ettiğimi bilemedim.

Kesin olan bir şey var. Onu sonsuza dek damgalayacağım.

Cennet

Gözleri o kadar siyah ki göz bebeklerini göremiyorum, yine de onları ve onun sonuçta şeytan değil de insan olduğunu hatırlatan o küçük ışık parıltısını aramaya devam ediyorum.

Ama hiçbir şey yok.

Korku beni sarmalıydı, ama asıl korktuğum şey onun için olan korku. Kan kaybından perişan halde ve bunu bile fark etmedi, buna ben sebep olmuş olmamdan nefret ediyorum.

Başını bir o yana bir bu yana eğerek beni inceliyor. "Benden nefret mi ediyorsun, Küçük Oyuncak? Bu yüzden mi kaçtın?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi. Acaba o da böyle mi düşünüyor?

"Yapayım."

Cam parçasını kaldırdı ve ben daha ne olduğunu anlamadan, gömleğimin kumaşını kesti, gömlek omuzlarımdan aşağı kaydı ve beni ona karşı çıplak ve savunmasız bıraktı.

Havadaki soğuklukla birlikte meme uçlarım dikleşti. Onun öfkesinin sonucunu beklerken aramızdaki gerilim çatırdıyor ve kolundan damlayan kanın içinde boğuluyormuş gibi hissediyorum.

Alt dudağını yaladı ve ağzının içine çekti, bir yandan da bana küçümseyen bakışlarla baktı.

“Sen benim kölemsin. Seni satın aldım.” Sözleri karşısında kalbim hızla çarpmaya başladı. “O kahrolası açık artırmada benim de hisselerim var!” diye gürledi ve ondan yayılan ham saldırganlık karşısında irkildim, sözlerinin ardındaki anlamı ise görmezden geldim.

“Benden kaçtın.” Bu sefer sesi daha yumuşaktı ve göğsümde bir umut ışığı belirdi. “Şimdi bedelini ödeyeceksin, her zaman ödemen gerektiği gibi.”

Onun gizemli sözleri içimi korkuyla doldurdu ve yatakta yukarı doğru kaymak için ellerimi yatağa bastırdım, ama başımın arkasından tutarak beni kendine doğru çekti ve kafa derimdeki acıdan çığlık attım.

Diğer eliyle bardağın ucunu yüzümde gezdirirken titriyorum. Şakakları seğiriyor ve dudaklarını yalıyor.

Odadaki gerginliği, beni tutan adam yönetiyor.

"Benim uslu kızım olacak mısın?" Sesi kadifemsi ama ölümcül bir tınıya sahip ve tanıdığım Azrael'e hiç benzemiyor.

Ağzım kurudu ve bardağı çenemin altına bastırdığında yutkunmakta zorlandım.

Aman Tanrım, aklını kaçırmış. Tanıdığım Azrael artık yok. Şeytan sonunda kontrolü ele mi geçirdi?

"E-evet."

"Öyleyse uzan ve penisimi tam istediğim gibi al." Gözlerinde bir şey var, belki de bir meydan okuma?

Yavaşça başımı bırakıyor, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş haldeyken, ben yatağa doğru inerken bedenim onun mülkiyetinde.

Bacaklarınızı açın.

Bacaklarımı aralıyorum, gözlerinin ardındaki ateş şehvetle yanıyor ve ondan yayılan saf, tensel arzuyla benden ıslaklık akıyor.

"Siktir. Amın, hayatımda gördüğüm en güzel küçük delik."

Kemerini çözüyor ve ben Azrael'in bu haline tamamen hayran kalıyorum. Pantolonunu ve iç çamaşırını indiriyor ve çıplak bir şekilde karşımda duruyor.

Ereksiyonunun öfkeli göründüğü, tüm vücudunun ihtiyaçtan gerildiği ve ona rahatlama sağlamasına yardım edecek kişinin ben olacağım düşüncesi içimde bir sarhoşluk dalgası yaratıyor.

Elinde bardağı tutuyor ve onu omzuna kaldırdığında dehşet içinde izliyorum.

“Küçük kölem beni damgaladı, ama onu görür görmez benim çoktan damgalandığımı anlamadı. Ben senin oldum. Şimdi sen de benim oluyorsun.”

Bardağı açık yaraya bastırıyor ve ben onun acı çekmesi düşüncesinden nefret ederek inliyorum.

“Azrael, dur.” Daha da bastırıyor. “Lütfen dur!”

"Senin de benim için kan dökmeni istiyorum, Küçük Oyuncak." Gözleri vahşice parlıyor. "Böylece seni gerçekten istediğim gibi becerebilirim."

Sonra öne eğildi ve göğsüm kabardı, o da bardağı yavaşça göğsüme indirdi. Dudaklarımı büzdüm ve gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde, bardağı tenime bastırmasını izledim. Sanki bir itiraz bekliyormuş gibi bana baktı, ama benden bir itiraz bulamayacak, çünkü ben de bunu onun kadar istiyorum.

Bugün onu birçok yönden incittim, şimdi sıra onda, bana karşılığını vermeli.

Onun olmak istiyorum.

Bardağın keskin acısı vücudumu kasıp gerdi.

"Şşş, küçük oyuncak. Bırak da adımı üzerine kazıyayım. Bırak da sen beni damgaladığın gibi ben de seni damgalayayım."

Tenimden bir sıcaklık yayılıyor ve dudaklarını yaladığında içimi bir zevk kaplıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve dilini çıkarıp izi yalıyor, bu da beni irkiltiyor.

Bunu her kesikte tekrar tekrar yapıyor, diliyle beni temizliyor.

İşini bitirdikten sonra ancak kanın serbestçe akmasına izin verir.

Başyapıtına bakmak için topuklarının üzerine oturuyor ve penisi seğiriyor, ucundan uzun bir meni damlası akıp uyluklarıma damlıyor.

"Senin amını tekrar kan içinde bırakacağım."

Sonra göğsümdeki kana doğru bir hamle yaptı, bu da benim inlememe neden oldu ve kafam karıştı, ama kendi kanıyla penisini kapladığında nihayet bir şeyi anladım.

Bekaretimi alma fikri hoşuna gitti ama bundan tam anlamıyla zevk almasına izin vermedi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Azrael

Yatakta hareket edip yırtık tişörtünün kumaşını tutarken gözleri üzerimde kalıyor. Sonra da beni anlamaya çalışmasını umursamadan tişörtü bileklerine sarıyorum.

Bunu yapamayacak.

Şu anda onun tanıdığı adam olarak neredeyse yokum. Bağları çekiştirerek, onun sızlanma şeklinden zevk alıyorum.

Sonra bacaklarının arasına girip bardağı yatağa fırlatıyorum. Vajinası zaten tahrikten ıslak ve kanlı parmaklarımı parıldayan vajinasının üzerinde gezdirdiğim anda, şimdiye kadar kendime izin vermediğim bir fanteziyi gerçekleştirmem için mükemmel bir zemin haline geliyor.

İsmimin onun göğsünde parıldaması, içimde güçlü bir hakimiyet duygusunun yükselmesine neden oluyor.

“Daha önce hiç bu kadar güzel ve kanlı bir şeye şahit olmamıştım,” diye mırıldanıyorum. “Artık bana aitsin. Beni anlıyor musun?”

Başını salladı.

"Sonsuza dek," diye onaylıyorum.

Yutkunuyor. "Evet. Sonsuza dek."

Kanlı şaheserimin karşısında gözlerim dolmuş, vücudumdaki her kas gerilmişti. Heyecandan sırılsıklam olmuş penisim ve onun vajinasından yayılan arzu, planım için mükemmel bir zemin oluşturuyordu. Elimle penisimi kavrayıp, onun beni izleyişinden zevk alıyordum.

"Bağırmayacak mısın, hayır?" diye hırıltılı bir sesle soruyorum ve penisimin her kanlı hareketinde heyecan omurgamda yukarı doğru yükseliyor.

Başını yana eğiyor ve ben onun mavi gözlerinde kaybolmayı reddediyorum. "İstersen?" diye fısıldıyor ve içimde bir güç dalgası yükseliyor, itaatkar bedenine boşalmak için can atıyor.

"Evet," dedim, bu düşünceden tiksineceğini bekleyerek.

“Tamam. Çığlık atacağım. Canımı acıtsın, bir daha asla senden ayrılmak istemeyeyim.” Altımda kıpırdanıyor.

Sadece bu sözleri duymak bile beni harekete geçiriyor. Bacaklarını morartacak şekilde kavrayıp daha da açıyorum.

“Azrael,” diye inliyor ve bu benim kulaklarıma müzik gibi geliyor. “Lütfen.”

Kahretsin, o inanılmaz.

Bacaklarını kapatmak için hareket etti, ama ben aralarına yerleştim ve kanlı penisimin başını ıslak deliğine doğru yönlendirdim.

"Amını alıyorum, Küçük Oyuncak." Bütün varlığımı saran ezici zevkle inliyorum. Amı beni kavrayıp daha derine çekiyor ve kaygan kıvrımlarını kaplayan kan, tüm bedenimi ele geçiriyor.

Penisimi çıkarıyorum ve o inliyor. Sonra kalçalarımı ileri doğru itiyorum. "Hayır..." diye inliyor, başını bir yandan diğer yana sallayarak. Bu kelime bana yeni bir heyecan dalgası getiriyor; onun bunu istediğini bilmek ama aksini söylemesi inanılmaz, daha önce hiç yaşamadığım bir kontrol duygusu.

"Aman Tanrım," diye homurdanarak öne doğru atıldım ve her hareketinde göğüslerinin nasıl sallandığını

hayranlıkla izledim.

Hareketlerimin ardındaki güç, her iki elimle boğazını kavramama, ellerimi etrafına dolamama ve iri gözlerindeki korkudan zevk almama neden oluyor.

“Hayır. Lütfen. Hayır.” *Kahretsin, evet.*

Öfke, sahiplenme, coşku ve arzu beni ele geçiriyor, her duygu diğerinden daha güçlü. Karanlık beni kuşatıyor ve ben bunu memnuniyetle karşılıyorum.

“Sen benim küçük kölemsin.” *Şak diye.* “Kanlı amını sikmek istiyorsam sikeceğim.” İçeri dalarak, sikimi gittikçe daha derine, vajinasına itiyorum, sıvılarımızla kıpkırmızı olmuş halini çok seviyorum. “Deliğini parçalayıp seni günahımla dolduracağım,” diye tükürüyorum her güçlü boşalmayla.

Yatak duvara çarpıyor ve inlemeleriyle birlikte bana "Hayır" demesi, testislerimin sertleşmesine neden oluyor.

"Kahretsin!"

Vajinası daha da sıkılaştı, beni adeta bir mengene gibi kavradı.

Parmaklarımın altında boğazı kasılıyor. "Azrael, dur."

Anında hala onun üzerindeydim.

Safir mavisi gözlerine bakarken, nefes alışverişlerimiz arasında hareketlerim çok şey anlatıyor ve ruhlarımız birleşerek içimdeki fırtınayı dindiriyor.

Sonuçta kaybolmamışım, o beni bulduğundan beri.

Cennet

Kalın penisinin içime her girişi beni şehvetle inlemeye itiyor. Hareketlerinin ardındaki güç bana itaat etmekten başka seçenek bırakmıyor ve bundan zevk alıyorum.

“Hayır” diye mırıldanmalarım ikimiz için de bir afrodizyak haline geldi ve Azrael’in gözlerindeki parıltı, beni onun kontrolüne bırakmama neden oldu.

"Azrael, dur," diye hırıltılı bir sesle söyledim ve o da üzerimde hareketsiz kaldı.

Dudakları aralık, çarpık yüz hatları yumuşamış bir şekilde bana bakıyor.

Boğazımdaki tutuşu gevşiyor ve başımı sallıyorum. "Dur demek istemedim. Keyif aldığım için söyledim." Ani çıkışımdan biraz utanarak alt dudağımı ısırıyorum.

Nefesi kesildi ve yüzümü inceledi. Sonra alt dudağını yaladı ve yakışıklı yüzündeki panik saniyeler içinde kayboldu. "Seni zorlamamı mı istiyorsun?" Penisini her zamankinden daha derine itti. "Kalın penisimi sana vermemi mi istiyorsun, ha?" İçime o kadar sert girdi ki bağlar derimi acıttı, sonra eli tekrar boğazımı sıktı, nefes almamı zorlaştırdı.

“Sen benim cezalandırmak için kullandığım küçük oyuncağımsın.” *İtme.* “Beni asla bırakmayacaksın!” Hareketleri dengesizleşiyor, vajinam kasılıyor ve klitorisim

zonkluyor, sonra parmakları boğazıma bastırınca patlıyorum.

"Asla!" diye kükredi odaya, gözlerimin önünde yıldızlar dans ederken, her parlak ışık diğeriyle çarpışarak kendimi özgürce havada süzülüyormuş gibi hissettiren güzel bir duygu yarattı.

Penisinin son bir kez pompalanmasıyla, sıcaklığı içimi kapladı.

Dünyalarımız kesişti ve kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Azrael

Yanına çöktüm ve yatak çerçevesindeki bağları söktüm. Sonra onu göğsüme çektim ve penisimin ucunu girişine yeniden yerleştirip içeri ittim. Boşalmamın sıcaklığı, onunkiyle birleşince bitkin penisim yeniden canlandı, ama onu tekrar doldurmaya yetmedi. En azından henüz değil.

“Bu…” Sözleri, ağır nefeslerimiz arasında kayboldu.

"Mahvoldun mu?" diye sırıttım, ona aşağıdan bakarak. Yanakları kızarmıştı ve aman Tanrım, ne kadar da çarpıcı görünüyordu.

“Evet.” Bileklerindeki kumaşı çözüyor ve ben de izleri incelemek için birini elime alıyorum, sonra kızarmış deriye nazik bir öpücük konduruyorum. Gözleri benimkileri arıyor. Ne aradığından emin değilim, ama bakışlarının omzuma kaymasından, aramızdaki kanımın sıcaklığının endişesinde rol oynadığını tahmin ediyorum.

"Seni bırakmayacağım," diyorum, iliklerime kadar hissettiğim bir dürüstlükle. Her kelimemin arkasındayım ve o nefes verdiğinde, bunların ardındaki gerçeği duyduğunu biliyorum.

Başını benden kaçırdı, sonra tekrar bana baktı. "Belki de bunu istemiyorum."

Yüzünden bir tutam saçı itip omzuna atıyorum, böylece izlerimi görebiliyorum. Başparmağımın ucuyla çenesini kavrayıp onu yerinde tutuyorum, sonra onu korkutmak için kullandığım sözleri söylüyorum: "Eğer benden tekrar kaçmaya kalkarsan, 'Hayır' çığlıkların gerçeğe dönüşene kadar seni yaralarım, Küçük Oyuncak. Şeytanın mallarını tekrar almaya kalkışma."

Nefesi kesiliyor ve gözleri yaşlarla doluyor, sonra da aynı hızla gözyaşlarını siliyor.

"Doktora görünmeniz gerekiyor." Başını omzuma yasladı.

"Hayır. Beni dikebilirsin."

Ağzı açık kaldı, gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ciddi olamazsın?"

"Ölümcül." Kalçasına hafifçe vurdum. "Lavabonun altından ilk yardım çantasını getir."

Başını salladı. "Azrael..."

Ona dik dik baktım, o da homurdanıp beni itti ve yataktan kaydı. "İçinde iğne olduğunu bilseydim, gözlerini çoktan çıkarırdım!" diye bağırdı banyoya doğru giderken ve istemsizce yüksek sesle kıkırdadım. Keşke iğneyle neler yaptığımı bilseydi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Azrael

Hevan her düşüncemi meşgul ediyor ve ruhumun derinliklerinde bir gün benden alınacağını biliyorum, ama o günün geleceğini kabul etmeyi reddediyorum.

O sadece benim malım değil; o daha fazlası. Hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğumu bilmediğim bir şey, yaşama sebebi. Ne kadar umutsuz olsa da, kendim için bir şey.

Onun önceki hayatını, mutluluk ve normallikle dolu o hayatı düşündüğümde kanımda bir acı hissediyorum. Benim asla sahip olamadığım bir ayrıcalık bu. Tıpkı onun hayatını ondan çaldığım gibi, o hayat da benden çalındı. En azından o bu deneyimleri, bu düşünceleri yaşadı, ama her biri, bensiz olduğu için, onu felç ediyor.

Biliyorum ki o normal bir hayat özlüyor, ama ben ona bunu sağlayamam ve umarım bunu anlar.

Polis komiseri Harrison Davis ile görüşme beklendiği gibi geçti. Adam bir yük, ama babam bunu kabul etmeyi reddediyor, açgözlülüğü yüzünden çökmekte olan bir imparatorluğun işaretlerini göremiyor. Harrison'ın çok fazla düşmanı var, bu da çok fazla gözün üzerinde olduğu

anlamına geliyor. Genç kızlara düşkün olması endişe verici. Onun konumundaki bir adamın gücü var ve bu güç, babamın gücüyle birleştiğinde, insanlığa karşı uğursuz bir savaşa yol açıyor.

Babamı, seks kölesi ticareti için kullanmayı planladığı motosiklet kulübünün güvenilir ve yerel olduğuna dair temin etti. Ben kayıtsızca arkama yaslanırken, gözleri benimkilerden babamınkilere gidip geliyordu; aslında sadece kadın ve erkeklerden değil, çeşitli yaşlardan bahsettiklerinin farkındaydım.

Planlarından duyduğum hoşnutsuzluğu asla belli etmeyeceğim. Hem bana hem de Carrera adının ve imparatorluğunun geleceğine fayda sağlayacak, doğru zamanlamayı gerektiren bir stratejiye ihtiyacım var.

Onların benim de bu işin bir parçası olduğuma inanmaları gerekiyor. Herhangi bir belirsizlik, benim ve nihayetinde Hevan'ın da sonunu getirir ve buna izin vermeyi reddediyorum.

Şimdi değil. Asla da değil.

O, çok kısa sürede dünyamın merkezine yerleşti ve bunu böyle sürdürmeyi düşünüyorum.

Yatak odasının kapısını iterek açtım ve yatağın üzerindeki kutunun açılmış ve içindekilerin çıkarılmış olduğunu görünce rahatladım.

Banyo kapısı açıldı ve ona doğru döndüğümde şok oldum, kalbim bir an durdu.

O çok güzel.

Buz gibi sarı saçları düzleştirilmiş, kalçalarına kadar uzanıyor. Küçük kırmızı elbisesi ve ona uygun topuklu ayakkabıları onu iştah açıcı gösteriyor ve dudaklarını kaplayan kırmızı ruj, ağzından sonuna kadar sikişirken yüzüne ruju sürmeyi hayal etmeme neden oluyor.

Öksürdü ve solgun yanakları kızardı. "İyi görünüyor muyum?"

"Güzel."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Tam olarak nereye gidiyoruz? Buradan ayrılacağımızı söylemiştiniz, değil mi?"

Gözlerimi kısıyorum. Kaçmayı mı planlıyor?

"Kulüplerimden biri," diye belirtiyorum.

İrkilerek irkildi ve bundan nefret ediyorum.

"Özel bir alanda olacak ve orada bulunan herkes orada olmak istiyor. Maaşlı çalışanlar." Hemen açıklama yapıyorum.

“Genelevin hakkında da aynısını düşünmüştün,” diye alaycı bir şekilde söylüyor ve ben ona dik dik bakıyorum. Haksız değil. Odamıza getirilen herkesin gönüllü olduğunu sanıyordum. Heyecanımı bozan derin bir şey var. Benim nefret edeceğimi bilerek isteksiz kızları mı bana gönderiyor, yoksa Hevan gerçekten tek seferlik bir olay mı?

“Azrael?” İşte o anda düşüncelerim sustu ve dikkatim ona yöneldi. Saçlarını omzunun üzerinden attı. “Kırmızı biraz fazla olmuş, sence de öyle değil mi?” dedi, elbisesini uyluklarının üzerinden düzeltirken.

Onu rahatlatmak için bir adım öne attım ve ayak parmaklarım onun ayak parmaklarına değdiğinde, saçının bir tutamını parmağımın etrafına doladım. "Mükemmel görünüyorsun."

Alt dudağını ısırıyor ve ben de onu dişlerinin altından çekiyorum. "Dişlerine ruj bulaşacak. Benim için uslu bir kız ol."

Gözleri heyecanla parlıyor. "Yapacağım," diye söz veriyor ve masumiyeti beni kendine çekiyor, içimde derin bir sahiplenme duygusu yaratıyor. Kimse ona asla zarar veremeyecek. Onun güvenliği benim önceliğim ve her zaman da öyle olacak; bu yüzden bu gece için bu kadar çok önlem aldım.

Düşmanlarımın veya sözde müttefiklerimin dikkatini çekmeden kulübe girip çıkmak için basit bir yol oluşturmak çok fazla emek gerektirdi.

"Çok güzel görünüyorsun, kırmızıyı da çok beğendim."

"Bütün kadınlarınızı böyle mi giydiriyorsunuz?" Kaşını kaldırıyor.

Ona yalan söylemek istemiyorum ama gerçeği de söylemek istemiyorum. "Hepsi değil, hayır." Gözlerinde bir hüzün beliriyor ve ben bu hüznü yok etmek, bedeninden ve zihninden tamamen silinene kadar çekip almak istiyorum. Ama kendimi hâlâ tanımaya çalıştığım yanımı ona göstermek niyetinde değilim. Bir adım geri çekilip onu kızdıracağını bildiğim sözleri söylüyorum. "Sadece ruj. Fahişelerimi yüzünden becerirken sikimde bulaşmasını seviyorum."

"Dört gözle bekleyeceğim," diyor ifadesiz bir şekilde, sonra beni itip kapıda duruyor, ben ise halıya odaklanmış, bu gidişattan şimdiden nefret ediyorum. O normal bir hayat, buluşmalar istiyor ve ben ona verebileceğim en iyi şey bu mu? Kahrolasıca, çok acınası.

"Artık gidebilir miyiz?" Dilini şaklattı ve ben gözlerimi devirip kapıyı açtım ve elini tuttum. Benden kurtulmak için beceriksizce çırpındı ama tutuşum o kadar sıkılaştı ki inledi.

"Şımarık davranmaya devam edersen seni bunun için özel bir yeri olan başka bir kulübe bırakırım."

Kollarımın arasında rahatlıyor ve içimi zafer duygusu kaplıyor.

Ön kapıyı açtığımda Jensen SUV'nin yanında bekliyordu, ancak Küçük Oyuncak ilk basamakta sendeledi, bu yüzden ne olduğunu görmek için döndüm. Derin nefesler alırken gözlerim yüzünde ve vücudunda dolaştı.

“Uzun zamandır dışarı çıkmadım.” Konuşurkenki zorluğu duygusunu belli ediyor ve içimde bir sızı hissediyorum. Bahçeye erişiminin olduğundan emin olmak için aklımda bir not alıyorum.

"Efendim? Gitmeye hazır mıyız?" diye soruyor Jensen, saatine bakarak.

Kadın SUV'ye doğru ilerliyor, ben de onun için kapıyı açıyorum, sonra da aracın etrafından dolaşıp diğer taraftan

içeri giriyorum.

"Bundan emin misiniz?" diye soruyor, kaşlarını çatarak.

"Hayır," diyorum.

Sırtıma vurarak, "O senin testislerini mengeneye sıkıştırmış durumda," dedi.

Yüksek sesle alaycı bir şekilde "Şüpheliyim." diyorum. Duyulmamış bir şey bu. Bir kadının benim üzerimde, hele ki bir Carrera üzerinde, hiçbir gücü olamaz.

“Kendine bunu söylemeye devam et.” Sırıtıyor ve çenesini sökmek istiyorum. Beni baştan aşağı süzüyor. “Beni öldürmeyi düşünüyorsun, değil mi?”

"Buna benzer bir şey."

"En azından ilk randevunuzda onu bir striptiz kulübüne götürdüğünüzü fark edene kadar bekleyin. Böylece, ben de son nefesimi verirken biraz eğlenmiş olurum." diye gülümsüyor.

"Onu nereye götürecektim ben?" diye çıkıştım, konumun sorun olabileceğini ancak şimdi dile getirmesine sinirlenmiştim.

“Romantik bir yer, Paris falan.” Kaşları oynuyor ve ben de ona bakıyorum. Kahrolası Paris mi? Düşüncelerimi duymuş gibi başını sallıyor ve yüzündeki gülümseme genişliyor. Ciddi. “Kadınlar böyle şeylerden hoşlanır.” Omuz silkiyor.

"O saçma sapan fikirlerini kendine sakla." Kapıyı açıp içeri süzüldüm, onun aptal gibi homurdanmasını umursamadım.

Kendi uydurduğum ve yaşadığım tüm yazılı olmayan kuralları zaten çiğniyorum. Bundan daha fazlasını asla vermeyeceğim. Hayatımda hiç randevuya çıkmadım.

Küçük Oyuncak bunu anlayacak ve sunduklarım için minnettar olacak. Onu yapacağım.

Otuzuncu Bölüm

Cennet

Kulübe giden yol sessiz geçti. Azrael ve koruması dışarıda ne konuştular bilmiyorum ama bir şey onun moralini daha da bozmuştu.

SUV durduğunda, Azrael için kapı açılıyor ve o kısacık an için onun geri dönmeyeceğinden korkuyorum.

Kapım açılıyor, nefesimi de beraberinde götürüyor. Elini uzatıyor ve ben elimi onun eline geçirdiğimde, aramızdaki boy farkı daha da belirginleşiyor. Parmaklarımızı birbirine kenetliyor ve sanki dünyadaki tüm yanlışlar düzeltilmiş, yıldızlar hizalanmış ve içimde bir aşk dalgası yükseliyor. Bakışlarımız kesiştiğinde dudaklarının hafifçe kıvrılması bu duyguyu daha da pekiştiriyor.

Müzik bulanıklaşıyor, titreşimler duvarlardan yankılanıyor ve Azrael bizi birkaç muhafızla çevrili bir şekilde içeriye yönlendiriyor. Ben daha dik durup, omuzlarının üzerinden etrafı taramaya çalışıyorum. Ne aradığımı bilmiyorum ama zaten boşuna. Muhafızlar bana göre çok uzun ve iri yapılı.

Boş bir odaya giriyoruz ve karşımızda dans pistine bakan cam bir duvar var. Uzak duvarın bir tarafında yükseltilmiş bir sahne uzanıyor ve diğer tarafında da striptiz direği gibi görünen bir şeyin etrafında yarım daire şeklinde kanepeler bulunuyor.

Azrael bizi koltuklara doğru yönlendirdi ve ben de odanın etrafına bakındım, neler olup bittiğini merak ediyordum. Bir kulübe dans etmeye gideceğimizi sanıyordum, bir odada oturmaya değil.

Girdiğimiz kapı arkamızdan kapandı ve düşüncelerim uçurumun kenarına doğru sürüklenirken yalnız kaldık.

"Ne içmek istersiniz? Şampanya mı?" diye soruyor, telefonuna bakarak. Cevap vermeyince, başını kaldırıp, buyurgan enerjisiyle beni süzüyor.

"E-evet, teşekkür ederim."

Cevabımdan memnun olmuş gibi başını salladı, ardından telefonunda bir şeyler yazmaya başladı ve kalın bacaklarını açarak kanepeye yaslandı; ben ise metanetle hareketsiz kaldım.

"Kardeşim gelip seninle tanışacak."

Başımı hızla onun yönüne çevirdim. Kardeşi mi? Bakışlarımı odanın içinde ve omzumun üzerinden gezdirdim. Şimdi mi?

"Ona çok fazla ilgi göstermemeye dikkat et. Hoşuma gitmez," diye uyarıyor.

Şort ve altın rengi bikini üstü giymiş bir garson masamıza içecek getiriyor ve ona teşekkür etmek için gülümsüyorum, ancak Azrael'in çenesinin kasılması dikkatimi tekrar ona çekiyor.

Şampanya kadehini alıp bir yudum içtim. "Senin bir erkek kardeşin olduğunu bilmiyordum."

“Evet. Biri öz evlat, aynı anne babadan. Diğerleri babamın gayrimeşru çocukları.” Bu duyarsızlığı karşısında ağzım açık kaldı. Dilini yanağının iç kısmında gezdirdi, odayı şöyle bir gözden geçirdi, sonra dikkatini tekrar bana çevirdi, yutkundu ve yer değiştirdi. “Bir de kız kardeşim

var; onu seversin,” diye ekledi, sanki sözlerinin etkisini yumuşatmak istercesine.

“Onların isimleri neler?”

“Çar.”

"Çar mı?" diye sordum, çünkü bu ismi daha önce hiç duymamıştım.

Başını salladı ve viskisinden bir yudum aldı. "Hükümdar anlamına geliyor. Kız kardeşimin adı Sienna."

"Bu çok güzel."

“Öyle. Bana biraz seni hatırlatıyor.” Kaşlarım yukarı kalktı. “İyi kalpli biri.” Bakışları gözlerime kilitlendi ve müzik değişene kadar artık yalnız olmadığımızı fark etmedim. Sanırım bu, şimdiye kadar yaptığı en dokunaklı ve hassas yorumlardan biriydi.

Yeni bir şarkı başlıyor ve sahnede topuklu ayakkabılar giymiş dört çıplak kadın dans ediyor. Birbirlerine sürtünüyorlar, açıkça öpüşüyorlar ve okşuyorlar; midem kıskançlıkla burkuluyor ve acıyla doluyor.

Arkamızdaki kapı açıldı ve içeri kimin girdiğini görmek için başımı omzumun üzerinden hızla çevirdim. Azrael'in kardeşi olabilecek bir adam, yakışıklı yüzünde geniş bir sırıtışla odanın karşısına doğru yürüdü.

Azrael saçlarını geriye doğru tarar ve yüzünde sürekli soğuk bir ifade taşırken, Çar kaygısız ve hatta normal görünüyor. Saçları kıvırcık ve kendinden emin bir şekilde yürüyor, oysa Azrael'in adımları kararlı.

"Cehennem!" diye çıkıştı Azrael ve ben ona ters bir bakış attım.

"Ne?"

Saçlarıma doğru eğildi. "Dikkatini ona vermeni istemiyorum." Uyluğumu sıktı, sonra elini orada bıraktı, dokunuşu tenimde bir dağlama damgası gibi yakıyordu.

Çar masamızın yanına geldi ve elini bana doğru uzattı. "Çar, tanıştığımıza memnun oldum, ya siz?" Gözleri neşeyle parlıyordu ve Azrael'i kışkırttığı açıktı.

Kabalık etmek istemediğimden elini sıkmak için uzandım, ama Azrael hırıldayarak elimi itti.

"Benimle dalga geçme sakın, Çar!" diye uyardı, bu da kardeşinin kıkırdamasına ve yanındaki sandalyeye oturmasına neden oldu.

“Daha önce oyuncaklarınla oynamamda hiç sorun yaşamadın.” diye böbürleniyor Çar ve Azrael'in çenesi seğiriyor. Yine içimde bir kıskançlık hissi beliriyor ve kendime bir anlık netlik kazandırmak için bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

"O bir oyuncak değil."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve ona doğru döndüm. *Gerçekten de bunu mu söyledi?*

Masaya doğru eğilip Çar'a doğru yaklaşırken gözlerinde tehditkar bir parıltı var; bu hareket ancak bir tehdit olarak yorumlanabilir.

Çar gülüyor, ama gülüşünde mizah yok. "Haklısın." Sandalyesinde geriye yaslanıyor, Azrael'den ve onun yaydığı tehlikeden yavaşça uzaklaşıyor.

Onu teselli etme isteğine karşı koyamayarak elimi uzattım ve Azrael'in sırtını okşadım, ta ki dokunuşumla gevşeyip bana doğru dönene kadar; bu da tüm varlığıma bir mutluluk hissi yaydı.

"Aman Tanrım. Çok dikkatli olmalısınız," diye belirtti Çar, bizi dikkatle izlerken. Sonra başını sallayıp bir yudum bira içti ve dikkatini bana çevirdi. "Gerçekten çok dikkatli olmalısınız, Azrael."

Azrael gerildi. "Ona bakma."

Çar elini yüzünden aşağı doğru indirdi. "Mahvoldun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Azrael viskiyi bir dikişte içti ve şişeden bir tane daha doldurdu. "Sen de ne konuşuyorsun?" diye karşılık verdi alaycı bir şekilde.

Çar cevap vermeden önce bir an duraksıyor ve onu incitmek amacıyla söylenmiş bir sözü bu şekilde

savuşturmasından oldukça etkilendim. Duygularını kontrol edebiliyor, bence Azrael'in fark ettiğinden çok daha fazla. "Biliyorum," diye itiraf ediyor ve kırılganlığını yansıtan bu adama karşı içimde derin bir sempati kabarıyor.

Sanki yardım için çığlık atıyor. Merhamet için çığlık atıyor ve bundan nefret ediyorum. İkisi için de.

Çar'ın yüzündeki hüzünlü ifadeye bakılırsa, onun çok önem verdiği biri var ve onunla geçirdiğim birkaç kısa dakika içinde, onda olağanüstü bir şey olduğunu anladım. Çıplak gözle normal görünüyor, ama bakışlarındaki manyakça parıltı bana aksini söylüyor. Gerektiğinde, hafife alınmaması gereken bir güç.

"Kulübümüz hakkında ne düşünüyorsunuz..." diye soruyor Çar, elini odanın içinde sallayarak, ama ismimi söylemekte zorlanıyor.

"Hevan. Adı Hevan." Azrail benim adıma konuşuyor.

Çar'ın kaşları kalktı, sonra boğazını temizledi. "Cennet, ne kadar da uygun."

Azrael'den bir hırıltı çıkıyor, yüzü çirkin bir ifadeye bürünüyor ve kardeşlerin her zaman böyle olup olmadığını merak etmeden edemiyorum.

"Bu farklı," diyorum, yeniden yükselen gerginliği dağıtmayı umarak.

Burunundan homurdanır. "Bölgedeki en iyi fahişelerden bazılarına sahibiz." Azrael gözlerini devirip kehribar rengi içeceğinden bir yudum daha alırken, koyu renkli gözleri sahte bir sevinçle parıldar.

Çar boğazını temizledi. "Larissa aşağıda seni arıyor."

Azrael'in omurgası dimdik oldu. "Burada olduğumu nereden bildi ki?" diye çıkıştı.

"Larissa kim?" diye soruyorum.

Azrael, "Kimse," diyor ama dikkati tamamen Çar'da.

“Sana söylemiştim; dikkatli olmalısın.”

"Onu benim için ortadan kaldırabilir misin?" diye soruyor Çar'a.

Çar başını dramatik bir şekilde geriye attı, sonra Azrael'in dikkatini çekmek için başını kaldırdı. "Ciddi misin?"

"Evet." Azrael kararlı bir şekilde başını salladı.

Çar, "Bana borçlusun," diye iddia ediyor.

"Bu, bana borçlu olmandan farklı bir durum."

“Hevan, tanıştığımıza memnun oldum. Kendine iyi bak.” Bira şişesini masaya sertçe bıraktı, bana göz kırptı ve geldiği hızla odadan çıktı.

"Az önce ne oldu?" diye sordum, kapı arkasından kapanırken.

"Kulüpten birini gönderecek."

"Bu Larissa mı?"

“Hım...” Azrael kendine bir içki daha dolduruyor, görünüşe göre sohbeti bitirmişken, benim zihnim sorularla dolup taşıyor.

"Azrael, Larissa kimdir?"

Bana doğru döndü ve gözlerinde bir parıltı belirdi. "Kıskanıyor musun?" Gözlerinde bir zafer ifadesi vardı.

“Hayır. Sadece kim olduğunu öğrenmek istiyorum, hepsi bu.” Kıskanıyor muyum? Belki biraz.

“Babamın, yıllardır kızını bana zorla kabul ettirmeye çalışan bir mafya lideri var.” Burnunu kırıştırdı ve şimdi ben de onun nasıl göründüğünü merak etmeye başladım.

"Onunla evlenmek istemedin mi?"

“Hayır. Şimdi gel kucağıma otur, sana yakın olmak istiyorum.” Sözlerini düşünmeme fırsat vermeden beni kucağına kaldırdı, kalçamı kalın penisinin üzerine bastırdı ve tüm açıklamalar unutuldu, bana sürtündü. “Beni ne kadar tahrik ettiğini hissedebiliyor musun?” diye kulağıma fısıldadı ve kendimi tutamadım. Kalınlığına sürtündüm, bunu yaparken dişlerinin arasından çıkardığı tıslamanın tadını çıkardım. “Dikkatini benden başkasına vermeni sevmiyorum,” diye itiraf etti ve kalbim coştu. Sonra saçlarıma sokuldu ve nefesi tenimde tüylerin diken diken olmasına neden oldu. “Hiç külot giymemeni seviyorum.

Biliyor musun?” Başımı yana eğdi ve boynuma dişlerini geçirdi, ardından onlarca öpücük kondurdu, içimde kaynayan bir şehvet dalgası yarattı. “Bunu seviyor musun? Beni ne kadar tahrik ettiğini seviyor musun?” Tenimi hafifçe ısırıyor, dudaklarımdan bir inilti kaçıyor ve boynuma doğru gülümsüyor. "Bana ne kadar da duyarlısın, Küçük Oyuncak."

Ona daha sertçe bastırıyorum ve göğsünden hayvansı bir hırıltı yükseliyor. Uyluğumdaki tutuşu sıkılaşıyor ve bacaklarımı ayırarak kendi bacaklarını benimkilerin etrafına doluyor ve beni iyice açıyor.

Aman Tanrım, beni ifşa ediyor. Dansçılar bu tarafa baksalar, bacaklarımın arasını tamamen çıplak görebilirlerdi.

Parmakları ıslak kıvrımlarımın arasında geziniyor ve dudaklarından acı dolu bir ses çıkıyor. "Sırılsıklamsın, Küçük Oyuncak. Çok ıslaksın." Sesindeki açlık ve bacaklarımın arasındaki acı, kolumu boynuna dolamama, onu kendime daha da yaklaştırmama neden oluyor; bu cesur hareketi boğazından gelen bir iniltiyle karşılıyor. Parmakları klitorisimi çevreliyor, bastırıyor, sonra etrafında dönüyor ve içeri giriyor. Bu hareketi tekrar tekrar yapıyor, her dokunuşla beni orgazma daha da yaklaştırıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum şehvetle, karşılığında ise boynumdan yukarı, çene hattım boyunca ve tekrar geri dönen nazik öpücüklerle karşılanıyorum.

"O..."

Beceriksizce hareket ederek fermuarını açıp penisini serbest bıraktı. Sonra beni bir bez bebek gibi öne doğru eğdi ve istediği gibi yönlendirdi. Kalçam yukarıda, başım aşağıdayken, kalçalarımdan tutarak beni penisinin üzerine sertçe bastırdı.

Ani darbenin etkisiyle "Ahhh!" diye bağırdım.

O sadece orgazmımı yaşatmakla kalmadı; onu talep etti.

Sonra beni göğsüne doğru çekiyor, kolumu boynuna doluyor ve başımı nazikçe yana doğru eğerek boynuna

sokulmamı sağlıyor; tıpkı birkaç dakika önce olduğumuz pozisyondayız; tek fark, bu sefer tamamen onun penisinin içinde olmam.

İçimde saf bir coşku dalgası yükseliyor ve bedenim onun kontrolüne geçiyor. "Ah, Azrael."

“İşte bu kadar.” İçime doğru güç saçıyor. “Adımı tekrar söyle.” Sesi karanlık ve ölümcül, içimde heyecan uyandıran bir keskinliğe sahip. Beni öfkeyle, ardı ardına itiyor. “Tekrar. Söyle.” Kelimeler dişlerini sıkarak, kesik kesik çıkıyor ağzımdan.

“Azrael.” Adını uzatarak söylüyorum ve kalın kirpiklerimin arasından göz göze geliyoruz. Yakışıklı yüzü saf mutlulukla dolu, görülmeye değer bir manzara. Parmaklarım boynunun kıvrımında sıkılaşıyor, sonsuza dek kalmasını dilediğim izler bırakıyorum.

Senkronize bir şekilde boşalıyoruz, erotik bir ortamın fonunda yakalanmış mükemmel bir an. "Cennet," diye hırıltılı bir sesle, sıcak menisini derinlere, içime boşaltıyor.

Bakışlarımız birbirine kilitlenmiş halde kalırken, boynundaki ipeksi saçlarını okşamak için elimi gevşetiyorum.

Vücudu gevşiyor ve başkalarına pek göstermediği bu huzur anını benimle paylaşması hoşuma gidiyor.

Orgazm sonrası mutluluğun içinde kaybolmuşken, yukarıda parmaklarını şıklattığını zar zor fark ettim, ama odanın diğer ucuna bakıp anımızdan koptuğunda, hayal kırıklığı kan dolaşımıma yayıldı.

Dikkatini tekrar bana çeviriyor ve yüzümde beliren gülümsemeyi bastırmak için dudağımı ısırıyorum. "Bizi temizle," diye emrediyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

Yumuşak bir el bacaklarımı kavradı ve donakaldım. Bu da neydi? Yere baktım, sonra bacaklarımızın arasında yerde diz çökmüş çıplak kadını görünce irkildim.

Aramızdaki bu şefkat anına ne kadar zamandır şahit oluyor?

Bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama Azrael kendi bacaklarıyla onları açık tutuyor ve göğsüme acı verici mızraklar saplıyor.

Ona doğru baktım ve koyu renkli gözleri uyarıcı bir şekilde gözlerime dikildi. "Onun, senin üzerindeki menimizi yalamasını istiyorum. İkimizin de tadını birlikte tatmasını istiyorum." Gözlerimden yaşlar süzüldü ve başımı salladım; çenesi sertleşti, bakışları daha da öfkelendi ve bu da beni ona doğru geri çekilmeye zorladı.

Duvarlarını yeniden ördü ve yine kendine benim sadece bir oyuncak, bir eğlence aracı olduğumu, hayatına aldığı diğer kadınlarla aynı olduğumu hatırlatmaya başladı. Bundan nefret ediyorum ve şu anda, kıymetli hissettiğim bir şeyi mahvettiği için ondan nefret ediyorum. Bana kendinden bir parça verdi ve aynı hızla geri aldı; bu, nasıl bir adam olduğunu acımasızca hatırlatan bir şey.

Yerdeki kadın, bacaklarımın arasında ağır nefesiyle tekrar dikkatimi çekiyor ve bu hissten nefret ediyorum. Sanki iğrenç böcekler üzerimde geziyor, derimin altına giriyor, istenmedikleri yere giriyorlar. Dirseklerimi Azrael'in karnına bastırıyorum ama o, ben ona karşı mücadele ederken beni daha sıkı tutuyor. Bu da üzerimdeki kontrol konumunu pekiştirmenin bir başka yolu. Güç mücadelesinde kazanma şansım yok.

Boğazımdan boğuk bir hıçkırık çıktı ve başımı Azrael'e doğru eğerek gözlerimdeki acıyı görebilmesini umdum.

Bundan nefret ediyorum.

Lütfen bunu yapmayın.

Bu benim istediğim şey değil.

İstemiyorum.

Zehir dolu gözleri yüzüme dikildi ve gözyaşlarımın akmasına izin vermeyi reddettim. Bu can sıkıcı gözyaşlarının, onun bu işin daha ileri gitmesini engellemesinin sebebi olmasına izin vermeyi reddettim.

Dudaklarından bir nefes üfleyerek, kadını bacağıyla iterek yere serdi. Kadın korkup geriye doğru sendeledi,

sonra adam beni de beraberinde sürükleyerek koltuktan fırladı.

"Gidiyoruz," diye ilan etti, telefonunu pantolon cebinden çıkarıp tuşlara basmaya başladı. Ben ise kollarımı belime dolayarak, her şeyin nerede yanlış gittiğini ve nedenini anlamaya çalışıyordum.

Otuz Birinci Bölüm

Cennet

Eve kadar hiç ses çıkarmadı, surat astı ve sanki onu gücendirmiş gibi pencereden dışarı dik dik baktı; nereye bakacağımı, nasıl davranacağımı bilemedim. Ağlamak ve bir köşeye kıvrılmak istedim ama ağlamadım, çünkü o gözyaşlarından hoşlanmıyor diye değil, yalvarışımın ardındaki gerçek yüzünden ağlamak istemediğim için.

Ona aşığım.

İstememem gereken adam. Beni esir alan kişi.

Başka bir kadının ona dokunması düşüncesi, göğsüme saplanan ve acıyı derinden sarsan, adeta kıvrılarak ilerleyen bir bıçak gibi.

Eve varır varmaz, o beni beklemeden arabadan indi; ben başımı öne eğmiş bir şekilde koltuktan sessizce inerken, Jensen benim için SUV'nin kapısını açtı, yüzümdeki utancı görmemesini umuyordum.

Azrael'in niyetinin farkında mıydı? Başka bir kadının ikimizi de yalayıp temizlemesini mi istiyordu? İçeri girip mermer merdivenlerden yukarı çıkarken içimi bir ürperti kapladı ve midem bulandı.

Yatak odasının kapısını iterek açtım ve daha önce hiç görmediğim bir manzarayla karşılaştım. Mahkumlar hücrelerini böyle özlüyorlar mı acaba?

Kapı arkamdan tık diye kapanıyor ve dönüp baktığımda Azrael'in çoktan odada olduğunu, başını öne eğmiş bir şekilde siyah tabanlı ayakkabılarıyla halının üzerinde yürüdüğünü görüyorum.

"Bana kızgınsın," diyor, sonra koyu kirpiklerinden başını kaldırıyor. "Neden?"

Ağzımdan boğuk bir alay sesi çıkıyor. Gerçekten bu kadar mı anlayışsız? Başını yana eğip, içime işleyen ince bir bakışla beni süzüyor.

İçimdeki öfke giderek artıyor. "Başka bir kadının bizi yalamasını istedin, Azrael," diye çıkıştım.

"Her türlü pisliği fahişelerin temizlemesini severim." Omuz silkti ve bu duyarsız sözleri karşısında irkildim.

“Ve ben öyle düşünmüyorum!”

“Bunu bilemezsin bile. Benimle tanışana kadar hiç tecrüben yoktu.” Gözlerinde gururlu bir parıltı var ve o kibirli heriften o parıltıyı silmek istiyorum.

“Kadınlarla ilgilenmiyorum!” diye bağırdım. “Çekici bulmadığım birinin beni cinsel organımla yalamasını istemediğimi biliyorum.” Sonuncusunu sert bir şekilde söyledim ve en azından irkilme nezaketini gösterdi. “Ayrıca, birlikte olduğum erkeğe başka bir kadının dokunmasını istemeyeceğimin de farkındayım.”

Gözlerinde bir kıvılcım çakıyor ve sonunda tüm dikkatini bana veriyor. Göğsü kabarıyor ve bana bakarken boynundaki damarlar belirginleşiyor.

"Birlikte yattığım adamı kimseyle paylaşmak istemiyorum," diye fısıldadım.

Aramızdaki elektriklenme çatırdarken dudaklarını yaladı. "Hayır mı?" diye sordu, sonra komodinden kalkıp bana doğru yürüdü; bakışları bir an bile benden ayrılmadı.

Attığı her adımda kalbim çılgınca çarpıyor.

Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Asla."

Dudakları, ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve kalbimin hızla çarpmasına neden olan, yer yerinden oynatan bir öpüşle dudaklarıma yapıştı.

Azrael Carrera şeytan olabilir, ama o benim.

Ve daha da önemlisi, ben onunum.

Otuz İkinci Bölüm

Azrael

Beni öldürdü.

Şeytanları yakıp küle çevirdim.

İnşa ettiğim her duvarı yerle bir etti ve geriye sadece moloz kaldı. Öyle güçlü bir kuvvetin yıkımı ki, şimdiye kadar anlamını hiç kavrayamamıştım.

Aşk.

Gözlerinde görebiliyorum; dokunuşunda hissedebiliyorum. Kader bizi bir araya getirdi, ama bizi birleştiren iki ruhumuz.

Dili ağzıma giriyor ve zaten farkında olduğum bilgiyi bana sunuyor. O, benim sahibim.

Göğsümden yükselen inilti, onu kendime doğru çekip duvara yasladığımda, içimdeki çaresizlikle birlikte güçlü bir öpücüğe dönüşüyor. Saçımı çekiyor; bu çimdik, onu da sahiplenme arzumun saf şehvetini alevlendiriyor. Dilimle onu sahipleniyorum, tadını yutuyorum.

Parmakları kemerimle oynarken, nefes nefese geri çekilip şehvet dolu gözleriyle karşılaştım. Aman Tanrım, ne kadar güzel! Bu topraklarda yaşamış en çarpıcı kadın.

"Benim," diye nefes nefese söyledi, sonra dudaklarını benimkine yakıcı bir öpüşle bastırdı; sahiplenme ve tutkunun mükemmel birleşimiydi bu.

Yumuşak eli penisimi kavradı ve ben başımı geriye doğru eğerek dudaklarımızı ayırdım ve gözlerimi devirdim. Penisimin ucu sıcaklığının içine girdiği anda çenemi kavradı ve beni kendine çekti, ama ben daha fazlasını istiyordum. Ona bunun benim için ne kadar önemli olduğunu, bunu onun kadar, hatta mümkünse daha çok istediğimi göstermek istiyordum. Ona neler sunabileceğimi göstermek istediğimde onu duvara yaslayıp sevişmek istemiyordum. Kısa bir süreliğine de olsa, istediği adam olabilirim.

Onu kucağıma alıp yatağa doğru yürütüyorum; yatağın üzerine yerleştirirken başının arkasını destekliyorum. Kıkırdıyor ve bu sese bayılıyorum; mavi gözleri heyecanla parlıyor ve alt dudağını ısırıyor. Onu tam olarak görebilmek için topuklarımın üzerine oturuyorum; kırmızı elbise beline kadar sıyrılmış, penisle dolu vajinasını ortaya çıkarıyor. Kahretsin, bu çok seksi. Penisimin içinde seğirmesi başlıyor.

"Benim penisimle doluyken ne kadar seksi göründüğünün farkında mısın, Hevan?"

Başını sallıyor; dudağı hâlâ dişlerinin arasında sıkıca tutulmuş durumda.

"Çok ateşlisin." Bunu vurgulamak için ona saplanıyorum.

Komodinin üzerinde duran gümüş renkli bir şey dikkatimi çekiyor ve ne olduğunu fark ettiğimde aklıma bir düşünce geliyor.

Elbisesini tutuyorum ve ben elbisesini yavaşça aşağı doğru çekip göğüslerinin altına indirirken o da merakla bana bakıyor.

Sonra kırmızı rujun gümüş kapağını dişlerimle çekip tükürdüm. Hevan'ın bakışlarının sıcaklığını üzerimde hissederken, ismimin ilk harfini göğsüne ve camla açtığım kesiğin hafif çizgilerinin üzerine yazmak için zaman

ayırdım. Rujun her vuruşu bir coşku hissi uyandırdı ve ismimin tenine kazınmış haline baktığımda, sarhoşluktan görüşüm bulanıklaştı.

İsmimin gücü, şu anda olduğu kadar hiçbir zaman bu kadar yerinde görünmemişti.

“Ey Hevan, şeytan seni kendine ayırdı. Cehenneminde şeytana boyun eğecek misin?”

Onu yanımda tutmak için izin mi istiyorum, yoksa bunu talep mi ediyorum?

Onun benim dünyamı kendi dünyası gibi kabul etmesi mi?

Yaptığım her hareket, bunu göz önünde bulundurarak sessizce şekillendirildi ve görünüşe göre kendi planlarımdan tamamen habersizdim.

Onun çarpıcı mavi gözleri beni esir aldı, sessizlik acı verici.

"Her zaman," diye mırıldandı.

Onun sıcaklığının içine girip çıkarken hareketlerim yavaş ve kontrollü. Kalçalarımın her hareketi omurgamda heyecan verici bir his yaratıyor ve şehvet dolu alevlerini körüklerken yüzündeki coşku ifadesi, şiddet dolu düşüncelerime bir merhem oluyor.

"Kahretsin, artık benimsin Hevan. Benimsin. Beni şimdi terk edemezsin." Sözlerim boğuk, neredeyse yalvarırcasına çıkıyor.

Orgazmım çoktan geldi, sadece vücuduma yapılacak damgalama işleminin yoğunluğuyla testislerimi kavrıyorum.

"Azrael," diye nefes nefese söyledi ve benim de daha hızlı hareket etmekten başka çarem kalmadı.

“Azrael, aman Tanrım.” Kalçalarını benimkine doğru kaldırıyor, adımlarım hızlanıyor ve nefeslerimiz zorlaşıyor. “Öp beni,” diye yalvarıyor ve isteğini yerine getirmek için dirseklerimin üzerine çöküyorum. Kollarını boynuma doluyor, beni kendine daha da yaklaştırıyor. Göğsüm onun göğsüne sürtünüyor, meme uçları dikleşiyor, damgası bana bulaşıyor, beni de damgalıyor.

Dillerimiz dans ediyor, bedenlerimiz alev alıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarıma, kabul etmek istemediğim ama artık inkar edemediğim kör edici bir gerçekle yüzleşerek.

Otuz Üçüncü Bölüm

Azrael

Daha önce hiç hissetmediğim bir huzur duygusu bu, ama şimdi hissettiğime göre, sonsuza dek özleyeceğim bir şey. Onu saatlerdir uyurken izliyorum. Şeytanın kollarında gerçekten huzur içinde görünüyor ve ben de bu güzelliğin tadını çıkarıyorum. Somurtkan pembe dudakları alınmayı yalvarıyor; uykusunda bile beni çağırıyor.

Kolum beline dolanmış, kadifemsi tenini okşarken her bir özelliğini ezberliyorum.

“Beni izlediğini hissedebiliyorum.” Bana doğru dönerek yüzünü bana çevirdi. “Biraz ürkütücü.” Dudaklarını ısırarak kıkırdamasını bastırdı.

"Korkunç, değil mi?" Boynunu hafifçe ısırdım, bu da onun oyun oynarcasına çığlık atmasına neden oldu.

"Çok!" diye ciyaklıyor onu gıdıkladığımda.

"Peki, yani sapık bir adamın vajinanı yalamasını istemiyorsun, değil mi?"

Üzerine tırmanıp, hayatımda gördüğüm en büyüleyici mavi tonuna aşağıdan bakıyorum.

Omuz silkerek, "İkna olabilirim," dedi. İkna olmak kulağa hoş geliyordu. Dudaklarımı yaladım, tadının dilimde patlayıp, tat alma tomurcuklarımı alevlendirdiğini hayal ettim. Başını çevirip parmaklarımı ve büyükannemin yüzüğünün üzerini öptü.

Ardından elini uzatıp saçlarımı yüzümden çekti. "Bana kendinle ilgili bir şeyler anlat." Gözleri beklenti ve umutla parlıyordu, bu parıltıyı söndürmeye hiç niyetim yoktu. Yanına çömelip parmağımı çıplak karnında gezdirdim.

“Bu yüzük.” Boşta kalan elimle hafifçe vuruyorum. “Büyükannem öldüğü gün bana verdi.”

Beni dikkatle izliyor ve normalde bu incelemeden nefret ederdim ama şimdi onun ilgisine her zamankinden daha çok minnettarım. "Bana '*la mia luce*' derdi. Bu, 'onun ışığı' anlamına geliyor."

Hevan yutkunuyor ve gözleri yaşlarla doluyor, bu yüzden bakışlarımı karnına çeviriyorum.

"Kimse bana inanmazken o bana inandı ve şimdi düşünüyorum da, seni bana o gönderdi. Sensiz, babamın yarattığı şeytan olurdum."

Başını salladı. "Hayır, yapmazdın."

“Umarım bir gün buna inanırım, *la mia luce* .” Sonra, özellikle büyükannemin ölümüyle ilgili daha fazla soru sormasına fırsat vermeden yataktan aşağı kayıyorum.

Kapıya gelen sert bir vuruş, kız arkadaşımın sızlayan vajinasına doğru inişimi yarıda kesti ve ben hala öfkeliydim. "Defol git!" diye bağırdım arkamdan.

"Efendim, çok acil." Jensen'in sesi ormanın içinde yankılandı ve bunun acil olduğunu biliyordum çünkü açıkçası, adamın ölüm isteği yoktu.

“Kahretsin,” diye homurdanarak yataktan kalktım ve kapıya doğru öfkeyle ilerledim. “Üzerini ört,” diye emrettim Hevan'a.

Kapıyı açmadan önce, istediğimi yapıp yapmadığını kontrol etmek için ona hızlıca bir bakış attım ve

battaniyelerin altına girdiğini görünce memnun oldum.

Sinirimi ya da devasa ereksiyonumu gizlemeye bile çalışmadan kapıyı ardına kadar açtım. Jensen'in şaşkın bakışları benimkilerle buluştu ve çıplak olduğumu fark edince geriye doğru çekildi. "Kahretsin," diye mırıldandı.

"Umarım buna değmiştir," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum.

Boğazını temizleyip dikleşti. "Babanız üç adamla birlikte az önce geldi."

Geri çekildim. Ne diyecekse de, bunu söyleyeceğini hiç beklemiyordum. Kesinlikle öyle olamazdı.

Sanki üzerime yıldırım çarpmış gibi, keskin bir nefes aldım.

“Azrael?” Başını yana eğerek beni süzdü. “Onu beklemiyordun, değil mi?” diye sordu, ama cevabı zaten biliyordu. Geleceğini bilseydim ona haber verirdim ve fırsatım olsaydı Hevan'ı ondan saklardım. Başımı salladım.

Sonra kendime gelmek ve kafamı toparlamak için burnumun köprüsünü sıkıyorum. Belli ki buraya bir sebeple geliyor ve içimde buz gibi bir huzursuzluk akıyor. "Bir dakika içinde çıkacağım." Kapıyı kapatıp kenara attığım pantolon ve tişörtüme doğru yöneliyorum.

Hevan başını çarşafların arasından uzattı. Aman Tanrım, bu anda çok küçük ve savunmasız görünüyor. "Sorun ne?"

"Hiç bir şey."

Gözleri beni baştan aşağı süzdü, bir yalan aradı. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Yatağın üzerine eğilip başının arkasını elimle kavradım ve onu kendime doğru çektim. Başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Evet. Benim gömleklerimden birini giy ve burada bekle."

"Tamam," diye fısıldıyor ve keşke onun bu nazik itaatkarlığının sesini bir şişeye doldurup sonsuza dek saklayabilseydim. Sadece kendim için.

"Aferin kızım," diye övdüm geri çekilerek ve kapıdan çıktım.

Kapıyı arkamdan kapatıp, tüm dikkatimi gardiyana verdim. "Benden veya Jensen'den başka kimseyi o odaya almayacaksın, anladın mı?" Ses tonum onu irkiltti.

"Evet, efendim."

"Kimse," diye tekrarlıyorum, babam olsaydı seçme şansı olmayacağını çok iyi biliyorum ama Vector, ve babamın yanında getirdiği herkes durabilirdi.

Duruşunu genişletiyor. "Evet, efendim."

Başımı salladım ve merdivenlerden inerken dikkatimi Jensen'e verdim.

"Onun ne istediği hakkında bir fikriniz var mı?" diye soruyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye homurdanıp elimi saçlarımın arasından geçirdim.

“Ama o Hevan'ı tanıyor, değil mi?”

"Farkında," diye öfkeyle söyleniyorum inişe devam ederken. " *Sadece onun benim için ne ifade ettiğini bilmiyor,*" demek istiyorum ama kendimi tutuyorum.

"Kahretsin."

“Ya onu isterse?” Bu sorusu damarlarımda bir korku dalgası yaratıyor. Jensen, babamın benden sonra kadınlarla birlikte olmayı sevdiğini biliyor; ancak tek şartım, işim bittiğinde kadınların onda olması. Bunun başlıca sebebi, babam işi bitirdiğinde kollarımda paramparça olmuş bir kadının yeniden bir araya getirilmek için yalvarmasını kaldıramamam, ayrıca babamın birlikte olduğu bir kadına dokunma düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

"Onu getirmekten başka çaremiz yok," diye belirtiyorum.

Onun ona zarar vermesine asla izin vermezdim. Eğer bunu yapmaya niyetliyse, en azından onu korumak için ölürdüm.

Ön kapının açılmasına tam zamanında, son aşamaya geldik ve onun evime bu kadar kolay girebilmesinden nefret ediyorum. Düşüncesi bile çenemi seğirtiyor.

“Ah, işte buradasın!” Sanki mekanın sahibiymiş gibi içeri daldı ve gururlu bir baba gibi kollarını bana doğru açtı, ama ikimiz de bunun böyle olmadığını biliyoruz; o da benden en az benim ondan nefret ettiğim kadar nefret ediyor.

Ofisime doğru ilerlerken, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye doğrudan konuya giriyorum.

O alaycı bir şekilde gülerken, ben de Vector ve Harrison Davis'e bakıyorum. İkincisi bizim kadar kirli, ama adam suç dünyasıyla omuz omuza çalışırken kendini ahlaklı bir vatandaş gibi gösteriyor.

“Haberlerim var!” diye ellerini birbirine vururken Jensen içecekleri dağıtıyor ve ben de ayaklarımı masaya uzatıp puro yakıyorum, hepsi yerlerine oturuyor. Onların yanında olmak bile en iyi zamanlarda zor, ama Hevan'ın sadece birkaç adım ötede olduğu evimde olmaları, özlediğim kontrol ve gücün elimden alındığını hissettiriyor. Kimin patron olduğunu, kimin mafya babası olduğunu hatırlatıyor ve bunu bir silah gibi kullanıyor.

Evimde bulunmasına kayıtsız kalmaya çalışırken alnımda ter birikiyor.

“Umarım iyi haberlerdir?”

“Evet. Evet.” Viskisinden bir yudum alıyor. “Buradaki şef bir sevkiyat temin etti.”

Şefe şöyle bir baktım; boş bakışları benimkine kilitlenmişti. "Ne sevkiyatı?" diye sordum.

“Genç kadınlar.”

"Kaç yaşında?" diye karşılık verdim, açıklama yapmasına neredeyse hiç fırsat vermeden.

"Önemli mi?" diye soruyor babam.

“Evet.” Ses tonumu sertleştiriyorum. Ayaklarımı yere indiriyorum. “Önemli çünkü dikkatleri üzerimize çekeceğiz.” Öne eğiliyorum. “Arkadaşlarınız burada”—Elimi Vector ve Harrison'a doğru sallayarak—“tertemiz kalırken, ihtiyacımız olmayan bir dikkat çekiyorsunuz ve beni hedef tahtasına koyuyorsunuz.”

“Şey, bu kızlar uyuşturucu ve silahtan daha değerli. Size hep bunu söylüyordum. Artık bunlara ihtiyacımız yok. Oyunumuzu geliştirdik ve Harrison da aramıza katıldığına göre, artık ateş hattı olmayacak.”

Oyunumuzu mu geliştirdik? Ciddi mi bu? Ateş hattı yok mu? Bu kadar mı yanılgı içinde?

Üstelik, bir insan bunu nasıl kabul edebilir ki?

“Peki ilk sevkiyatı ne zaman bekleyebiliriz?” diye soruyorum Harrison'a, hoşnutsuzluğumu gizleyemeden.

“Hâlâ halletmem gereken birkaç ufak tefek iş var. Sevkiyatı onaylamadan önce departmandaki birkaç sorunu çözmek istiyorum.”

Departmanda sorunlar mı var? Bence bu, insanların onu izlediği anlamına geliyor. "Peki bundan ne elde ediyorsunuz?" diye soruyorum, bu soru her iş insanının dilinden düşmeyecek bir soru.

O gülüyor, ama ben duygusuz kalıyorum. "Elbette anonimlik ve ilk seçme hakkı."

Midemde büyüyen bulantı topunu görmezden geliyorum. Bu adamlar, bu canavarlar, beni tiksindiriyor. İstemeden gelen erkek ve kadınlarla yetinmiyorlar, çocuk istiyorlar.

“Zamanı geldiğinde müzakerelere katılmak istiyorum,” diyorum, boğazım aniden kururken olabildiğince duygusuz kalmaya çalışıyorum. Çünkü bu saçmalığı kimin organize ettiğini bilmek istiyorum. Her birini. Başlamadan önce nasıl bitireceğimi bilmiyorum ama bu çok rahatsız edici ve çarpık, ve bu önemli bir ifade.

Beni şaşırtan şey, babamın benim gönülsüz kurbanlar konusundaki duruşumu bilmesi. Şunu da belirtmek gerek, cinsel ilişkiye girdiğim ilk andan itibaren bu benim katılabileceğim bir şey olmadı.

Belki de şahit olduğum vahşi tecavüzler ya da annemin, cezalandırma sırasında birden fazla erkek tarafından tecavüze uğradığında ölümün onu almasını dilemesi zihnimde bir boşluk yarattı, ama o biliyor ki ben asla böyle

bir şeyi sipariş etmezdim. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Neden burada bana bunu anlatıyor?

Güvenimi mi sınıyor? Aklıma gelen tek mantıklı açıklama bu.

"Duyduğuma göre diğerlerinden farklı davrandığın bir oyuncağın varmış," diyor ve içimdeki irkilme isteğine karşı koymaya çalışıyorum. "Genelevden aldığın köle mi o?"

Onun böyle olduğunu gayet iyi biliyor.

Sigaramdan yavaşça bir nefes çekiyorum, göğsümün doğal bir şekilde nefes alıp veriyormuş gibi görünmesi için mükemmel bir bahane yaratıyorum. "Evet. Başka nereden sahiplenebilirdim ki onu?" diye karşılık veriyorum, ses tonumdaki sertliği gizleyemeden.

Kıkırdıyor ve içimdeki korku katlanıyor. Dikkatini Jensen'e çeviriyor ve ben de soruyu tahmin ediyorum.

"Onu bana getir. Onun ne kadar özel olduğunu görmek istiyorum."

"Onun özel bir yanı yok," diye yalan söylüyorum ve ses tonumda bunu kendim bile duyuyorum.

“Şimdi!” diye bağırdı babam ve Jensen başını salladı. Sonra gözleri benimkilerle buluştu, sanki onay arıyormuş gibi ve ben de başımı eğdim, bunu yaptığım gerçeğinden nefret ederek.

Normalde yaptığım gibi itaat etmezsem, ona karşı hislerimi açığa vurma riskine girerim ve bunun sonuçları ikimizi de mahveder.

Cennet

Kapıya bir tıkırtı sesi geldi, ancak bu sefer önceki kadar şiddetli değildi ve Jensen içeri girdiğinde yüzü bembeyazdı, gözleri başımın üstündeki noktaya odaklanmıştı. "Aşağıda sana ihtiyaç var."

“Ne oldu?” Yatağımdan fırladım. “Azrael mi?” Sesimdeki endişeyi ben bile duyabiliyorum ve bakışları gözlerime indi.

"Sana ailesinin ne kadar tehlikeli olduğunu anlattı, değil mi?" diye homurdanıyor.

Midem bulanıyor ve kollarımı belime sarıyorum. "E-evet."

"Yardımına ihtiyacı var." Elini başının üzerinden geçirdi. "Kahretsin, bunu senden istememeliydim," diye kendi kendine konuştu.

“Bana ne yapmam gerektiğini söyle.” Yüzüne bakıyorum. “Lütfen.”

"Onu affetmelisin."

Bu herif ne yapmıştı böyle? Bir adım geri çekildim. Ağzından ne çıkacağını tahmin ediyordum ama öyle olmadı.

“Babası ona ne yaptırırsa...” Kollarımı zorla değil, ama içimde hissettiğim bir aciliyet duygusuyla öpüyor. “Onu affet, Hevan.” Boyu benden çok uzun, ama gözlerindeki bakış bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor—ben de Azrael de tehlikedeyiz.

Kaygı boğazımı sarıyor, beni boğuyormuş gibi hissediyorum, nefessiz bırakıyor ama bir şekilde, dilimdeki zehir gibi kelimeyi ağzımdan çıkarıyorum: "Tamam."

Omuzları gevşedi ve beni bırakmayı bıraktı.

“Söylediği her şeyi yap,” diye mırıldanıyor ve mermer merdivenlerden aşağı iniyoruz. “Uslu dur.” Ofis kapısına vurduğunda kalbim hızla çarpıyor ve kapıyı açtığında derin bir nefes alıyorum.

Azrael'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözlerindeki karmaşayı şimdiden görebiliyorum. Göğsüne koşup kollarımı boynuna dolayarak onu kendime daha da yaklaştırmak istiyorum. Onu korumak istiyorum. Bu düşünceyle, metanetle hareketsiz kalıyorum, sonra başımı eğip Jensen'in beni uyardığı gibi emrini bekliyorum.

“Buraya gel, Oyuncak.” Sesi uzaktan, soğuk ve mesafeli geliyor ve odada yalnız olmadığımızı bildiğim için bunu sevmemem gerekse de, kendime bunun tamamen bir oyun olduğunu ve gerçek Azrael'i sadece benim gördüğümü söyleyebilirim.

Ona doğru yürürken sendeliyorum ve odadaki adamlar gülüyor. Saçlarım perde görevi görüyor, bu yüzden kaç kişi olduklarını bilmiyorum, ama bildiğim tek şey onların sinsice bakışlarını, açgözlü gözlerinin beni küçümsememden zevk aldığını hissedebiliyorum.

Azrael'in evinde durduğumda, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve beni gözlerine maruz bırakmasından nefret ediyorum. Bana yaklaşıyor ve kulağıma fısıldıyor: "Gözlerini kapat ve sadece ikimiz olduğumuzu hayal et."

Ürperiyorum ve odada acımasız bir kahkaha kopuyor.

"O fahişe ondan korkuyor. Diğerleri korkmuyordu," diyor biri neşeyle.

"Sana onun düzeleceğini söylemiştim. Söylememiş miydim?" diye başka bir ses duyuldu.

"Evet, bana söyledin Benito. Bana söyledin," diyor bir diğeri.

"Masaya doğru eğil." Azrael'in sesi duygusuzdu, ama titrek bacaklarımla, başka bir şey yapmayı düşünemeyecek kadar korkmuş bir halde, dediğini yaptım.

Bu odadaki adamlar, müzayede salonundakilerle aynı havayı yayıyorlar ve Jensen, Azrael'in ailesinden bahsetti. Babası onlardan biri mi?

Gözlerim aniden kapandı ve Azrael'in güçlü elleri beni pozisyona getirdi, avuç içiyle iterek beni masasının üzerine eğdi ve sonra da yerimde tuttu. Adamların alaycı sesleri başladı ve soğuk hava kalçalarıma değdiğinde donakaldım, gömleğimi kaldırdığını fark ettim.

Kahretsin.

“Ona ver onu, oğlum.” Duyduğum tek şey, Azrael’den sürekli olarak “oğlum” diye bahsetmesi. Kanımda acı bir tat beliriyor; Azrael’i bu aşağılanmaya ve işkenceye maruz bırakan nasıl bir baba bu?

Oğlunu cinsel ilişkiye zorlayan aynı vahşi adam.

Ondan nefret ediyorum.

Arkamda bir kemer tokası şangırtısı duyuluyor ve Azrael bacaklarımı ayırıyor. "Bunu istiyorsun," diye mırıldanıyor ve parmaklarının uyarılmamda rol oynaması beni rahatlatıyor. Sadece dokunuşu bile elektrik gibi, damarlarımın sığ derinliklerinde yüzen arzuyu körüklüyor, akmasına ve taşmasına teşvik ediyor. "Bunu istiyorsun, Küçük Oyuncak." Bunu neredeyse yalvarır gibi söylüyor ve ben çaresiz bir inilti çıkarıyorum.

Ani bir hava akımıyla oradan ayrılıyor ve vücudumdaki gerilim de onu takip ediyor. Gözlerimi daha da sıkıca kapatıyorum ve dokunuşunu kucaklıyorum.

İğrenç sözlere, azarlamalara ve cesaretlendirici tezahüratlara kulak asmıyorum. Bunun yerine kendimi tamamen ona bırakıyorum. Onu hissediyorum. Kaba yapısına benzer bir şefkatle içime nasıl kaydığını. Parmaklarının masanın kenarının altında benimle nasıl oynadığını ve beni tahrik ettiğini bildiği o müstehcen kelimeleri nasıl söylediğini.

Babası konuştuğunda, söylediklerini duymamazlıktan gelmeye çalışıyorum ama bazıları diğerlerinden daha çok etkiliyor beni. "Oğlum, haddini bildir ona. Bize ne kadar sürtük olduğunu göster." Aklımda sadece ben ve Azrael varız, ama gerçek çok daha kötü.

Onun orgazmı benimkinden önce geliyor ve bunun ikinci kez olduğunu, üstelik her iki seferde de kendi seçimi olmayan bir durumda olduğunu gözden kaçırmıyorum. Bunun tarihimizin bir parçası olmasından nefret ediyorum; özel ve samimi olması gereken bir şey bizden çalındı. Hem de canavarlar tarafından.

Hızla geri çekildi ve sıcak meni bacaklarımdan aşağı süzüldü.

"Çık dışarı," diye emretti. Gözlerimi açtığımda dudaklarında öfkeli bir sırıtış vardı ve bacaklarım titriyordu. Jensen kapıyı açarak beni kendime getirdi ve utanç ve yıkım duygularıyla dolu bir halde, bacaklarımın götürebildiği kadar hızlı hareket ettim.

Merdivenlere doğru koşarken, "Sıranı beklemen gerektiğini biliyorsun," dediğini duydum.

Ve bu sözler, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim acı bir hatırlatma oldu.

Sanki dünyalarımız birbirleriyle savaş halinde. O ateş, ben ise onun etrafında yanan ve onu korumak için yorulmadan çalışan toprak gibiyim. Cennet ve cehennem bir arada var olmaya çalışıyor, birbirlerini istiyorlar ama aynı zamanda farklı şeyler de. Sonuçta, onun sadece yanabilmesinin bir suçu yok, tıpkı benim onun alevlerinin öfkesine boyun eğemememin de benim suçum olmaması gibi.

Onun dünyasıyla benim dünyamın asla çarpışması amaçlanmamıştı; umarım bu çarpışmanın ardından bir varoluşu kurtarabilirim.

Otuz Dördüncü Bölüm

Azrael

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Ofisten çıktıkları anda masamın üzerindeki her şeyi kaldırdım.

Yüzü sonsuza dek aklımdan çıkmayacak ve bunu fazlasıyla hak ediyorum.

Ben de onun gibi mi oldum?

Yatak odasının kapısını hızla açtım ve o da üzerime atılarak göğsüme dürttü. "Bu da neydi?" diye çığlık attı.

Yüzünden süzülen gözyaşlarını görünce göğsüm sıkıştı; yıkılacağını beklerken beni yanılttı.

"Bunu başka kadınlarla da yaptın mı?"

"Evet," diyorum sakin bir şekilde, oysa içimden tam tersini hissediyorum. "Benden ne bekleyeceklerini biliyorlardı."

"Onları o adamlarla paylaştın mı?" diye alaycı bir şekilde sordu, kapıyı işaret ederek.

Elimle saçlarımı düzelttim. "Sanırım sonrasında örneklerini aldılar, evet."

“Örnek mi alındı?” Mavi gözleri irileşti. “Onlar bir yemek değil, Azrael! Ben de bir yemek değilim.”

"Öyle olsaydın, ana yemek sen olurdun." Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum ama o bana şaşkınmış gibi bakıyor.

"Beni onlarla paylaşmayı mı planlıyorsun?"

Bunu nasıl düşünebilir ki? "Elbette hayır," diye tersledim.

"Geldiğimi görmelerini istemedim. Görmediklerine sevindim," diye fısıldıyor ve onu kendime çekip gelmesini istemediğimi söyleme konusunda karşı konulmaz bir dürtü hissediyorum, ama bencil nedenlerim yüzünden benden nefret etmesini de istemiyorum.

"Bunu bir daha yapamam, Azrael." Yutkunuyor ve biliyorum ki dökülmek üzere olan gözyaşlarını tutmaya çalışıyor, ve kahretsin, bunu fazlasıyla hak ediyorum.

“Ağlamanı istemiyorum.” Onu kendime doğru çekip kollarımı etrafına sarıyorum. “Ağlayabilirsin. Ben dayanabilirim.” Başını öpüyorum ve düştüğünde onu yakalıyorum.

Her zaman öyle yapacağım.

Otuz Beşinci Bölüm

Azrael

Yatakta uzanırken kalbi benimkine karşı atıyor ve ben de buz gibi sarı saçlarından bir tutamı parmağımın etrafına dolayarak ona tüm dünyayı verebilmeyi diliyorum. "Sana her şeyi verebilseydim, ne olurdu?" diye soruyorum, başı göğsümde.

"Özgürlük."

“Bunun dışında!” diye çıkıştım. Ciddi mi? Nasıl hissettiğimi biliyor. Benim olduğunu biliyor. “Bunu asla elde edemezsin.” Yataktan kalkıp bara doğru yürüdüm, vücudumdaki her kas acıdan gerilmişti. “Neden bunu söylemek zorundaydın ki?” diye öfkeyle söylendim, titrek bir elle kendime bir kadeh viski doldururken.

Sıcak kollar belime sarılıyor.

"Özür dilerim, düşünmeden hareket ettim." Sırtımı öpüyor, içimdeki tüm öfkeyi yok ediyor ve yavaşça onun kollarında gevşiyorum.

“Ben iyi bir adam değilim, Hevan.” İçimden bir ah çektim. “Bunun farkındasın zaten.”

"Öylesin," diye yalvarıyor, sesi bir oktav yükselerek. "Biliyorum, öylesin. Bunu senin içinde görebiliyorum."

Göğsümden alaycı bir kahkaha yükseldi ve o kadar hızlı döndüm ki kolları benden ayrıldı. "O zaman körsün."

“Hayır. Bunu yapmayın. Sahip olduklarımızı değersiz bir şeye dönüştürmeyin.”

"Burada ne olduğunu sanıyorsun, Hevan?" diye çıkıştım. "Hım? Seni satın aldım. Seni aldım; sen benim seks kölemsin, küçük oyuncağımsın. Başka bir şey değil."

"Yalancı!" diye çıkıştı ve sesi duvarlarda yankılandı. Yüzü, damarlarımda hissettiğim öfkenin aynısıyla kızardı.

“Kendine yalan söylemek isteyebilirsin Azrael, ama bana yalan söyleyemezsin!”

"O zaman sence bu ne?" Kollarımı önümde açtım.

“Aşkım,” diye fısıldıyor ve neredeyse gülmek istiyorum. Neredeyse. Ama yüzündeki yıkılmış ifade bana gülmemem gerektiğini söylüyor. Onu korumak için darbeyi yumuşatmam gerektiğini söylüyor.

"Ben sevilmeye layık değilim," diyorum. Benim ne kadar canavar olduğumun farkında değil mi?

O tereddüt ediyor ve yüz ifademi görünce yumuşadı. Sonra öne doğru bir adım attı ve parmak uçlarına yükseldi, ben de sırf onu yatıştırmak için dudaklarıma nazik bir öpücük kondurmasına izin verdim. Sadece onu.

“Sen.” Yumuşak dudakları benimkine değdi, sonra geri çekildi. “Azrael Carrera.” *Öpücük.* “Tamamen sevilesin.”

Narin bedeninin benimkine sürtünme şekli, penisimi harekete geçiriyor ve ona hak ettiği duyguyu göstermeyi çok istiyorum. Onun istediği adam olmaktan çok uzak olduğumu bilmeme rağmen, onu kendime daha da yaklaştırmak için kalçasını kaldırıyorum ve dili içeri girmek istediğinde ağzımı açıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi ona bırakıyorum; bu anda, onun hak ettiği adam olabilirim.

“Bu aşk değil, Hevan,” dedim, kendi sözlerime bile zor inanarak. Nefes nefese geri çekildim, yüzünde sözlerimin karşılığını aradım ama bulamadım. O tamamen o anın içinde kaybolmuştu, tutkumuzun şehvetine kapılmıştı. Sonra, tırnakları sırtımı tırmalayıp beni damgalarken, ben de inlememi öpüşmemize yansıttım.

"Haklısın, bu kader."

Otuz Altıncı Bölüm

Azrael

Kalbinin benimkine karşı düzenli atışının sesi dünyamı alev alev yakıyor. O, evrenin merkezi; onu kaybetmemek için her şeyi yok ederdim. En karanlık gökyüzündeki umut ışığı ve nihayetinde benim kurtuluşum.

Uykusunda inliyor ve ben de yüzündeki saçlarını düzeltip başına nazik öpücükler konduruyorum. İpeksi saçlarının arasından elimi geçiriyorum, parmaklarımın arasından tereyağından bıçak gibi kayıp gitmesine bayılıyorum.

"Ah," diye inledi ve ben kaşlarımı çattım. Hâlâ uyuyordu, vücudu kıvranıyordu ve çektiği acının sesinden nefret ettim. Sonra birden doğruldu, yüzü solgundu ve banyoya doğru koştu.

Ne oluyor be?

Panik beni ele geçirdi ve yataktan fırladım, pantolonumu kaptım ve giydim, sonra da onun peşinden gittim. Kalp atışlarım hızlandı ve bir ayağımdan diğerine doğru kıpırdandım, onun bana açıkça ihtiyacı varken kendimi tamamen işe yaramaz hissediyordum.

Tuvalete eğilmiş, klozete kusuyordu, ben de arkasına geçip saçlarını avuçladım ve kusarken yüzünden çektim. Kusma sesi midemi bulandırdı, çünkü çektiği acıyı düşünmek bile dayanılmazdı.

"*Eğer baban onu ele geçirseydi, onun uygulayacağı cezadan asla sağ çıkamazdın.*"

"Yediğin bir şey mi?" diye soruyorum ve o da elinin tersiyle ağzını siliyor, sonra saçını bırakıyorum.

Doğrulup başını salladı. "Sanmıyorum. Ben de senin gibi yedim." Onu nazikçe çevirip tezgâhın üzerine kaldırdım. Raftan bir bez alıp musluğun altında nemlendirdikten sonra dudaklarının kenarlarına hafifçe bastırarak temizledim.

"Te-teşekkür ederim."

Solgun yüzündeki endişe içimi kemiriyor ve ona yakın olmak, bacaklarının arasına girmek için çok yaklaşıyorum. "Karın ağrın mı var?"

"HAYIR."

Acaba bunu daha önce bilmem gerekir miydi? Belki bir rahatsızlık? Kahretsin, neden onun için bir tıbbi dosya hazırlatmadım ki?

Daha önce hiç hastalık geçirdiniz mi?

Başını salladı. "Hayır." Geri adım atmam için göğsüme bastırdı ama ben kıpırdamadım. "Eminim ki bu tek seferlik bir olaydır, Azrael."

Yavaşça onu inceliyorum. Gözlerinin altında koyu halkalar var, yüzü solgun ve eğer bu daha ciddi bir şeyse, susuz kalabilir. Aman Tanrım, çoktan susuz kalmış olabilir. "Sizi kontrol etmesi için bir doktor çağıracağım."

Bu talebi hayata geçirme konusundaki endişemi bir kenara bırakıyorum; babam kölelerden birine karşı endişe duyduğumu öğrenirse sonuç felaket olabilir, gerçi şimdiye kadar endişelenecek bir durum hiç olmamıştı.

Kadın hırıltılı bir sesle, "Buna gerek yok, Azrael," dedi.

Ellerimi çıplak uyluklarında yukarı doğru kaydırırken, ardından gelen tüylerin diken diken olmasının tadını

çıkardım. "Böyle tercih ederim. Beklerken sana banyo hazırlayayım."

Başını tekrar sallamaya başlıyor ama ona ölümcül bir bakış atıyorum, bu da dudaklarını sıkıca kapatmasına neden oluyor ve dudaklarını büzüştürdüğünde sırıtırken kendimi kaybediyorum.

"Çok inatçısın," diye mırıldandı.

“Ben baskın olanım,” diye ekledim omzumun üzerinden, banyo musluklarını çevirirken. “Aramızda bariz bir fark var.” Ona dikkatimi vermek için döndüm, sadece onun sağlayabileceği bir tatminle testislerimin nasıl acıdığını görmezden gelerek. “Gel,” diye elimi uzattım ona, “ben telefonu açarken sen içeri girebilirsin.”

Gözlerini devirdi ve eğer hasta olmasaydı, bu yüzden onu döverdim.

"Kimsenin vaktini boşa harcamanın bir anlamı yok. Bu tek seferlik bir olaydı, Azrael," diyor kendinden emin bir şekilde.

“O halde endişelenecek bir şey yok.” Başının tepesine bir öpücük kondurup onu küvete sokuyorum. Vücudu köpüklerin altında kaybolunca kapıdan çıkıp telefonu açıyorum.

Otuz Yedinci Bölüm

Azrael

Hevan banyosunu bitirip bornozunu giyene kadar doktorun ona yaklaşmasına izin vermeyi reddettim. Doktor karnına bastırmayı önerdiğinde öfkemden neredeyse patlayacaktım; bornozun altında tamamen çıplaktı. Onun Hevan'ı o halde görmesine asla izin vermeyecektim ve ona dokunmak istemesinin ne gibi bir sebebi olabilirdi ki?

Bir dahaki sefere doktora ihtiyacı olduğunda, mutlaka kadın bir doktor olacak; bunu bir daha asla kaldıramam.

Jensen, doktorun ağzından dökülen tıbbi saçmalıkları basitleştirmeye çalışmak için oradaydı ve hakkını vermek gerek; adam beni sakinleştirme konusunda bir yeteneğe sahip. Ama muayeneyi mümkün kılan Hevan'ın şefkatli dokunuşu ve merhametiydi.

Jensen odadan çıktı, bize mahremiyet sağladı ve ben de Hevan'ın elini tuttum; o da yatakta, benim tişörtüm ve boxer şortumla uzanıyordu. *Ona biraz kıyafet almam gerek.* Ona aldığım küçük kırmızı elbise yeterli değil ve tişörtümü ve boxer şortumu giymesini ne kadar sevsem de, istersem onu bu kıyafetlerle dışarı çıkaramam.

Hevan'ı muayene ettikten sonra doktor, tedbir amaçlı olarak kan ve idrar testleri yapılmasını önerdi.

Bu da bizi bugüne getiriyor. O, kanatlı koltukta kucağımda otururken, o da test çubuğuyla idrarını ölçüyor.

Hevan başını omzuma yaslıyor ve boynuma değen yumuşak nefesi, onu sardığım kolumu daha da sıkılaştırmama neden oluyor. Burada benimle otururken o kadar minik ve savunmasız görünüyor ki, içimde hasta bir taraf bundan hoşlanıyor. Tamamen bana bağımlı. Benim.

Doktor boğazını temizledi. "Dediğinize göre o, açık artırmadan satın alınmış?"

Onun hakkında sanki sıradan bir fahişeymiş gibi konuşması, hatta ona hitap etmemesi göğsümde bir sinir gümbürtüsü oluşturdu, bu yüzden onu kucağımdan indirip sandalyeye oturttum ki tüm dikkatimi ona verebileyim.

“Onu müzayede evinden eve getirdiğimi söyledim. Onu müzayedenin kendisinden satın aldığımı hiç söylemedim.” Müzayedeye katıldığım yönündeki ima beni sinirlendiriyor ve alnında bir damla ter birikiyor.

"Bütün kadınlar orada test ediliyor ve kendilerine doğum kontrol hapı enjekte ediliyor," diyor, Hevan'a doğru bir bakış atarak ve ben de onu görüş alanından korumak için önüne geçiyorum.

“Evet,” diye tersledim. Açıkça ortada olan şeyleri söyleyerek vaktimi boşa harcıyor.

"Olağan tıbbi prosedürlerin hepsinden geçti mi?"

“Elbette yaptı,” diye dişlerimi sıkarak söyledim, onun aptalca iddialarına sinirlenerek. “Burada, değil mi?” Hiç kimse tüm tıbbi işlemler yapılmadan eve girip çıkamaz.

Tekrar boğazını temizledi ve omuzları düştü. "Sanırım elimize geçti, efendim."

Gözlerim kısılıyor. "Ne saçmalıyorsun sen?" Sinirlerim alt üst oluyor. "Ne anlatmaya çalışıyorsun?"

Yavaşça bana yaklaştı, yutkundu ve sesini alçaltarak, "O... o hamile, efendim." dedi.

Sanki bir otobüs göğsümün tam ortasına şiddetle çarpmış gibi geriye doğru sendeledim. "Ne-ne?" diye şaşkınlıkla ona baktım.

O olamaz.

Bunun imkanı yok.

Şokla karışan panik, içimde alışılmadık duyguların bir tsunamisine yol açtı.

Hevan'a doğru döndüm. "Doktora gittin mi? Doktora gittin, değil mi?" Göğsüm kontrolsüzce inip kalkıyordu.

“E-emin değilim.” Yüzü eskisinden daha solgun görünüyordu. “Uyuşturuldum!” diye tersledi. “Uyuşturulduktan sonra uyandım. Buna nasıl cevap vereceğim ki?” Bana doğru işaret etti.

Silahımı sırtımın arkasından çıkarırken doktorun boynundan yakaladım. "Tekrar yap! Testi tekrar yap!" diye bağırdım. "Hemen şimdi!"

Şiddetle başını salladı; onu bıraktığımda kızarmış, panik içindeki yüzü acıyla doluydu. "Çantamda bir test kiti var," diye mırıldanarak tıbbi çantasına doğru koştu.

Çıplak ayaklarım üzerinde döndüm. "Bu saçmalığı duydun mu?" Hevan'a bakarken yüzümden tatsız bir kahkaha çıktı. Solgun yüzü endişeyle çizilmiş, gözleri kocaman açılmış ve dudakları aralıktı. Öfke hariç, o da benim kadar şaşkındı. "Hamile olamazsın!" Sesim her kelimede daha da yükseliyordu ve o yüzünü buruşturdu. Neden benim kadar telaşlı değildi? "Olmaz, Hevan."

Sandalyeden fırlayıp doktorun elinden testi kaptı, sonra banyoya gitti ve ben de kör bir panikle peşinden gidip kapıyı arkamızdan çarptım.

Kalp atışlarım hızlanıyor, yüzümdeki her damar patlayacak gibi hissediyor, gözüm kıpkırmızı olmuş. "Çubuğun üzerine işe." Silahla ona doğru işaret ediyorum. "Hevan, o lanet çubuğun üzerine işediğini görmek istiyorum."

"Sus!" diye homurdandı bana ve test kağıdını kutudan çıkardı. Cevabına şok olmuş bir şekilde ağzımı kapattım.

Tuvalete oturuyor ve o çubuğu bacaklarının arasına yerleştirmek için hareket ederken nefesimi tutuyorum, parmaklarım onun için çubuğu tutmak için kaşınıyor. *Yapabileceğim en az şey bu.*

Durumu kontrol altına almalıyım. Elimle bacaklarının arasına uzanıp elindeki sopayı alıyorum. Yüzlerimiz birbirine çok yakın, onu öpmek için garip bir istek duyuyorum ama çok öfkeliyim, bu yüzden harekete geçemiyorum. O da bana özlem ve umut dolu, kocaman mavi gözlerle bakıyor.

"Çubuğun üstüne işe, Hevan," diye fısıldıyorum, neredeyse nefes nefese.

Benden gözlerini kaçırdı ve derin bir iç çekti, sıcak bir idrar akıntısı çubuğa çarptı, nefesimi kesti ve gözlerimi kapatıp testin negatif çıkması için yalvardım.

Öyle olmak zorunda.

Cennet

Azrael, kafesinde dolaşan bir aslan gibi odada volta atıyor. Bir elinde silah tutuyor, sanki bu ona rahatlık veriyormuş gibi; silahı başına sürdüğü her seferinde irkiliyorum.

"Halıya delik açacaksın," diye belirtiyorum yataktan. Üç dakika hiç bu kadar uzun gelmemişti.

Doğrudan gözlerime bakıyor. "Yeni bir tane alacağım." Sonra da endişesinin açık bir işareti olan, normalde kusursuzca şekillendirilmiş saçları dağılmış bir şekilde volta atmaya devam ediyor.

Ona hâlâ bana birkaç kıyafet alması gerektiğini hatırlatmak dilimin ucunda ama özellikle ne kadar gergin olduğunu görünce kendimi tutuyorum.

Doktorun telefonu komodinin üzerinde titreşerek zamanlayıcının bittiğini gösteriyor ve ben yutkunuyorum.

Azrael olduğu yerde donup kalıyor ve ben de ona rahatlık verdiğini bilerek, kollarımı onun etrafına sarıp ensesindeki saçlarını okşamaktan başka bir şey istemiyorum.

O, hızla şifonyere doğru yürüdü ve ben nefesimi tutarak beklerken testi kaptı.

Ondan müthiş bir kükreme koptu ve testi duvara fırlattı, bu da midemin bulanmasına neden oldu.

Hamileyim.

“Seni şerefsiz!” Doktora doğru döndü ve hiç beklemediğim bir hareketle silahı kaldırıp ateş etti. Silah sesi yankılandı, aklım ne olduğunu anlamadan önce kan duvara sıçradı, neredeyse ağır çekimdeymiş gibi.

Çığlığım koptu ve cansız beden yere yığıldı, kurşunun kafasından geçtiği yerden kan halıya saçıldı. Bacaklarımı göğsüme çektim ve kollarımı onlara doladım.

Onu öldürdü.

Yine gözümün önünde bir adamı öldürdü!

Azrael'in göğsü kabarıyor, dikkatini bana çeviriyor. Gözlerindeki karanlık her yere yayılmış, onu her zamankinden daha manyak bir hale getirmişti.

“Hevan, bebek sahibi olamayız. Beni duyuyor musun?” Sözleri içimde dayanılmaz bir acı yarattı, ama itirazım boğazımda düğümlendi. “Lanet olsun, bebek sahibi olamam!” diye bağırdı.

İçinden boğuk, neredeyse hıçkırık gibi bir ses yükseliyor ve onu teselli etmek istiyorum ama öfkeli ve dengesiz, üstelik bir adamı öldürmüş, bu yüzden zaten sınırlarını çoktan aşmışken onu daha fazla zorlamak istemiyorum.

“Ö-özür dilerim,” diyebildim sadece. Ne için özür dilediğimi bilmiyorum ama yüzündeki kırık, çaresiz ifade kalbimi bin parçaya ayırdı.

"İmkânsız," diyor, dikkatini başımın üstüne çevirerek, ama sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Hiçbir şekilde."

Sonra arkasını dönüp kapıdan çıktı, beni ölü bir beden, kan dolu bir oda ve karnımdaki bir bebekle baş başa bıraktı.

Çok korkuyorum.

Ama o da öyle.

Otuz Sekizinci Bölüm

Azrael

Çar, "Doktoru vurmanı nasıl karşıladı?" diye soruyor.

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silktim. "Her şey bulanık geçti."

"Seçeneğin yoktu zaten. Geldiği andan itibaren baban haberdar olurdu, hele ki gitmesi söz konusu bile değildi. Zavallı adama bir iyilik yaptın, gerçeği ondan işkenceyle öğrenirdi sadece," diyor Jensen, mantığımı anlayarak.

"Ne yapacaksın?" Çar beni inceliyor, ben ise tamamen boş gözlerle masaya bakmaya devam ediyorum.

“Hiçbir fikrim yok.” Şimdiye kadar hiçbir durumda kontrolü kaybetmemiştim. Ta ki Hevan'la karşılaşana kadar ve kontrolü kaybetme, onu kaybetme düşüncesi dayanılmaz hale gelene kadar.

"Ona sahip olamaz," diye karşılık verdi ve ben de ona tamamen katılıyorum.

Dünyamız çocukların ait olduğu bir yer değil. Yaralarımız bunun kanıtı. Burası zulmün vücut bulmuş hali, insanlıktan çıkarma yeri, masumlar için bir yer değil.

Hevan'ın benden ne kadar nefret edeceğini bildiğim için yutkunuyorum. "Öğretmen olmak istiyor," diye fısıldıyorum ofise ve alaycı bir kahkaha atıyorum. "Çocukları çok seviyor."

Jensen, "Seni seviyor," diyor ve bunun doğru olduğunu biliyorum, ancak ona vereceğim acı, bu sevgiden daha ağır basacak. Bundan eminim. Zaten öyle; o sadece bunun farkında değil.

Gözlerim yanıyor ve viski şişesinden bir yudum daha alıyorum, bu yanma hissine katlanıyorum. "Her şey berbat olmadan önce onu bir yere götürmek istiyorum." Kısa bir süreliğine de olsa normalmiş gibi davranmak istiyorum. Her şeyi mahvetmeden önce birlikte mutlu olduğumuz anıları yaşamak istiyorum.

Jensen, "Nereye gideceksin?" diye soruyor ve ben cevabı hemen biliyorum.

Aklım onun okuduğu kitaba gidiyor. "İtalya. İtalya'ya gitmeyi çok isterdi." Sesim duygusuz çıkıyor ve bunun kaçınılmaz olana boyun eğdiğim için olduğunu biliyorum.

Bu bebeği doğuramaz. Masum bir hayatı bu dünyaya getirip, onun tarafından yok edilmesine izin veremeyiz.

Bunun olmasına izin verememem.

Uyurken onu izlerken zihnim umutsuz olasılıklarla dolup taşıyor. Normal bir gelecek, birlikte geçireceğimiz bir gelecek, ona istediği her şeyi verebileceğim bir gelecek. Kan dolaşımımı saran karmaşa sayesinde, karanlığım onu damarlarımda dolaşan kandan etkilenmeden koruyabilecek.

Uyuklamasının hafif sesi içimi bir huzur okşayışı gibi sarıyor. Sarı saçları parmaklarımın arasında ipeksi bir yumuşaklığa sahip ve bu anda ne kadar savunmasız olduğunu, yanında şeytanın yattığından tamamen habersiz olduğunu çok seviyorum.

Artık her zamankinden daha çok benim insafıma kalmış durumda ve onunla tanıştığımdan beri ilk defa keşke durum böyle olmasaydı diye düşünüyorum.

Keşke onun kalbini kıracak kişi ben olmasaydım.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Cennet

Azrael bizi geceleyin İtalya'ya uçurdu ve yolculuğumuz sırasında bir ara kucağında uyuyakaldım ve ancak beni kollarında hareket ettirince uyandım. Yaydığı sevginin tamamen farkında değil, ama duygularının galip geleceğine ve olabileceğini bildiğim adam olacağına inanıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, parmağıyla göğsümün çıplak tenini okşayarak.

Az önce bize balkonda yemek için kahvaltı getirdi ama ben yatakta o kadar rahatım ki kıpırdayamıyorum. Yine de, açık terastan içeri süzülen güneş oldukça davetkar, özellikle de aylardır neredeyse hiç aynı dört duvar arasından çıkmadığımı düşünürsek.

"Aç değil misin?" diye soruyor, ben kıpırdamayınca başını yana eğerek.

“Aslında açlıktan ölüyorum.” Göz bebekleri büyüyor ve vücudumu inceliyor, bu da beni kıkırdattırıyor. “Çok yaramazsın!” Kollarına şakayla vuruyorum ve dudaklarındaki eğlence ifadesini, sanki içten içe gülümseyip gülümsememekle mücadele ediyormuş gibi

seviyorum. “Beni buradan besleyebilir misin?” Beyaz çarşafların üzerine bir kedi gibi uzanıyorum.

Oda beyaz, steril bir atmosfere sahip, ancak yatağın karşısındaki duvarda yer alan mavi deniz resmi dikkatimi çekiyor.

“Bunu buraya ben gönderdim. Geçenlerde bir sanat müzayedesinde gördüm ve rengi bana senin gözlerini hatırlattı.”

“En azından her zamanki açık artırmalarından biri değildi,” diye sitem ettim, sonra yataktan kalktım. Bornozun örtülü olduğu sandalyeye doğru ilerlerken kahkahası beni takip etti. “Çok güzel.”

“Öyle,” diyor, sonra kollarını bana sarıp beni göğsüne çekiyor. “Tıpkı gözlerin gibi.” Sözleri karşısında eriyorum.

Tanıdığım Azrael'e ne oldu böyle?

Sonra, aynı hızla geri çekildi ve beni kaybıyla baş başa bıraktı. "Gel. En sevdiğin her şeyi hazırladım."

“Sen mi?” diye sordum ve beni dışarı, balkona çıkardı. Benim için bir sandalye çekti, oturdum, sonra beni masaya daha yaklaştırdı. “Teşekkür ederim.”

Karşıma oturduktan sonra, sevdiğimi ve takdir ettiğimi bildiği taze tropikal meyvelerle tabağımı dolduruyor. "Evet, ben. Evde hiç personel istemedim. Normal insanlar olduğumuzu hissetmeni istiyorum." Tabağı bana uzatıyor, ben de alıyorum ve içimde dönüp duran duyguların tamamen farkında değil.

Bizden normalmiş gibi davranmamızı istiyor.

"Bunu daha önce hiç yaptın mı?" diye soruyorum, sonra başını kaldırıp bana bakıyor ve gözlerimi süzmeye devam ediyor.

“Hayır.” Ağzının kenarını peçeteyle sildi, sonra öne eğilip bana bir elma suyu doldurdu. “Normalde satın aldığım veya sahip olduğum kadınlardan hiçbiriyle kahvaltı yapmam. Onları başka bir ülkeye de götürmem.”

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve aramızda elektriklenme oluyor. Ona *neden şimdi diye* sormak istiyorum? Neden bu kadar farklıyım? Ama sormuyorum ve sormayacağım da çünkü onu kendimden uzaklaştırmaktan çok korkuyorum. Bunun yerine, duymak istediğini bildiğim şeyi söylüyorum: "Teşekkür ederim, bunların hepsini takdir ediyorum." Omuzları gevşiyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Ananası bitirdikten sonra elma suyundan bir yudum alıyorum ve manzarayı seyrediyorum. Muhteşem, isteyebileceğim en mükemmel manzara, tamamen özel bir alan.

Muhteşem bahçeler, yüzme havuzu için Akdeniz'e özgü bir fon oluşturuyor. "Havuzda yüzebilir miyim?" diye soruyorum, pırıl pırıl suya doğru işaret ederek.

"Dilerseniz. Zaten bu sabah birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor, kahvaltıyı bitirdikten sonra buyurun."

Alt dudağımı ısırıyorum; ona bana katılmasını teklif etmek istiyorum ama siyah gömleği, pantolonu ve şekillendirilmiş saçlarıyla, bunu aklından bile geçireceğini hayal edemiyorum, bu yüzden onun bana bahşettiği özgürlüğün tadını çıkarıyorum.

Azrael

Suyun içinde çıkardığı sesler yüzünden boynumu uzatıp bakıyorum ama bu ofisten hiçbir şey göremiyorum.

“Çar, seni sonra arayacağım.” Kardeşim cevap vermeden telefonu kapatıyorum ve havuzun mükemmel manzarasının gözümün önüne serildiği sahanlığa geçiyorum. Aman Tanrım, iyi ki korumaları arazinin dışında tutmuşum.

Penisimin seğirmesiyle birlikte damarlarımda öfke alevleniyor. Çıplak yüzüyor. Tamamen çıplak!

Çar'ı bir daha düşünmeden, merdivenlerden hızla indim ve doğruca dışarı çıktım, geçerken şezlongun üzerindeki bornozunu aldım.

"Hevan, çık dışarı!" diye bağırdım ama o, parlak mavi gözleri neşeyle dolu bir şekilde başını omzunun üzerinden çevirdi ve yüzmeye devam etti.

"İyiyim," diye yanıtlıyor.

İyi mi?

Pekala, hiç iyi değilim. Çok öfkeliyim.

"Şaka yapmıyorum, Hevan. Şu lanet olası havuzdan çık!" Dişlerimi sıkarak bu sözleri haykırdım.

Arkasını dönüp karşıdaki havuz duvarından kendini itti. "İçine girebileceğimi söylemiştin."

"Çıplaksın," diye çıkıştım.

"Bana hiç mayo bırakmamışsınız."

Ona bakıyorum.

Haklı, onlara ihtiyacı olabileceğini düşünmemiştim.

"Anlaşıldı. Şimdi defolun."

Bana doğru yüzüyor, sonra bacaklarını çırpıp tekrar dönüyor, duvardan destek alarak bana doğru bir su sıçraması gönderiyor ve kusursuz kalçaları bana meydan okuyor. "Hayır. Henüz işim bitmedi."

"Tanrı şahit olsun ki, Hevan, şu lanet olası havuzdan hemen şimdi çıkmazsan!" Parmağımı yere doğru uzattım.

Durdu ve ayaklarını yere koyduktan sonra bana döndü. "Ne?" Alt dudağını ısırdı, gözleri oyunbazlıkla parlıyordu. "Ne yapacaksın?"

Beni kışkırtıyor. Zorluyor.

"Seni fena halde döveceğim."

“Pekala.” Gülümsedi ve bana doğru bir adım attı; sarı saçlarının altında, dolgun göğüslerini örten bir tür siren gibi görünüyordu. “Başka ne?”

Tanrım, beni öldürecek. Testislerim ağrıyor ve penisim kemerime sürtündükçe sızıyor.

"Seni sikeceğim." Gözlerimi kısıyorum. "Sertçe."

Bakışlarını gözlerime çevirdi ve gözlerinde kırılganlık parladı. "Eğer izin verirsem," dedi.

"Elbette," diye hırıldadım, penisim zonklarken.

Sonra beni fena halde şok etti ve üzerime su sıçrattı. Bir an için olduğum yerde donakaldım. "Cennet!" diye uyardım ve o kıkırdadı, bu ses göğsümde tuhaf ama tamamen istenmeyen bir duygu dalgası yarattı.

Suyun altına kayboldu ve ben öne doğru eğildim, sonra tekrar su yüzüne çıktığında zıpladı ve omuzlarımdan tutarak beni de kendisiyle birlikte havuza çekti.

Kahretsin.

Suya girdim ve bir an için, güzel sarışın kadının bana gülümseyerek tişörtümü oyunbaz bir kararlılıkla çekiştirmesi gözlerimi kamaştırdı.

Onun kıkırdaması bahçelerde yankılandı ve ben de nefes almak için havuzun dibinde doğruldum. "Ne oluyor lan?"

Başını geriye atmış, her zamankinden daha çok gülüyor ve ben onu bu yüzden cezalandırmaya gönlüm el vermiyor.

Böylesine güzel bir kadın varken nasıl olabilir ki?

"Buraya gel," diye emrediyorum ama yine de kendimi ona doğru ilerlerken buluyorum.

Onu kendime doğru çekiyorum ve o da tam istediğim gibi kollarını boynuma doluyor. "Yüzün çok komikti."

“Sessiz ol.” Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıp onu havuz duvarına doğru ittim. Dilim ağzına girdi ve inlemesini yuttum. Ellerini boynumdan çektiğinde çöktüm, ama sırılsıklam olmuş gömleğimin düğmelerine uzandığında ona yardım ettim ve saniyeler içinde çılgınca üzerimden yırttım. Sonra dudakları boynumu buldu ve elleri göğsümü keşfetti.

Kahretsin, onun dokunuşuna bayılıyorum.

Ellerim kemer tokamı buluyor, çekiyorum, düğmemi açıyorum ve fermuarımı indiriyorum. "Seni yüzerken izlerken çok tahrik oldum," diye itiraf ediyorum ve alt dudağını ısırıyorum. "Bana ne kadar büyük bir gücün olduğunu bilmiyorsun."

"Lütfen, sana ihtiyacım var."

“Evet, kesinlikle istiyorsun.” Penisimi vajinasının deliğine hizalayıp hızla aşağı itiyorum, başının geriye düşüşünün tadını çıkarıyorum. “Küçük amını menimle doldurmamı istiyorsun, değil mi?”

“Evet, evet, istiyorum.” Onu penisimin üzerinde yukarı aşağı sallıyorum, kalınlığımla onu delip geçiyorum. Bütün bu süre boyunca, onun karnında benim çocuğumla büyüyeceği düşüncesi beni rahatsız ediyor.

"Güzel." Dudaklarını tekrar hafifçe ısırdım ve o da sırtını kamburlaştırarak boğazından göğsüne doğru öpücükler kondurmama izin verdi, ta ki bir meme ucunu ağzıma alıp emene kadar.

“Aman Tanrım.” Parmakları saçlarıma dolanıyor ve ben buna bayılıyorum. “Çok güzel, Azrael.” Masum dudaklarından dökülen ismim suç gibi geliyor, ki bu da mükemmel, çünkü ben bizzat şeytanım.

Elimle kalçasını kavrayıp yasak deliğine doğru ilerliyorum ve o da penisimi sıkıca kavrıyor; sivri ucunun üzerinde dilimi gezdirirken meme ucuna doğru gülümsüyorum.

"Hevan, deliğinle oynamama izin ver. İyi bir oyuncak ol."

İnliyor ve bu titreşim ayak parmaklarıma kadar yükseliyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor ve parmağımla kalçasının içine bastırdıkça etrafımda kasılıyor; parmağımla kalçasını sürekli olarak içeri dışarı, içeri dışarı hareket ettiriyorum. "Kahretsin, Hevan, kahretsin," diye homurdanıyorum ve hareketlerim düzensizleşiyor, çünkü artık kendimi tutamıyorum ve beni bekleyen coşkuya teslim oluyorum.

Menim penisimin ucundan fışkırıyor ve onu olabildiğince derine sokuyorum.

"Sen benim felaketimsin," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum ve dudaklarım tekrar onun dudaklarıyla buluşuyor. Beni kendine daha da yaklaştırdığında gözlerimi kapatıyorum, sadece güzelliğine dalmakla kalmıyor, bu anı da hafızama kazıyorum.

Geri çekildiğimde, ona sormamam gerektiğini bildiğim tek şeyi soruyorum. Vereceği her cevap beni mahvedebilir. "Küçük Oyuncak, özgürlüğün hâlâ yerinde olur muydu?"

Bana bakışında bir tuhaflık var; sanki bedenimdeki her düşünceyi çekip çıkarıp herkesin görmesi için derisini yüzüyor gibi.

"Ancak sen içinde olduğunda," diye fısıldıyor dudaklarımın arasından ve ben gözlerimi kapatıyorum, bunun bizim gerçeğimiz olmasını her zamankinden daha çok istiyorum.

Kırkıncı Bölüm

Cennet

Kalbim sevgiyle dolu.

Restoranın engebeli arka planının altında turkuaz deniz parıldıyor ve Azrael İtalyan ortamına mükemmel bir şekilde uyum sağlıyor. Bronzlaşmış teni ve tıraş losyonunun kokusu afrodizyak etkisi yaratıyor ve bana her şeyimmişim gibi bakışı göğsümde umut ışığı yakıyor.

Onun dünyasının acımasız olduğunu biliyorum; vahşetine bizzat şahit oldum, ama onun için bu hayattan başka bir seçenek olmadığına inanmayı reddediyorum. Parası var; elbette kaçabiliriz. Sadece benimle olmanın nasıl bir şey olduğunu görmesini istiyorum. Ona zincirlendiği dünyadan başka bir dünya olduğunu kanıtlamam gerekiyor.

"Üzerinde kıyafet varken bile çok güzel görünüyorsun." Yemek masasında elimi sıkıca tutarken dudağı seğirdi ve ben onun bu sözüne güldüm.

Üç gün önce beni uyandırıp, bir depoya benzeyen bir yerin pistinde bekleyen özel bir jet ve hazır paketlenmiş bavullarla beni şaşırttığında, beni bir yere göndereceğine

ikna olmuştum. İtalya'ya götürüleceğimi hiç beklemiyordum. Bugün de özel bir yatla Montecristo'ya özel bir tura çıkacağımızı hiç tahmin etmemiştim.

Şimdi, açık hava restoranında otururken, dünyam tamamen altüst olmuş gibi hissediyorum. Randevumdaki kişi tarafından bir insan kaçakçılığı çetesine satılmaktan, beni kaçıran kişiden nefret etmeye, şimdi ise ona aşık olmaya ve ondan bebek beklemeye kadar her şeyi yaşadım.

Elbette hamileliği öğrendiğinde verdiği tepki normal şartlarda umduğum bir tepki değildi, ama zaten normal şartlar değildi. Azrael görevlerinin baskısı altında eziliyor ve bebek konusunu henüz konuşmamış olsak da, hamileliği kabullenmesi için ona gereken zamanı vermenin, ona güvence ve desteğimi sağlayacağını umuyorum.

Restoranın çevresine serpiştirilmiş açık pembe şakayık saksıları, badanalı binalarla hoş bir tezat oluşturuyor ve taş döşeli sokak, sadece hayalini kurduğum otantik etkiyi veriyor.

Her şey çok mükemmel görünüyor.

"Efendim, size bir Marques de Teran Reserva 2016 ikram edebilir miyim?" diye soruyor garson, Azrael'e bir şişe şarap uzatarak.

“Evet. İkimiz de birer tane alacağız.” Azrael bana doğru başını salladı.

“Elbette.” Garson başını öne eğdi.

Bardağımın üzerine elimi koydum. "Bana olmaz, teşekkür ederim." Sonra bakışlarımı Azrael'e çevirdim ve çenesinin seğirdiğini görünce acı duydum. Sinsi bakışları beni delip geçti ve soğuk bir ürperti omurgamdan aşağı indi.

Bebek konusunu konuşmaya kesinlikle hazır değilim.

İçimde yükselen uğursuz hissi üzerimden atıp kendime İtalya'nın güneşini ve özgürlüğünü kucaklamam gerektiğini söylüyorum. Kaçmayı bir an bile düşünmediğimin farkındayım. Restorana şöyle bir göz atıyorum ve özel jet ve

yatta bize eşlik eden Azrael'in adamlarından üçünü çoktan seçebiliyorum.

Zaten ayrılmak istemezsin, özellikle de onunla aranızdaki ilerleme göz önüne alındığında , diye fısıldıyor içimdeki küçük bir ses.

“Hanımefendi.” Garson spagetti karbonaramı önüme koyduktan sonra Azrael'e lazanyasını servis etti.

Azrael, spagettiyi çatalımın etrafında çevirirken beni izliyor ve ağzıma koyduğumda, tat alma duyularım adeta canlanıyor. "Aman Tanrım, bu şimdiye kadar yediğim en iyisi." diye inliyorum.

Azrael kıkırdıyor ve bu ses kulaklarıma müzik gibi geliyor. Yeniden neşeli haline dönmüş.

"Beğenmenize sevindim," diye belirtti kendi yemeğini keserken.

"Bunu Elizabeth'e pişirtmelisin," diye yorum yapıyorum, spagettiyi çatalımın etrafında çevirerek. "Yaptığı her şeyde çok iyidir, bunu da yapardı. Eminim."

"Başkaları hakkında her zaman bu kadar olumlu musunuz?" diye soruyor ve peçeteyle ağzını siliyor.

“Yani”—omzumu silkerek—“olumsuz olmanın bir anlamı yok. Dünyada zaten çok fazla olumsuzluk var, o yüzden birini aşağılamak yerine neden onu yüceltmeyelim ki?” Gözlerimiz birbirine kenetlenmiş halde kaldı. “Herkesin bir fark yaratma yeteneği var, Azrael. Bazen bunu başarmak için daha çok çaba göstermen gerekiyor, ama hepimiz değişime kadiriz. Hepimiz dünyada olumlu bir fark yaratmaya kadiriz.”

“Herkes değil.” Bunu o kadar alçak sesle söylüyor ki neredeyse duymuyorum ve masanın üzerinden uzanıp elini okşuyorum.

“Azrael!” Yüksek ve heyecanlı bir ses, ağır sözlerimizi bölerek onları çözümsüz ve durgun bıraktı. Başlarımız, podyumda bir manken gibi bize doğru salınarak gelen bir kadına döndü. Saçları omuzlarına kadar uzanan cesur koyu

bukleler halindeydi; kırmızı ruju, Azrael'in sevdiği gibi parlaktı ve sonra Azrael kıpırdanıp elini elimden çekti.

“Seni burada göreceğimi hiç beklemezdim. Tam karşıdaki butikteydim ve imkansız diye düşündüm.” Ona gülümsüyor ve içimden bir ses, ince yapısını sergileyen, vücuduna tam oturan beyaz elbisesini kıskanıyor. Sonra kendime hemen Azrael'in bana sırtındaki siyah gömleği verdiğini hatırlatıyorum. Şimdi onu belime bir kemer takarak gömlek elbise gibi giyiyorum. “Peki bu kim?” Bana gülümsüyor, sonra koyu gözleri derinleşiyor ve yanaklarımda bir kızarma dalgası beliriyor. “Bu genelevdeki kızlardan biri mi?” diye alaycı bir tonla soruyor. “Seks kölesi mi?” Elim çatalı daha sıkı kavrıyor ve Azrael'e bakma fırsatını yakalıyorum.

Gözlerindeki ateşi ve ona doğru fırlattığı uyarıyı inkar etmek mümkün değil. Vücudundaki her kas gerilmiş durumda. Masanın üzerinden fırlayıp şiddet eylemi gerçekleştirmek üzere.

Boğazımı temizleyerek, farkında olmadığı gerginliği dağıtmak için bir şeyler söylemeyi düşündüm; yoksa ona sataşıyor mu acaba?

"Güzel bir şey aldın mı?" diye sordum, sorularını görmezden gelerek bileğindeki çantalara işaret ettim.

Konuşabildiğime inanamıyormuş gibi bana şaşkınlıkla bakıyor.

“İsa aşkına, Azrael. Birlikte olduğun kadınların konuşmasına izin vermiyor musun?” Başımı yana eğip dudaklarımı büzdüm, sergilediğim bu oyunun onu yanıltıp ilişkimizin gerçek yansımasından uzaklaştırmaya yeteceğini umdum.

"Normalde ağızları bağlanırdı," diye tersledi, bana doğru kaşlarını çatarak bakarken; umarım benimle oyun oynuyordur ve göründüğü kadar bana kızgın değildir.

“Pekâlâ, o zaman dün geceki diğer kadın senin dönüşümüne yardımcı olmuş olmalı.” Gözlerimi onun

gözlerine diktim. *Hadi ama, aptal, benimle oyuna katıl.*

“Haklısın. Şimdi villaya geri döneceğiz ve ben onu çözüp senin ağzını tıkayacağım. Bugün senin saçmalıklarından yeterince duydum.” Sonra masadan geri çekildi ve kolumu çekiştirip beni sandalyemden çekerken kadını görmezden geldi. “Yürü.”

Karşılık vermek için ağzımı açtım ama yüzündeki öfkeli ifadeyi görünce birden kapattım. "Tek kelime daha etme," diye kulağıma tısladı ve yutkundum.

Adam bizi restorandan dışarı çıkarırken kadın, "Sonra bir şeyler içmek için buluşalım mı?" diye bağırdı.

"Azrael, iz bırakacaksın," diye sızlanıyorum ama beni umursamıyor.

"Zaten birini bıraktım, değil mi?" diye homurdanıyor. "Git buradan, Hevan." Ses tonundaki hayal kırıklığı midemi bulandırıyor ve eminim ki bahsettiği işaret bizim bebeğimiz.

Kırk Birinci Bölüm

Azrael

En azından villaya dönüş yolunda ağzını kapalı tuttu. Onu Jensen'ın içeri alması için SUV'da bıraktım, ben de öfkeyle içeri girdim.

Larissa'yı o şekilde kışkırtarak ne düşünüyordu acaba?

Neden beklediğim gibi itaatkâr bir köle olamıyor ki? *Çünkü o öyle biri değil, ya da senin gerçekten istediğin kişi de o değil.*

"Kahretsin!" diye bağırarak mutfak kapısını açtım ve kendime bir içki doldurmak için bara yöneldim.

Topuklarının tıkırtısı beni başımı kaldırmaya zorladı ve viskiyi bir dikişte bitirip kendime bir tane daha doldurdum. "Az önce ne yaptığının farkında değilsin, değil mi?" diye tükürdüm.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve Tanrım, tişörtümün altında göğüslerinin nasıl kalkık durduğuna bayılıyorum.

“Larissa geri dönüp babama senden bahsedecek, Hevan. Sonra ne olacak ki?”

Gözlerinde ateşle bana dik dik bakıyor. "Ne söylememi istiyordun, Azrael?"

“Hiçbir şey!” diye bağırdım. “Hiçbir şey söylememeni istedim.”

Jensen mutfağa geliyor. "Ne oldu?"

“Larissa.” Ona doğru öfkeyle bakıyorum. Bu kaltak yıllardır başıma bela oldu ve şimdi Hevan ve bebeğim sayesinde elinde bir koz var. Boğazımda bir yumru oluşuyor ve onu yutmakta zorlanıyorum. Ona karşı hislerimi öğrenemez; öğrenemez.

“Bunun önüne geçebileceğimizi düşünüyor musun?” Yani *, onun ağzını açıp Hevan ile olan ilişkimizi ifşa etmesini engelleyebilir miyiz* ?

“Hayır, muhtemelen çoktan onun yanına geri dönmüştür.” Viskiyi bir yudumda yuttum ve titreyen elimle bir tane daha doldurdum. “O sürtüğün işini bitir.” Gözlerimi ondan ayırmadım ve o da başını salladı.

"Azrael!" diye azarlar Hevan. "Ciddi olamazsın!"

Öfkem taşmak üzere, bu yüzden dikkatimi ona çeviriyorum. "Ölümcül."

Nefesi kesildi.

“Babam senin benim için bir anlam ifade ettiğini düşünüyorsa, sana söylüyorum, seni bana karşı kullanacak.” Aniden irkildi ama ben devam ettim. “Ve kullanmak derken, tam anlamıyla kullanmaktan bahsediyorum, Hevan. Sırtında her zamankinden daha büyük bir hedef var ve babam senin benim için kim olduğunu tamamen bilecek. Aklını başına toplaman gerek, tatlım. Burası lanet olası Mafya. Bir an bile satılmayacağını, birilerini incitmek ve kontrol etmek için kullanılmayacağını düşünüyorsan, kendini kandırıyorsun ve içindeki o lanet olası mirasçı, ona büyük ikramiyeyi kazandığını hissettirecek. Seninle işi bittiğinde senden hiçbir şey kalmayacak.”

İrkilerek yüzü bembeyaz oldu, eli kapı çerçevesine uzandı ve alt dudağı titreyince neredeyse ölecektim ama devam ettim. “Seni kurtarabileceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun. İçindeki o bebek onun gibi bir adam için, benim gibi bir adam için hiçbir şey ifade etmiyor. Onu doğurana kadar seni yanında tutarsa şanslı sayılırız.” Sözlerim acımasız ve keskin, ama her biri doğru. Benim dünyamda seçim şansı olmadığını anlaması gerekiyor. Balayı dönemimiz bitti ve bu bizim gerçekliğimiz. “Seni fahişe olarak satacak, Hevan,” diye bağırdım.

"Beni çoktan sattılar, şeytan beni satın aldı," diye fısıldadı, sonra arkasını dönüp uzaklaştı ve pişmanlığımı da beraberinde götürdü.

Kırk İkinci Bölüm

Azrael

Eve döndüğümüzde hava kasvetli ve bundan nefret ediyorum. Üç lanet olası gün mutluluk içinde geçti ve şimdi babamın gazabıyla ve planlarıyla yüzleşmekten başka çarem yok. Adam en iyi zamanlarında bile dengesiz, bu yüzden bir sonraki hamlesini tahmin etmek zorlaştı, özellikle de kimseye güvenmediği için. Oğullarına bile.

Telefonum titriyor ve onu masadan alıyorum.

Çar: Çağrıldınız.

Ben: Ne zaman?

Çar: Bu gece. Sekiz otuz.

Kahretsin. Parmaklarımı şakaklarımda gezdiriyorum. Tek umudum, sırtımda izler gibi fiziksel bir ceza vermesi. Çocukken ve gençken yaşadığım cinsel istismarlar çok daha kötüydü ve Çar'ın buna seyirci kalması mümkün değil, gerçi ben onu buna teşvik ederdim.

Bize öğretilen şey şu: Eğer müdahale edersek, sırada Sienna var ve onu seks köleliğine satma tehdidiyle karşı

karşıyayız. Bu, kız kardeşimiz için göze alabileceğimiz bir risk değil.

Beni hâlâ değerli bir varlık ve varis olarak gördüğü sürece, beni aşağılanmaya maruz bırakmayacak. Sonuçta, güçlü bir lider olmamı istiyor; bu yüzden adamlarının onun arzuladığı ahlaksızlığa tanık olması, biz erkekleri küçük düşürmek anlamına gelir.

Bu durumun bana teselli verip vermediğinden emin değilim, çünkü bu sadece Hevan'ı ve doğmamış çocuğumuzu her zamankinden daha büyük bir tehlikeye atıyor.

Tanrım, bu işin önüne geçip Hevan'la konuşmam lazım ama kendimi buna ikna edemiyorum. Ne diyeceğim şimdi? Bebeği tutamazsın mı diyeceğim? Ne istediğimizin önemi yok; güvenli değil. Onu mahvedeceğim ve ne kadar korkakça olsa da bunu yapamam. Henüz değil, özellikle de bana her şeyimmişim gibi baktığı şu dönemde.

Ofis kapısına bir tıkırtı geldi ve göğsümde aptalca bir umut yeşerdi.

“İçeri gel.” Sandalyeme yaslandım, yüzümde belirmeye çalışan gülümsemeyi gizlemeye çalışıyordum. Elizabeth odaya girip kapıyı arkasından kapatınca mutluluğum kayboldu.

"Her şey yolunda mı?"

“Evet efendim. Bu akşam yemekte ne istersiniz?”

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı; bana hiç sormazdı. "Akşam yemeğinde burada olmayacağım; babamın evinde olacağım."

"Hevan da mı?" Dudaklarından dökülen ismi beni sinir ediyor. Kimsenin ona ismiyle seslenmesinden hoşlanmıyorum, hele ki ben daha yeni alışmışken. O benim ismim.

“Hayır. Kölemi neden oraya götüreyim ki?” diye tersledim. Sonra Hevan'ın bensiz yemek yediği düşüncesi içimde bir pişmanlık hissi uyandırdı. “Gidip ona bu akşam

ne yemek istediğini sorsan iyi olur. Bu arada, nerede bu kadın?”

“Kütüphane, efendim.”

Sert sözlerime hâlâ içerliyor belli ki, ama bunları duyması gerekiyordu, her birini. Onun bir hayal dünyasında yaşadığımıza inanmasına izin vermeyeceğim.

"Hepsi bu kadar mı?" diye kaşımı kaldırdım.

Bakışlarımdan kaçınarak başını salladı ve sanki kıçı yanıyormuş gibi kapıdan fırladı. *Kahretsin, ne kadar da kötü bir herifim.*

Hevan'ı düşünmenin beni ne kadar zamandır meşgul ettiğinden emin değilim. Derin bir iç çekerek ayağa kalktım ve bahçeye bakan pencereden dışarı baktım. Her akşam olduğu gibi, gökyüzündeki en parlak yıldızı aramaktan kaçındım. Onu kaybetmenin suçluluğu beni sürekli kemiriyordu; hayatta kalmak, şeytan unvanımı almak ve imparatorluktaki geleceğimi güvence altına almak için yaptığım bir şeydi bu. Şimdi başka bir seçeneğim var, ama nasıl hayatta kalacağım konusunda tamamen kararsızım.

Kütüphaneye doğru ilerlerken ev sessiz, alıştığım o ürkütücü sessizlik, ama yine de evim dediğim bu soğuk binada bir bebeğin sesinin nasıl olacağını merak etmeden edemiyorum.

Onu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Küçük bir top gibi kıvrılmıştı, gözlerinin kenarları kızarmış ama kapalıydı ve küçük dudakları uykusunda bile büzülmüştü. Bu düşünce dudağımı yukarı kıvırdı. Göğsüne bir kitap bastırıyordu ve ben de kitabı elinden alıp sehpanın üzerine koydum. " *Monte Cristo Kontu* , çok ilginç, Küçük Oyuncak." Sonra onu kollarımın arasına alıp merdivenlere doğru yöneldim.

"Azrael?" Yumuşak, uykulu sesi belirsizlikle dolu ve bu hamlığıyla tüylerimi diken diken ediyor.

“Şşş, hadi uyumaya devam et Hevan. Benimle güvendesin.” Başının tepesine bir öpücük konduruyorum ve

sanki korunmak istercesine göğsüme sokulmasının tadını çıkarıyorum.

"Seninle her zaman güvendeyim," diye fısıldıyor ve keşke bu doğru olsaydı. Ama bunu ona itiraf etmeyi reddediyorum ve içimdeki o ağır korku topu beni aşağı çekiyor. Birdenbire, bu gece onu böyle bırakmak istemiyorum, aramızdaki sorunları çözmeden asla.

Onun odasına gitmek yerine, onu doğrudan benim odama götürüyorum. Onu kendi çarşaflarıma yatırmak, etrafını benim kokumla çevrelemek, her şeyim bana aitmiş gibi hissettirmek doğru geliyor. Eğilip onu içime çekerken başının tepesine yumuşak bir öpücük konduruyorum ve o da tatlı bir sesle karşılık veriyor, bu da penisimin seğirmesine neden oluyor.

Eğer bir yerde güvende olacaksa, o yer burası, ait olduğu yer burasıdır.

Kırk Üçüncü Bölüm

Azrael

Nedense, elimdeki sigaradan bir nefes daha çekerken kendimi gökyüzüne bakmaya zorluyorum.

Jensen, SUV'nin etrafından dolaşarak, "Hazır mısın?" diye soruyor.

Beni aydınlatan yıldız her zamankinden daha parlak görünüyor. Sanki boynuma dolanmış bir ilmek gibi peşimden geliyor, ama bu gece onu memnuniyetle karşılıyorum.

Cezamı kabul et.

Çok fazla günah için.

Uzun bir liste.

Hevan'a aşık olmak, onun en tepesinde olmak demek.

“Azrael?” diye soruyor Jensen. Duraksıyor ve beni süzüyor. “Hazır mısın?” Ses tonunda endişe açıkça belli oluyor.

“Ben...” Duraksıyorum, hissi tam olarak tanımlayamamanın verdiği sinirlilik tenimde sızlıyor. “Emin değilim. Bu gece farklı gibi geliyor,” diye dişlerimi sıkarak söylüyorum, gözlerine bakarak. Belki de taşıdığım yükten,

Hevan'la neredeyse hiç konuşmadan ayrılma düşüncesinden, ona bu bebeğe ve hayalini kurduğu hayata sahip olamayacağımızı söyleme düşüncesinden kaynaklanıyor.

Ellerini SUV'nin üzerine koydu. "Ne demek istiyorsun?"

Başımı salladım. "Emin değilim ama bu gece bir şeyler ters gidiyor gibi."

"Sence bir şeyler mi planlıyor?" diye soruyor. "Bir ceza mı?"

Sigara izmaritini yere atıp omuz silktim. "Muhtemelen, ama halledebilirim."

Başını salladı ama kıpırdamadı ve gözleri yavaşça yatak odamın penceresine kayınca, içimde uğursuz bir his belirdi ve boğazım alışılmadık bir korkuyla düğümlendi.

"Kal," diyorum, hiç tereddüt etmeden, tam bir güvenle.

"Ne?"

“Kal.” Yatak odamın penceresine doğru bakıyorum. Satır aralarını okuyabiliyor. Onun burada olmasını istiyorum, onun koruması olarak, onların koruması olarak. Onun ve bebeğimizin koruması olarak.

Dudaklarını yaladı ve başını salladı. "Pekala. Eminseniz." İşte gerçek sadakat budur; sorgusuz sualsiz kendini tehlikeye atmak.

“Kesinlikle.” Bu kararı verdiğim için kendimi şimdiden daha iyi hissediyorum.

Omuzlarım güvende olduklarını bilmekle rahatladım. İçimden bir ses bu gecenin planladığım gibi gitmeyeceğini ve bu cezanın şimdiye kadarki en büyük cezam olabileceğini söylüyor.

Kırk Dördüncü Bölüm

Azrael

Babamın evine giderken içimde bir kötü his vardı. Belki de fazla düşünüyorum ama içimden bir ses Jensen'ı evde onlarla bırakmam gerektiğini söylüyordu. Kararımdan emin olamadan elimi saçlarımdan geçirdim. Tanrı aşkına, benim sağ kolum. Sadece ona güvenebileceğim tek adam—ve o bile koruma ekibimin bir parçası değil. Hayır, en az bir saat uzaklıkta. Kendimi kurtların önüne mi attım? Kimi kandırıyorum ki? Ben de o lanet olası sürünün bir parçasıyım ve bana karşı gelmeye kalkışsalar onları paramparça ederim.

Kesin olan bir şey var: Onlardan hiç korkmuyorum, en ufak bir korkum bile yok. Korktuğum şey, babamın Hevan'a ve doğmamış çocuğumuza zarar verebilme yeteneği. Bu karanlık dünyaya bir çocuk getirmek istemeyebilirim, ama kendi çocukluğum bunun neden böyle düşündüğümün en iyi örneği ve umarım Hevan bunu anlayabilir.

Bacaklarım titriyor, çenem seğiriyor, zihnim kendi içinde bir savaş veriyor.

SUV durdu ve ben de baş düşmanım Casa Forte'ye öfkeyle baktım. Bu konak bir kabus yeri ve babamız da bu kabusların merkezinde yer alıyor.

Ayaklarım çakıllara değdi ve şimdiden bir sigara daha içme isteği duydum, ama babam akşam yemeği servis edilmeden önce puroları çıkaracaktı, bu yüzden derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirmeyi tercih ettim ve ardından konağın taş basamaklarından yukarı çıktım.

İçeri girdiğim anda Vector'ın omurgası dikleşti, küçük gözleri omzumun üzerinden beni taradı, alnı kırıştı ve Adem elması yukarı aşağı hareket etti. Her zamanki küstah bakışları benimkine değmedi ve hemen başını eğdi, bu da bana garip geldi. Bana her zamanki gibi yönelttiği o sinsi alaylar nerede?

"Ofisinde mi?" diye sordum, ona doğru ilerleyerek.

Başını kaldırıp bana baktı. "Erken geldin."

“Sizden neden zamanında geldiğimi açıklamanızı istemedim. Babamın ofisinde olup olmadığını sordum.”

Hayır, toplantıdan dönüyor.

Dakiklik, doğduğumuzdan beri bize aşılanmış bir şey. Büyükannem, Sienna bir hafta geç doğduğu için neredeyse kafasına kurşun sıkacağını söylemişti. Bu yüzden, ondan önce burada olmam şaşırtıcı, hele ki Vector olmadan, daha da şaşırtıcı.

Tam karşısında, ayak parmaklarımın dibinde duruyorum.

"Bu gece onu korumaya layık görmedi mi seni?" diye iğneleyici bir şekilde sordum.

"Jensen'ı seni korumaya layık görmedin mi?" diye karşılık veriyor ve ben de bakışlarımı keskinleştiriyorum.

“Hayır, ilgilenmesi gereken ailesi var.” Hevan'dan ailem olarak bahsettiğimin farkındayım, ama özellikle Vector gibi sadist heriflere karşı daha dikkatli olmam gerekiyor. Hatta, ona duygusal olarak bağlı olduğumu resmen kurtlara teslim ediyorum.

“Öyle duydum,” diye yanıtlıyor ve yüzünde zafer ifadesi beliriyor. “Bir kadın ve bir kızı.”

Şok vücudumu kasıyor ama şaşkınlığımı hızla gizliyorum. Jensen'ın ailesinden bahsettiğimi düşünüyor, neden düşünmesin ki? Gerçek şu ki, Jensen'ın gizli ailesi hakkında hiçbir şey bilmemesi gerekiyor. Jensen, geçmişini gizleyen insanları tanıyor, o halde bir aileden nasıl haberdar olabilir ki?

Jensen'e babamın ve hasta arkadaşlarının hareketlerinden sandığımızdan daha fazla haberdar olabileceği gerçeğini bildirmeyi aklıma not ediyorum. Daha fazla tartışmaya girmek yerine, ona yönelik ince bir iğnelemeyle onu şaşırtıyorum.

“Gerçekten de yazık. Her aile üyesi zamanımıza layık değil,” diye çıkıştım, dikkatini üzerimde tutarak ve kol düğmelerimi düzelterek. Tam olarak neye atıfta bulunduğumu biliyordu ve eğer bakışlar öldürebilseydi, çoktan toprağın altında olurdum. Tam isabet ettiğimi bilmekten dudağım kıvrıldı. Babamın Vector'ı yanında tutmasının bir nedeni vardı ve Vector'ın beni ve Çar'ı bu kadar çok nefret etmesinin de başka bir nedeni. Babamın birçok gayrimeşru çocuğundan biri ve bunun farkında olmasına rağmen, Mafya'da daha yüksek bir pozisyona geçmek için üvey kardeşi Sienna ile seve seve evlenirdi. Özünde sapık bir herif ve babama, Vector'ın kız kardeşimle olan ilişkisi hakkındaki tüm düşünceleri ortadan kaldırmak umuduyla, evlilik dışı ilişkilerin çocuk doğumunda yaratabileceği sorunları birden fazla kez anlattım.

İlk önce gözlerini kaçıran o oldu ve ben sırıttım, sonra ofisime doğru yöneldim. Kapıyı iterek açtım ve Çar'ın çoktan içeri girip, poposunu sandalyeme, ayaklarını da masama uzatmış olduğunu görünce şaşırmadım. Odayı dinleme cihazlarına karşı çoktan kontrol etmiş olacağından emindim.

"Hizmetçiyle işin bitti mi?" diye sordum ve ayaklarını yere doğru ittim.

"O lanet olası bir hizmetçi değil," diye tersledi, sonra sanki onu düşünmüş gibi yüzü yumuşadı. "O bir okul

öğrencisi." Dudaklarında küstah bir sırıtış belirdi ve bunun hiç de istemediğimiz sorunlara yol açacağını bilerek içimden bir ah çektim.

“Babam, bu işe bir son vermeni sağlamamı istedi. Onun hayatını tehlikeye atıyorsun, Çar,” diye karşılık verdim. Gerçekten bu kadar bilgisiz olamaz. Bir dakika önce, keşke önce o doğmuş olsaydı diye düşündüm, sonra aptallığını hatırladım ve en büyük olduğum için şükrettim.

“Her şey yolunda.” Sanki abartıyormuşum gibi elini bana doğru salladı. “Bir sonraki açık artırmayla o kadar meşgul ki benimle ilgilenmiyor. Ayrıca, dövüşler iyi gidiyor, para akıyor, benim nereye soktuğum onun için ne fark eder ki?”

"Çar, seni bir iş anlaşmasıyla evlendirmek istiyor." Yüzü öfkeyle buruşuyor.

"O, Larissa ile evlenmeni istiyor ama sen onu da yapmadın, değil mi?"

Başımı tavana doğru eğip derin bir nefes verdim, sonra başımı ona doğru çevirdim. "Onunla biraz daha sakin olabilir misin? *Dikkatli olalım* ." Özellikle ikinci noktayı vurguladım.

Burun kıvırdı. "Benden onun daracık vajinasına değil de götüne sokmamı mı istiyorsun?"

Şu an ciddi mi?

İçimde öfke birikiyor. Neden bir dakika bile ciddi olamıyor?

"Yemin ederim ki vücudu benim için yaratılmış ve boşalmamın onun içinden damlamasını görmeden duramayacağım..."

Sözünü bitirmesine fırsat vermeden masanın üzerinden atlayıp boğazından yakaladım. "Onu hamile bırakma. Anladın mı?" Yüzü kızardı; parmaklarım daha da sert bastırdı. "Anladın mı lan?" diye yüzüne bağırdım ve dudaklarından boğuk bir nefes çıktı, bu da onu bırakmama neden oldu ve nefes nefese sandalyeye yığıldı.

Sonra sandalyeye çöktüm ve elimi saçlarımın arasından geçirdim, kontrolsüzlüğümü dizginlemeye çalışırken göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Telefonum cebimde titriyor ve onu görmezden gelmek üzereyim, ama sonra az önce hissettiğim o ufak tefek rahatsızlığı hatırlayıp telefonu çıkarıp bakıyorum. Jensen'in aradığını görünce cevap vermekten başka çarem kalmıyor.

"Evet?"

“Azrael?” Arka planda silah sesleri duyuluyor ve vücudum kasılıyor. “Azrael, buraya geri gel.” İçimde panik yükseliyor ve onun yaralandığını zaten biliyorum. Bu ruhumda yerleşmiş durumda ve korkunç. Buna sezgi mi diyelim, belki de önsezi mi? Tek bildiğim, kızım, kahrolası kalbim, acı çekiyor ve onu bununla yalnız başına baş başa bıraktım. “Evi taramak zorunda kaldım, dostum.” Bana ne anlatmaya çalıştığını anlamıyorum; tek umrumda olan o.

“Jensen? Jensen, iyi mi?”

Kardeşimin bakışları benimkilerle buluştu; dehşet içindeki yüzü benimkini yansıtıyordu.

"Hayır dostum," diye hıçkırarak söyledi, sesindeki dehşet açıkça belliydi. "İyi değil; bir daha asla iyi olmayacak."

Kırk Beşinci Bölüm

Azrael

Çar, sokaklarda aceleyle araba sürüyor, telefonda emirler yağdırıyor ve şu an bir cümle kurabilseydim, ona doğuştan lider olduğunu söylerdim.

“Evin güvenli olduğuna dair lanet olası bir teyit istiyorum, duyuyor musun?” diye hırladı. Bir kamyonun etrafından dolandı ve ben de aman tanrım diye tutunduğum kapı kolunu kavradım. “Beş dakika içinde ölü sayısını söyle,” diye bağırdı, sonra dikkati tekrar yola dönmeden önce bana şöyle bir baktı. “Lanet olası emniyet kemerini tak,” diye emretti ve sanki vücuduma emir veriyormuş gibi itaat ettim. “Kendini toparla Azrael. Ne olursa olsun, onun sana ihtiyacı olacak.” Onun kasvetli sözleri, çocukken nefret ettiğim iğrenç eylemleri yapmak zorunda kaldığım zamanki gibi midemi bulandırdı ve eski yaraların yeniden açılıp beni savunmasız bırakmasından nefret ediyordum. Çar beni süzdü ve başını salladı. “Lanet olası aklını kaçırmışsın.” Parmağını alnının yan tarafına sapladı. “Lanet olası aklını başına topla!”

Malikanenin bahçesine doğru hızla ilerlerken, emniyet kemerimi çözüyorum, koltuğumun altından başka bir silah çıkarıyorum ve pantolonumun ön kısmına sokmadan önce şarjörünü kontrol ediyorum.

Kapıya doğru koşarken çakıllar havaya savruluyor ve ben de kapıyı açmak üzereyken Çar kolumu kavrayıp beni geri çekiyor.

“Onun ihtiyacı olan adam ol. Kadınlarımızı gururlandır.” Biliyorum, sadece Hevan'dan bahsetmiyor; belki kızıl saçlıdan da bahsediyor, ama acı çeken ruhumun derinliklerinde, onun da benim kadar geçmişimizi düşündüğünü biliyorum. “Layık ol, Azrael. Bunu hak ediyorlar.” Ona sert bir şekilde başımı salladım, sonra kapıyı açıp yıkıma doğru yöneldim.

Kırk Altıncı Bölüm

Cennet

Yanaklarıma buz gibi bir esinti değiyor, vücudumda bir ürperti hissediyorum ve gözlerimi birden açıyorum. Burası benim odam değil. Onun kokusunu her yerde alabiliyorum. Siyah saten çarşaflar tenime değiyor. Rengi, taş gibi soğuk bir kalbe sahip bir adamdan bekleyebileceğim türden ve çarşafların etrafında gülümsüyorum. Ama farklı bir şey biliyorum. Bana karanlığın altını görmeme izin verdi. Bana işkence görmüş ruhunun bir parçasını, inanmayı reddettiği halde var olan yumuşaklığını gösterdi.

Beni odasına aldı; günlerdir benimle neredeyse hiç konuşmadıktan sonra, beni yanında istiyor. Ona ve korkunç sözlerine duyduğum öfkenin bir kısmı azalıyor.

İnce perdeler hafif rüzgarda dalgalanıyor ve ben ay ışığıyla yıkanmış balkona göz gezdiriyorum. Yorganın altına tekrar sokulup gözlerimi kapatıyorum ve yatağa yaslanıyorum; beni odama değil de buraya taşıması, ilişkimizde bir dönüm noktası gibi geliyor.

Bu bir dönüm noktası mı? Bu, yaptığı hataları telafi etme çabası mı?

Tekrar uykuya dalmamın ne kadar sürdüğünden emin değilim, ama çok uzun sürmemiş gibi geliyor. Odanın bir yerinden beni izlediğini hissedebiliyorum ve ayak sesleri yaklaştıkça yastığa yaslanıp gülümsüyorum. Uykulu halimi korumaya kararlı bir şekilde, onu karşılamak için gözlerimi açma isteğine karşı koyuyorum.

Ama yatağa doğru eğildiğinde, burnuma yabancı bir koku doldu; sigara dumanı, alkol ve ucuz parfüm kokusu... Ve gözlerimi birden açtım.

Kalın bir el ağzımı kapatıyor ve beni her şeyi saran bir panik duygusu sarıyor.

Azrael'in babası üzerime eğildi; şehvet dolu bakışları arzu ve öfkeyle karışmıştı. "Oğlumun fahişesini yatağında buldum." Saten çarşafı üzerimden attı, korkunç bir ürperti hissettim. Çıplak ve savunmasızdım, tamamen onun insafına kalmıştım. "Onu almamı bekliyordu."

Bir eliyle üzerimdeki tişörtü çekiştirirken diğer eliyle o kadar sertçe bastırıyor ki yüzümü eziyor. Onun altında çırpınıp debeleniyorum, onu üzerimden atmak için bacaklarımı öne doğru uzatıyorum ama nafile.

Elini ısırdım. "Seni kaltak!" diye kükredi elini çekerek, ama sonra yanağıma yakıcı bir acı saplandı, başım döndü. Vuruşun verdiği yanma hissiyle inledim, ama göğsümü kavrayıp sertçe sıktığında, çektiğim acı bunun yanında önemsiz kaldı.

Sonra eli bacaklarımın arasına girdi ve onları sıkıca kapatmaya çalıştım ama onun gücüne karşı çaresizdim.

Bu adam, bu canavar, verdiği acıyı umursamıyor; hatta muhtemelen bundan zevk alıyor. Duyduğum her hikaye, Azrael'in bana hatırlattığı her uyarı, bir tsunami gibi aklıma geri geliyor.

O sadece tehlikeli değil. O bir iblis ve sapık yüzündeki çarpık sırıtışla beni yok edecek.

Parmakları içime giriyor ve istenmeyen bu istiladan nefret ederek çığlık atıyorum. Yabancı ve istenmeyen bir

şeyin alışılmadık hissi içimde bir bulantı dalgası yaratıyor, ama acıya neden olan onun zorla girişi.

Göğüs ucumdan gelen şiddetli bir acı beni öne doğru sendeledi ve bu fırsatı değerlendirerek avucumun topuğunu burnuna indirdim, onu bir anlığına sersemlettim, sonra da altından sıyrılıp yataktan kalkmaya çalıştım.

Aklımdan geçen tek şey Azrael'e ulaşmak.

Onu durdururdu.

Eminim yapardı.

Bedenim çarşaflara dolandı ve o da ayak bileğimi kavrayıp beni yatağa geri çekti. Ama bu mücadele sadece benim için değil; bebeğim, bizim bebeğimiz için ve bu adamın insafına kalmayı reddediyorum. İçimdeki tüm güçle saldırdım, kasıklarına tekme attım ve ardından yüzüne hızlı bir tokat attım, tırnaklarımı yanaklarında olabildiğince derine batırdım.

"Seni kahpe!" diye bağırdı geriye doğru yaslanarak ve ben bu sefer daha hızlı hareket edip ayağa kalktım. Sırtımı örten ama önü yırtılmış gömleğimle kapıya doğru koştum.

Elim kapı kolundaydı ama çeviremeden saçlarımdan çekip beni geriye attı ve çığlık attım, sonra beni o kadar sert itti ki sendeledim ve başımı şifonyerin köşesine çarptım. Odanın dönmesiyle yüzüme sıcaklık yayıldı ve yere sert bir şekilde düştüm.

Ondan yayılan yoğun öfke bana durumun daha da kötüleşeceğini söylüyor ve beni saran bu bulanık hissi memnuniyetle karşılıyorum. Onun iğrenç istismarının tek bir yönünü bile yaşamamak için bu hissin içinde keyif sürüyorum.

“Lütfen... lütfen,” diye inledim ve şeytani yüzünde kötücül bir parıltı belirdi.

"Yalvaran bir sürtüğe bayılıyorum." Bütün yüzü aydınlanarak sırıtıyor. Çılgın ve heyecanlı, ve şimdi gözlerim bulanıklaşırken onun iki kopyası var karşımda.

Gözlerimi kapatırken gördüğüm son şey, onun kemerini çözmesiydi.

Farkında olduğum bir sonraki şey, karnıma indirdiği yıkıcı tekme sonucu yüzümden süzülen tek bir gözyaşıydı ve buna şahit olmak zorunda kalmasından nefret ediyordum. Kalbim paramparça olmuştu, umudum da öyle. İçimden sessizce Azrael'in gelip ikimizi de kurtarmasını, bahsettiğimiz farkı yaratmasını, yapabileceğini bildiğim o farkı yaratmasını ve bebeğimizi bu vahşetten kurtarmasını yalvarıyordum.

Bacaklarımın arasından yayılan sıcaklık, bana bu dünyada hüküm süren kötülük hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Ben oraya ait değilim ve şu anda ölümü memnuniyetle karşılıyorum, böylece bebeğimizle birlikte olabileceğim.

Kırk Yedinci Bölüm

Azrael

SUV'den indiğimde Jensen'den hiçbir iz yoktu ve zaten bunu bekliyordum. İsteğim üzerine Hevan'ı korumak için onunla birlikte olacak.

Malikanenin merdivenlerinde kanlar içinde yatan adamlarımın yanından hızla geçip doğruca onun odasına çıkan merdivenlere yöneldim. Sonra arkamı döndüm, onu kendi odama yerleştirdiğimi hatırlayarak.

Kendi odasında daha güvende olur muydu?

Onu odama alarak tehlikeye mi attım?

Bu düşünceyi bir kenara bırakıp yatak odamın kapısını ardına kadar açtım. Halıda kan vardı, eşyalar yere saçılmıştı, çarşaflar dağılmıştı ve açık balkon kapısından düşen cam parçaları zemini kaplamıştı, ama Hevan ya da Jensen'den hiçbir iz yoktu.

Koridordan bir ses geliyor ve hızla oraya doğru ilerliyorum; orada misafirler için daha fazla boş yatak odam var. "Burada!" diye bağırıyor Çar ve ben de ona doğru koşuyorum.

Kapı itilerek açılıyor ve karşıma çıkan manzara beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktürüyor. Yatakta yatıyor, vücudu kesik ve sıyrıklarla dolu. Yüzü şişmiş, alnında dikişler var ve dudağı yarılmış, kanıyor.

Dünyadaki her yanlışı düzeltmek istiyorum.

Başkalarına çektirdiğim her acıyı, isteyerek kendime de çekiyorum.

Onun benim cehennem gibi dünyamın prangalarından kurtulması için her şeyi verirdim.

Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor ve önceden hazırlanmış olan serum setine göz atıyorum.

Jensen, bir bekçi köpeği gibi onun yanında oturuyor ve bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Hareketlerimi hesaplıyor, niyetlerimi gözlemliyor, ne yapacağıma dair bir işaret arıyor. Tıpkı Çar gibi, beni iyi tanıyor. İçimde kabaran azabı biliyor; intikam için öfkemi boşaltmak istediğimi biliyor, ama her şeyden önce kızımı düzeltmek istediğimi de biliyor.

Boğazımı temizledim ve yakın zamanda kayıtlarımıza eklediğim genç kadın doktorlardan birine doğru döndüm.

"Efendim, hastanın yaralanmalarını açıklayabilir misiniz?"

Başımı hızla salladım, damarlarımda öfke kaynarken kelimeler kuramadım. O, asla kimseye zarar vermeyecek bir kadına zarar vermişti, sırf bana zarar vermek için.

Hevan'ın elini avucumun içine alıp dudaklarıma götürüyorum.

“Başındaki kesiği diktim. Çok derin değil ama iz kalacağını tahmin ediyorum. Bir cisme çarpmanın şiddetiyle beyin sarsıntısı geçirdi.”

Sanki biri göğsüme sert bir yumruk atmış gibi, şakaklarıma doğru yükselen ve şiddetli bir şekilde zonklamasına neden olan acıya rağmen irkilmemeye çalışıyorum.

“Tacize uğradı efendim, ancak anladığım kadarıyla fail daha ileri gitmeden önce engellendi.” Jensen'e doğru bir

bakış attı, ama benim dikkatim hala ondaydı. Onun tecavüze uğramak üzere olduğundan hiç şüphesi yoktu ve Jensen'in hızlı düşünmesine minnettar olsam da, bu, ona sadece benim dokunduğum bir yere dokunulmuş olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyordu.

Bana ait olan şeye en acımasız şekilde zarar verdi.

Bir darbe daha, bu sefer felç edici.

Ayaklarını bir o yana bir bu yana kaydırıyor. "Korkarım ki o..." Bana bakıyor, sonra ona olan öfkem daha da yoğunlaşınca derin bir nefes veriyor. *Söyle artık* , diye bağırmak istiyorum ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor. "Çok üzgünüm, sanırım bebeğini kaybetti efendim. Çok kan kaybetti."

Nefes alamıyorum.

Sözleri beni boğuyor.

Nefes alamıyorum, kahretsin.

Ne yaptığımı anlamadan ona doğru hareket ettim. Yanlış yapıyor olmalıydı, ama Hevan'ın yumuşak eli elime kaydı ve beni olduğum yerde tuttu. Ona doğru döndüm ve gözleri, kontrol etmesini emrettiğim gözyaşlarıyla parıldıyordu, ama bu anda umurumda değildi; onları dökmenin getirdiği rahatlamayı hissetmeyi hak ediyordu. "Lütfen ona zarar verme," diye hıçkırdı. "Yardım etti."

O odadan çıktığı anda onu öldürmeyi planladığımı biliyor; onu hayatta bırakıp babamın insafına bırakmak çok riskli. "Bana söz ver, Azrael," diye yalvarıyor. "O bana yardım etti."

“Ben...” Tutamayacağımı bildiğim bir sözü ona vermeye bir türlü cesaret edemiyorum.

"Bunu bana borçlusun." Boşta kalan elini karnına koyuyor.

Hevan'ın yörüngesinde hapsolmuş halde Jensen'e doğru bakıp sonraki sözlerimi söylüyorum: "Onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapın."

Jensen'in derin iç çekişi odayı doldurdu. Bunun daha fazla soruya yol açacağını biliyordu; mesela, kıza yardım etmek için gelen doktora ne oldu?

"Gidebilirsiniz," dedim odadakilere.

Kapı tık diye kapandığı anda ayakkabılarımı çıkarıp yatağın etrafından dolaşıp yanına uzanıyorum. Onun bana doğru dönmesini, hasarlı başını göğsüme yaslamasını büyük bir zevkle izliyorum.

"Ö-özür dilerim." Sesim titreyerek onun ipeksi saç tellerine fısıldadım. Benim güzel, cesur kızım.

Göğsüme yaslanıp hıçkırarak ağlıyor, ben ise tek kelime etmiyorum.

Yapamam.

Söylenecek ne var ki?

Her şey benim hatam. Kendi ailem onu incitti.

Gözlerinden dökülen her gözyaşı, kalbimin etrafına örülmüş, sıkıca korunan duvarları yıkıyor ve tanımamaya alıştığım bir pişmanlık ve suçluluk mağarası yaratıyor.

Bu, her yanlış davranışın cezası gibi; gazabıma maruz kalan her acı çeken ruh, bu ana kadar geldi.

Bu, benim ve görünüşe göre onun da bana aşık olmanın kefareti.

Kırk Sekizinci Bölüm

Azrael

Gözlerim zifiri karanlık gökyüzüne dikilmiş durumda, tek bir yıldız bile görünmüyor.

Hiçbiri.

Yol gösterecek tek bir ışık yok. Tek bir umut ışığı bile yok.

Sadece karanlık.

Bu gece büyükannem bile yanıma gelmedi ve beni beni doğuran canavarla cehennemde yalnız bıraktı.

“Şimdi neredesin?!” diye bağırdım geceye. “Ha? Neredesin lan şimdi?” diye bağırdım tüm gücümle, göğsümün hızla inip kalkmasına neden olarak. “Bu mu cezan?” Sanki paramparça oluyorum, kurduğum her duvarı yıkıyorum, duygularımın güvenliği yok oluyor. Benden bir şey çalındı, kıymetli bir şey.

Viski şişesinden bir yudum daha alıyorum. "Onu bana gönderdiniz, şimdi de geri alıyorsunuz!" Gece gökyüzüne doğru hıçkırarak bir yudum daha alkol alıyorum. İkisini de benden aldılar, sevdiğim kadını ve çok seveceğim bir

bebeği. Bir bebekle ne yapacağımı bilemeyebilirdim ama denerdim. Kahretsin, ikisi için de denerdim.

Bu, beni sevdiği için aldığı cezadır.

Çocukken tetiği çekip, en başından beri bana ait olmayan ışığı çaldığım için aldığım ceza.

"Sana bende olmadığını söylemiştim!" diye bağırdım geceye. "Şimdi mutlu musun lan? İstediğin bu muydu?" Şişeyi gökyüzüne doğru kaldırdım ve alaycı bir gülümsemeyle, pervasız sözlerim ve düşüncelerim benimle birlikte uçup gitti. "Tebrikler! Lanet olası dileğin gerçekleşti!" diye haykırdım.

"Azrael?" Başım yana döndü ve Çar bana doğru yürürken içimde bir rahatsızlık hissi kabardı.

"Kendini toparla!" diye tersledi.

Ona doğru alaycı bir şekilde baktım. "Ne için? Hım, aile için mi?"

Yüzü yumuşadı. "Onun için."

"Senin de peşinde. Bunu anlıyorsun, değil mi?" diye alay ediyorum.

İrkilerek geri çekildi.

"O senin peşinde geliyor Çar, ve sevdiğin tek şeyi yok ettiğinde ne yapacaksın?"

Koyu gözleri parlıyor ve bana dik dik bakıyor, gözlerindeki soğukluk her geçen saniye daha da artıyor. "Adımın hakkını vereceğim," diyor ve damarlarımda bir elektrik kıvılcımı çakıyor.

İlgimi çekti ve intikam alma arzum yeniden alevlendi.

Ayın üzerini kısmen örten bulut dağılıyor ve üzerimize küçük bir ışığın parlaması için yer açılıyor.

Sanki yıldızlar hizaya geldi, bu an her şeyi belirledi.

Bundan sonra olacaklar kaderimizi belirleyecek.

Bundan emin olacağım.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Azrael

Çar viski dolu bardağı bana doğru iterken ben de Jensen'in bir yerlerden temin ettiği esrarı bir nefeste çekiyorum. Vücudumu felç eden gerilim, her nefes alışımda yavaş yavaş azalıyor.

"Hadi, açıklayın bakalım," diye sordum Jensen'e, bu sözlerin bir suçlama gibi çıkmasına aldırmadan.

“Sen çıktığın anda içeri girdim ve odanı kontrol etme ihtiyacı hissettim. Ama mutfakta sesler duydum.” Öne doğru eğildim ve o devam etti. “Kapının dışından dinledim, Elizabeth bizim çıktığımızı söyledi. Belli ki seninle gitmediğimi anlamamış.”

Kahrolası Elizabeth!

"Sence o da bu işin içinde miydi?" diye soruyor Çar.

"Kesinlikle," diyor Jensen.

"Azrael, o seni bunca zamandır izliyordu," diye iddia ediyor Çar ve ben de viskiden bir yudum alıyorum.

“İzlendiğimi biliyorduk. Hepimiz izleniyoruz, kahrolasıca.” Çar’a doğru dik dik bakıyorum, satır aralarını

okuyabileceğini umuyorum. “Ama kahrolasıca Elizabeth?” İhanetine karşı başımı sallıyorum.

“Beni şaşırtmadı.” Jensen omzunu silkerek, “Onların ne kadar tehlikeli olduklarını bildiğim halde, bir kadını daha kurtlara yem edeceğini beklemiyordum.” dedi. Ses tonundaki zehir açıkça belliydi.

"Ne yapacağız şimdi? Hevan'la yani?" diye soruyor Çar ve kardeşimin sevdiğim kadın için bu kadar endişelenmesi beni biraz şaşırtıyor.

Boğazımı temizledim. "Bunu bana bırakın."

"Azrael, o onun radarında," diye tersledi ayağa kalkarken.

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” Sesim yükseliyor. “Az önce lanet olası bebeğimizi kaybettik, Çar.”

Zorlukla yutkundu. "Haklısın. Özür dilerim." Tekrar yerine oturdu. "Ben sadece..." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Bunu senin için nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

Sözlerinin ardındaki gerçek göğsümü sıkıştırıyor. O her zaman aynıydı, sorunları çözen, kontrolü ele alan kişi.

Lider.

Ortamda ağır bir sessizlik hakim. Çar'ı ve yıllar boyunca beni korumak için yaptığı her şeyi zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum.

Ben her zaman onun sadece iyi bir kardeş olduğunu, benim için fedakarlık yapacak kişi olduğunu düşünürken, onun ne kadar hızlı düşünen biri olduğunu, benden on adım önde olduğunu, sadece arkamı kollamakla kalmayıp önümü de kolladığını gözden kaçırmıştım.

Daha büyük olan o olmalıydı. Onun içindeki denge, her şeyi eşit ölçüde yansıtıyor. Onun daha yumuşak tarafını her zaman bir zayıflık olarak görmüştüm, ama ilk defa bunu bir güç olarak görüyorum.

Bu, ona benim gibi zor durumda olan birinin yaşadığı zorlukları anlama olanağı sağlıyor. Bir ailenin özlediği şefkatli yönü ve bir iş insanının farkında olması gereken yönü gösteriyor.

Çar, çocuk kaçakçılığına asla izin vermezdi. Asla. Hatta, ona kalsa bu konu tartışma aşamasına bile gelmezdi.

Bu konuda şimdiye kadar sessiz kaldım ve düşmanlarımın beni, gerçekte olmasına asla izin vermeyi amaçlamadığım halde, itaatkar biri olarak görüp görmediklerini merak etmeye başladım.

Hayır, Çar korkusuzdur; bazen kalbiyle hüküm sürebilir, ama en azından bir kalbi var.

Çar her zaman yedek varis olarak görülmüştür, ama aslında o ezilen taraftır; kimsenin beklemediği bir anda savaşa çıkacak olan kişidir. Ben babamın liderliğini takip etmek üzere eğitilmişken, Çar kendi yolunu ve bağlantılarını kurmuş, zamanı geldiğinde harekete geçmek için sessizce arka planda çalışmıştır.

O, mükemmel bir varis. Babam bunu görmezden gelmeyi tercih etse de, keşke etmeseydim diyecek.

"Sonra ne oldu?" diye sordum Jensen'e, bu gerçeği kafamdan atarak.

“Kapıya yaklaştığını duydum ve merdivenlerin altındaki gölgelere saklandım.” Sanki hissettiği endişeyi yeniden yaşıyormuş gibi derin bir nefes verdi. “Elizabeth'in onu takip etmemesine minnettarım; beni kesinlikle görürdü. Ama o alçak herif o merdivenlerden çıkmaya o kadar kararlıydı ki neredeyse koşarak çıktı.”

Onun, Hevan'a zarar verme ihtimaliyle heyecandan merdivenleri koşarak çıktığını düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Öne doğru eğildi. "Hızlı düşünmem gerekiyordu, Azrael."

"Devam et," diye ısrar ediyorum.

“Doğrudan garajdaki cephane dolabına gittim ve makineli tüfeği ve birkaç el bombasını kaptım.” Çar, Jensen'i dinlerken heyecanla parlıyordu. “Sonra o yaşlı herifin G-Wagon'una doğru bir el bombası fırlattım, isabet ettirmemeye dikkat ettim.” Alnım kırıştı ve o açıklamaya devam etti. “Onun bir kaçış yoluna ihtiyacı vardı, ben de o herifi havaya uçurmak istiyordum.”

“Sonra telsizle güvenliğe haber verdim, bir ihlal olduğunu söyledim ve babanıza kaçma fırsatı verdim. Gölgede saklandım ve bana doğru gönderdikleri her adamın bacaklarına ateş ettim, sonra yatak odanızın penceresinin altına geçtim ve balkona doğru ateş ettim, alt camları da olası bir kazaya karşı dikkatlice vurdum...” Balkona ateş etme olayını anlatırken irkiliyorum; Hevan orada olsaydı, cam parçaları onu parçalayabilirdi, hatta daha da kötüsü, bir kurşun isabet edebilirdi.

“Silahı garaj çukuruna tekmeledim ve içeri koştum.” Başını öne eğdi. “Ama ben bir kahraman değilim. Daha fazlasını yapmadığım için özür dilerim.”

"Sen olmasaydın, o şimdiye kadar açık artırmada olurdu ya da ölmüş olurdu," diyor Czar ve bardağımı sıkıca tutuyorum, ama haklı. Jensen hızlı hareket etmeseydi, bu gece bambaşka bir hikaye olurdu ve ben sadece bir bebeğin değil, sevdiğim kadının da kaybına yas tutardım.

Jensen, "Bundan sonra ne yaparsan yap, yanındayım," diyor kararlılıkla ve sanki gözlerimdeki niyeti okuyabiliyormuş gibi, çünkü Çar'a yan gözle bakıyor.

Bundan sonra yapacaklarım sadece kendim için değil, Çar için de olacak.

Aile için.

Elliinci Bölüm

Azrael

Ona eve gitmesini söyledikten sonra Çar kapıyı arkasından kapatıyor.

"Bir planın var mı?" diye soruyor Jensen ve ben de bir sonraki adımım konusunda kararsız bir şekilde başımı yana eğiyorum.

“İletişim bilgilerinizi kullanmam gerekiyor.” Kaşları kalkıyor. “Ama alışılmadık bir şekilde, kimsenin dikkatini çekmeyecek bir yöntemle.” Jensen göz kırpıyor ve ben parmağımla dudağıma dokunuyorum. “İletişim bilgilerinizin bana gelmesi gerekiyor. Bana ihtiyacı var.”

Elini yüzünden aşağı doğru sildi. "Peki, bunu nasıl gerçekleştirmeyi öneriyorsun?"

"Kaldıraç etkisi." Bir yudum daha almadan önce dudağım kıvrılıyor.

"Azrael," diye uyarıyor ve yüzümdeki alaycı gülümseme keskinleşiyor. "Bazı insanlarla uğraşmak istemiyoruz. Onlar bizimle uğraşmadığı sürece."

Omuz silkerek, "Hoşgörüm için bana teşekkür edecekler" diyorum.

Başını öne eğdi, sonra yavaşça kaldırıp bana baktı. "Sen delisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Tam boyumla doğrulup kol düğmelerimi düzeltiyorum. "Evet, bunun benim ruh halimin bir parçası olduğu giderek daha belirgin hale geliyor."

Burunundan homurdandı. "Sen deli herif!"

"Onu buradan taşımam gerek." Ev artık onun için kesinlikle güvenli değil.

Başını salladı. "Gerekli düzenlemeleri ben yapacağım. Elizabeth konusunda ne yapmamı istiyorsunuz?"

Boğazımı temizledim. "Onu bodruma götürün." O kaltakla ilgili kafamda çoktan bir plan şekillenmeye başladı; onu toprağa gömecek ama önce adaletin yerini bulacağı bir plan. Tam da babamın adalet dağıtmayı sevdiği gibi.

Son derece acı verici bir şekilde.

Elli Birinci Bölüm

Cennet

Bir aydan fazla bir süredir Azrael'in iş ortaklarından birinin çatı katı dairesinde kaldım ve bu süre zarfında onu ya da neredeyse hiç kimseyi görmedim.

Geceleyin, yemin ederim yatak odasında onun kokusunu alabiliyorum, ama gözlerimi açtığımda, ne orada oluyor, ne de kokladığım yastıkta, ne de umutsuzca içime çektiğim çarşaflarda. Sanki peşimi bırakmayan bir rüya gibi.

Jensen'in yardımıyla kütüphanenin neredeyse tamamını yedek bir odaya taşıdı ve çabaları için minnettar olsam da, onun orada bulunmasını çok daha fazla tercih ederdim.

İçimde nefret yanıyor ve Azrael'den gelen ret her zaman aklımın ön planında.

O talihsiz günde bana bakan aynı kadın doktor, Jessica, beni her gün kontrole çağırdı ve geceleri ağrı kesici verdi, ama artık ağrı yok, sadece kalbimde var.

Jessica, onun benim bakıcım olarak atanmasının stratejik bir karar olduğuna, bana hem tıbbi bakım hem de arkadaşlık sağlamak amacıyla yapıldığına inanıyor.

O, Azrael'in bana baktığı gibi bir bakışı daha önce hiç görmediğini, bunun hem tedirgin edici hem de tutkulu olduğunu söylüyor. Bizi birbirine bağlayan sevginin, karanlık zamanlarımızda gücümüz olacağını belirtiyor.

Ama içimde, zehir gibi acı birikiyor. Bebek Azrael'in kaybının yasını tutarken, onun desteği olmadan bir binaya adeta terk edilmiş olmam ve Azrael'in bana hiç bahsedilmemesi, sanki hiç var olmamış gibi davranılması kalbimi kırıyor.

Geceleri ağladığımda, onun beni kucaklamasını istiyorum; dünyamdaki her şey yanlış, ancak o yanımda olduğunda doğru gibi geliyor.

En karanlık günlerimiz, bir sonraki savaş başladığında kullanacağımız zırhımız olacak. Çünkü bir şeyler kaynıyor, bunu hissedebiliyorum.

Elli İkinci Bölüm

Azrael

Kucağımda bebek, elimde el bombasıyla, derin bağlantıları olan birinden yardım istemenin aşırı görünebileceğini ilk kabul eden ben olacağım, ama tamamen haklı bir durumdu. Babamın adamlarının her yerde gözü varken Jensen'ın Owen Stevens'tan yardım istemesinin imkanı yoktu.

Bu yüzden mükemmel bir plan kurdum: İnsan kaçakçılığımız ve açık artırmalarımızla ilgili kanıtların bulunduğu bir hafıza kartına ihtiyacımız olduğu bahanesiyle karısını ve çocuğunu kaçıracaktım. Carlos Andreas'a, kurnaz bir herif olduğu ve suçlarımızla ilgili kanıtları toplayıp ölmeden önce Owen'a teslim ettiği için içten içe teşekkür ediyorum.

Umarım Owen, istediğim gibi, tek başına depoma gelir.

Eğer beni devirmek için bir planla geldiyse, fena halde yanılıyor. Savaşa seve seve giderim; aslında, Hevan'ın saldırısından beri öfkeyle dolup taştığım için, intikam alma düşüncesini memnuniyetle karşılıyorum. İdeal olarak doğru kişiye karşı, ama şu anda her ikisine de razıyım.

Bebek mırıldanıyor ve ben onu dikkatlice inceliyorum. İnsanlar bu salyalı şeyleri beslemeyi mi tercih ediyorlar?

Bir bebeği ilk kez kucağıma alıyorum ve bu hayatta pek hoşuma giden bir şey değil, en azından bu hayatta değil. Belki Hevan'ın hayal dünyalarından birinde iyi bir baba, şefkatli bir baba olurdum ve o da bir öğretmen olurdu, ama bu bizim gerçekliğimiz değil, benim de değil. Yine de bunların hepsine sahip olma yeteneğine sahip. Bunu bensiz yapma düşüncesi bile göğsümün ezildiğini hissettiriyor.

Adamlarımdan biri çenesini bana doğru kaldırarak Owen'ın geldiğini haber verdi, ben de bebeği kucağıma alıp depoya girdim ve o içeri girene kadar duvara yaslandım.

Kadını Laya'nın ağzı tıkanmış ve sandalyeye bağlanmış durumda ve ben, onun yerinde olsaydım nasıl hissederdim, karşımda duran manzarayı öyle izliyorum ki. Ve bunun için seve seve kendimi öldürürdüm. Dudaklarımda alaycı bir gülümseme beliriyor.

“Az...” Owen’ın ağzı kıpırdıyor ama sıkıca kapatıyor, gözleri bebeğin eline yerleştirdiğim el bombasına kilitlenmiş durumda.

O çaresiz ve benim insafıma kalmış durumda, normalde bu beni heyecanlandıracakken, amacımı gerçekleştirmek için planlarımı sadece mekanik bir şekilde uygularken kendimi boş hissediyorum.

Sevdiğim kadını korumak için.

“Gömleğini çıkar.” Ona doğru başımı salladım ve gözlerini kıstı. Sonra bebeğe baktı ve hızla hareket ederek tişörtünü başından geçirdi, dışarıda aldığı kurşun yarasından dolayı yüzünü buruşturdu ve yere bıraktı.

Adamlarımdan biri öne çıktı ve tarayıcıyla etrafını taradı, sonra çenesini bana doğru kaldırarak her şeyin yolunda olduğunu belirtti.

Üzerinde dinleme cihazı yok, zaten beklemiyordum da ama yine de emin olamayız.

"Etkilendim." diye kıkırdadım. "Yoksa endişelenmeli miyim?"

Bana dik dik bakıyor, sahte bir özgüven sergiliyor.

“Silahsız mı geldin? Yoksa geldin mi?” Kaşımı kaldırıyorum. Muhtemelen bir yedek planı olduğunu bildiğim için, ben olsam aynısını yapardım.

"İstediğini yaptım Azrael. Şimdi onları bırak gitsinler," diye sertçe çıkıştı.

“Kart.” Adamlarımdan birine elimi salladım ve o da arka cebinden kartı çıkarıp tek kelime bile pazarlık etmeden uzattı. Gerçekten bu kadar saf mı? Yoksa çaresizlikten mi?

"*Sen de aynısını yapardın* ," diye fısıldıyor içimdeki küçük bir ses.

"Beni takip et!" diye Owen'a doğru bağırdım, ama o alaycı bir ifadeyle adamımı omuz darbesiyle kenara itti.

Ona doğru döndüm.

“Tökezledi.” Omuz silkti ve onun kibrine karşı dudağım seğirdi. Başka bir hayatta muhtemelen bu adamı sevebilirdim, ama o sadece bir amaca ulaşmak için bir araç.

Ofis kapımı açıyorum ve o da peşimden içeri giriyor. Jensen kapıyı arkamızdan kapatıyor ve bizi, elinde el bombası tutan bir bebekle birlikte küçük bir kalenin içine hapsediyor.

Owen, gözleri boş boş ileriye bakan Jensen'e öfkeyle bakar.

“Eğer bir şey yapmaya kalkarsan adamlarıma beynini dağıtmaları için talimat verdim. Otur.” Karşımdaki sandalyeyi işaret edip masamın arkasındaki koltuğa oturdum.

"Kartı sana verdim, Azrael," diye tısladı.

"Evet, öyle yaptın," diye onayladım tekdüze bir sesle.

Kartı umursamaz bir tavırla göstererek ilgisini çektim ve öne doğru eğildi.

"Ne istiyorsun? Oradaki dosyaların bir kopyasını alıp almadığımı hiç sormadın."

"Öyle mi?" diye kaşımı kaldırdım ve bebek mırıldandı, bu da Owen'ın irkilmesine neden oldu.

"HAYIR."

“Pekala,” dedim.

“Tamam mı? Şu lanet olası hafıza kartını umursamıyorsun, o zaman neden buradayız?” Yüzü kızardı ve gerginlik üzerinden akıp gitti.

Ama bunu görmezden geliyorum. Sandalyeme yaslanıp masanın ahşap işçiliğini inceliyorum. "Bir paket teslim etmen gerekiyor."

Geri çekilme şeklini özlemiyorum. "Bir paket mi?"

“Ben de aynısını söyledim işte,” diye çıkıştım ve bu bebeğin huysuzlanmasına neden oldu. İçgüdüm onu sakinleştirmek, ona biraz teselli vermekti ama babası beni parçalamaya iki saniye kala olduğu gibi, zayıflık göstermek de istemiyordum.

Yıllarca süren eğitim sayesinde duygusuzluğumu korudum.

"Benim için bir paket teslim etmen gerekiyor," diye yavaşça tekrarlıyorum, sanki bir aptalla konuşuyormuşum gibi.

"Bütün bunları bir paket için mi çıkardın?" diye çıkıştı.

Gözlerinin içine bakıyorum ve bunun sadece bir paket olmadığını, çok daha fazlası olduğunu fark ettiği anı görüyorum.

Sıçradı. "Bir insan. Benden insan ticareti yapmamı mı istiyorsunuz?" Yüzünde dehşet belirdi ve ben onu hemen sakinleştirdim.

“İnsan ticareti yapmadım. Paket teslim et dedim.” Boynumdaki damar zonkluyor. O benim için onun asla bilemeyeceği kadar çok şey ifade ediyor ve o bunun aksini ima ediyor. Çok daha fazlası.

“Bir kız mı?”

Yutkunuyorum, onun bir zayıflığımın farkına varmış olmasından nefret ediyorum. Yine de, başka ne seçeneğim var ki?

Onun güvende olması gerekiyor.

Yaşadığı o korkunç olaylar bir daha asla yaşanmamalı ve Owen'ı şahsen tanımıyor olsam da, Jensen'in tanıdıklarının onun için kefil olduğunu söylediğine güveniyorum. Zaten başka ne seçeneğimiz var ki?

“Onu güvende tutmanı istiyorum.” Gözlerim onun gözlerine kenetlendi. “Reçeteni kullanmanı istiyorum.”

Ona, benim sağlayamadığım her şeyi sağlaması gerekiyor.

Gelecek.

"Tamam." O kadar çabuk pes ediyor ki, bu çok kolay gibi görünüyor.

“Tamam mı? Aynen böyle mi?” Başımı yana eğdim.

Göğsünden acı bir kahkaha yükseldi. "Oğlumun ve kızımın hayatını kollarında taşıyorsun Azrael. Onlar için her şeyi yaparım. Bir gün sen de aynısını yapabilirsin." Keşke gerçekten bilseydi, ama sözlerini söylerken ona bakınca, bildiğini hissediyorum.

Owen'ın kız arkadaşını elde etmek için ne kadar ileri gittiğinin farkındayım. Onu evli bir adamdan resmen çaldı ve onu elde etmek için adamın idamını planladı. "Mutluluk şansı için şeytanla anlaşma," diyor.

“Az önce yaptım.” Sandalyemden geriye doğru yaslanıp ayağa kalkarken sözlerim neredeyse fısıltıdan ibaretti. Sonra oğlunu ona doğru uzattım ve o da onu neredeyse kollarımın arasından kaptı.

"Güvendesin evlat. Baban burada," diye mırıldanıp küçük ailesiyle birlikte hayatına doğru yola koyuldu ve kalbimde bir acı hissettim.

Kapı arkasından kapanıyor ve ben de koltuğuma çöküyorum.

Kalplerimizi paramparça etmek üzereyim, ama bir gün, umarım ona en başından beri kalbini tutmaya değer olduğumu kanıtlayabilirim; belki o zaman ikimiz de özgür oluruz.

Elli Üçüncü Bölüm

Azrael

Tekrar onun odasına giriyorum, tenimin altındaki giderek büyüyen kaşıntıyı giderme arzusu hiç bitmiyor. O benim uyuşturucum gibi ve bir sonraki doz temelde onu görmek ve onun varlığında keyiflenmekten ibaret; ve planımın çok yakında devreye gireceğini bilmek, her şeyi daha da kritik hale getiriyor.

Stone yüzünden son zamanlarda tam bir kaos yaşandı ve gerçek kimliğinin ortaya çıkması ve Vector'ın hasta hayatına acı bir sonla son vermesi, babamızın duygusuzluğuna dair bana daha fazla fikir verdi. Adam bir psikopat. Bundan başka bir şey yok.

Vector gayrimeşru bir oğul olabilir, ama en sevilenlerden biriydi. Bazen, Çar ve ben babamızın gerçekten onu mu tercih ettiğini ve Vector'ı tercih ederek meşru oğullarını bir kenara bırakıp bırakmayacağını merak ederdik. Ölüm haberini verdiğimizde, ona işe yaramaz bir pislik dedi ve hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam etti. Kız kardeşimizin de nasıl öldürüldüğünü anlattığımızda bile bir damla gözyaşı dökmedi. Adam ailesinin üç önemli

üyesini kaybetti ve şimdiden başka bir müzayede planlıyor. Sanki onların hayatını kutlarken, bu süreçte başkalarını da perişan ediyor gibi.

Aklım birkaç gün öncesine, kız kardeşimiz ve Stone'u uzaktan izlediğimiz zamana gidiyor. İlk kez onun öz ailesiyle tanışıyorlardı ve kız kardeşimizin özgürlüğe kavuşma ihtimali onu düşündürmeye başlamıştı...

Ellerimi ceplerime sokarak tepenin üzerinde durdum ve kardeşim Stone'un öz ailesini evine kabul edişini izledim. Burası, yerel halk için kafe olarak da hizmet veren küçük bir sahil evi ve Sienna'nın müşterilerine kendi tarifleriyle yemekler sunduğunu hayal ederken içime alışılmadık bir sıcaklık yayıldı.

Eşine doğru ışıl ışıl gülümsüyor ve karnındaki büyük şişliği görünce boğazımda bir yumruk oluşuyor, bu da hamile olduğunu gösteriyor.

Güvendeler. Birlikteler ve daha önce sadece hayalini kurdukları bir hayat kuruyorlar. Onlarla gurur duyuyorum. İkisiyle de.

"*Gülümseyecekmişsin gibi görünüyorsun," diye takılıyor Çar ve ben ona ters ters bakıyorum, bu da onun başını geriye atıp karanlık bir şekilde kıkırdamasına neden oluyor ki, itiraf etmeliyim ki bu son derece sadistçe bir kahkaha.*

Sienna, Stone'un elini tutarak onu içeriye götürür ve ailesinin geri kalanı da onu takip eder.

"*Mutlu görünüyorlar.*" *Çar onlara doğru işaret etti.*

“Evet, öyle,” diye katılıyorum, ama kalbimin nasıl gümbür gümbür çarptığını ve kıskançlığın kan dolaşımımı nasıl sardığını, kararmış damarlarımda zehir gibi nasıl süzüldüğünü itiraf edemiyorum.

Babamızın ve La Familia'nın kısıtlamalarından kurtulma düşüncesi, özellikle evde beni bekleyenleri düşündüğümde, hiç bu kadar çekici gelmemişti. Ya ben de istediğimi yapmakta özgür olsaydım?

Kölem özgür olsaydı ne olurdu?

Beni seçer miydi?

"Kıskanç görünüyorsun," diye belirtti Çar.

Başımı omzunun üzerinden çevirip gözlerine baktım. "Öyleyim."

Başını geriye doğru attı ve bana sanki ilk defa bakıyormuş gibi baktı. Gözleri şefkatle doldu, sonra dudaklarını yaladı. "Ona sahip olamazsın." Elbette özgürlükten bahsediyordu ve ben başımı salladım, kalbim her zamankinden daha hızlı atıyordu. Ona sahip olamam.

"Sen de yapamazsın," diye karşılık verdim, yakında yapılacak görücü usulü evliliğine gönderme yaparak, o da yüzünü buruşturdu.

"Azrael, sen ailenin varisisin ve kelimenin tam anlamıyla ölüm meleğinin adını taşıyorsun." Ayaklarını bir o yana bir bu yana salladı ve sesini alçalttı. "Babamız öldüğünde liderimiz olmak için doğdun."

"Farkındayım." Gözlerimi ondan ayırmadım ve aramızda bir şey geçti. Zamanımın yaklaştığını kabul eden sessiz bir konuşma. Babamız çok daha uzun süre yaşayamaz, özellikle de bu kadar kontrolden çıkmışken. O'Connell'lar da intikam hırsıyla dolu oldukları sürece.

Onun anlamadığı şey şu ki, ben ölüm meleğinin adını taşıyor olabilirim, ama onun adı hükümdar, krallığın imparatoru anlamına geliyor.

Çar lider olmak için doğdu; ben de onu lider yapmak için doğdum.

"Azrael?" Uykusunda inleyerek kıpırdanıyor ve göğsümdeki o donuk ağrı derinleşiyor. Onu kucaklamak istiyorum; her şeyin yolunda olacağını söylemek istiyorum.

Ona ömür boyu birlikte geçireceğimize söz ver.

Tam da planladığı gibi.

Ama yapamam. Ona istediğini, hak ettiğini veremem. Şu anda ona güvence bile sağlayamıyorum.

"Azrael? Beni kucaklayabilir misin?" diye fısıldıyor uykusunda ve göğsümdeki acı yakıcı bir şekilde, sonsuza dek kalacak bir boşluk bırakıyor. En kutsal organımda, umarım gururla taşıyabileceğim bir yara izi.

Yavaş yavaş soyunuyorum. Bakışlarım ondan hiç ayrılmıyor ve çıplak kaldığımda, onun sıcaklığını kucaklayarak çarşafların arasına giriyorum, tıpkı onun beni kucakladığı gibi.

"Azrael?" diye mırıldandı, bana doğru dönerek. Ben de bu fırsatı değerlendirip çenesini parmaklarımın arasına aldım ve dudaklarını, daha önce yapabileceğimin farkında bile olmadığım en nazik öpücükle, dudaklarıma bastırdım.

Donakaldı ve geri çekildi, sonra gözleri birden açıldı ve aynı hızla tekrar gevşedi. "Buradasın."

“Benim.” Gözlerim yüzünde geziniyor, her bir özelliğini inceliyor. Beni süzdüğü sırada kaşlarının sevimli çatılması, sağ gözünün altındaki yakından bakıldığında görülebilen küçük çiller ve sadece gülümsediğinde görünen çenesindeki minik gamze. Hepsini içime sindirip hafızama kaydediyorum.

"Seni özledim," diye itiraf ediyor, dokunuşumda eriyip giderken.

Kalın elim bacağından yukarı, kalçasının üzerinden geçerek tekrar aşağı doğru kayıyor ve pürüzsüz tenini okşuyor.

Boğazımdaki düğüm konuşmamı zorlaştırıyor ama yutkunarak sesimi bastırıyorum. "Sana yaptıklarım yüzünden benden nefret edeceğini düşünmüştüm."

“Sen yapmadın.” diye hemen belirtti ama onu durdurmak için parmağımı dudaklarına koydum. Bu gece onun güvence sözlerine ihtiyacım yok. Planımla çoktan barıştım ve kalplerimizi sökerken biliyorum ki geçmiş artık önemli değil, sadece gelecek önemli.

Kaybımızın yasını tutmak ve bundan sonra ne olacağını düşünmek isterdim, ama cehennemde kendimize acımak için bolca zaman var.

Bu gece onun dokunuşunu hissetmek istiyorum.

Son bir kez daha.

Elli Dördüncü Bölüm

Cennet

Dokunuşu içimde dalgalanıyor, sadece onun tutuşturabileceği bir ateşin alevlerini körüklüyor. Gözlerinde, bedenimin her kıvrımına ve hücresine nüfuz ederken bir hüzün var. Hazırlıksız olduğum bir boşluk. Keşke yok edebilsem dediğim umutsuz bir bakış ve bu düşünce içimi buruyor; sanki benden kendini ayırıyor gibi, ama bana dokunuşu öyle bir coşku ve şefkatle ki, sanki benden asla bıkmıyormuş gibi.

Parmak ucunu ağzıma sokuyor ve ben emiyorum; göz bebekleri büyüyor, şehvet ve hayranlığın güçlü bir karışımını yaratıyor. Parmak ucunu ağzımdan çekiyor ve yerine dilini koyuyor. Yavaşça birbirimize dolanıyoruz, uzun zaman önce ayrılmış aşıkların yeniden bir araya gelmesi gibi birbirimizin ağzına giriyoruz.

Kollarımı boynuna doladım, parmaklarımı saçlarına geçirdim ve o da inleyerek sertleşmiş penisini kalçama bastırdı.

Geri çekiliyor, nefesim kesiliyor. "Bana seninle sevişebileceğimi söyle." Kalbim bir an duruyor.

Birlikteliğimizi sevişmek olarak kabul ettiği ilk an bu ve bunu muazzam bir başarı olarak görüyorum, ama bununla birlikte gelecekte ne olacağımıza dair derin bir özlem de geliyor.

"Evet," diye fısıldadım.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına itiyor. "Hâlâ kanıyor musun?" Olan biteni kabullenişindeki bu ufak tefek ifade, onu itip uzaklaştırmak istememe neden oluyor. Ona, bebeğimizin benim için sadece kandan, bacaklarımın arasındaki sıcaklıktan daha fazlası olduğunu haykırmak istiyorum. Bebek aynı zamanda kalbimdeki sıcaklıktı ve zincirlendiğim bu soğuk dünyada ona ihtiyacım var.

Ama onu incitmek istemiyorum. Özellikle de bana gelip, her şeyden önce sevişmek için, hiç istemiyorum.

Başımı sallıyorum. "Hayır." Sesim boğuk çıkıyor.

Hayır, bebeğin varlığına dair hiçbir kanıt yok , demek istiyorum.

Beni sırt üstü çeviriyor ve ben de izin veriyorum, sonra bacaklarımın arasına yerleşiyor ve uyluklarımı beline doluyor. Onun vajinamı nasıl adeta yutarcasına sardığını görünce boynumda bir sıcaklık hissediyorum, açlık tıpkı eskisi gibi orada ama bu sefer farklı. Bu sefer yoğun bir özlem var. Aramızda yazılı olmayan bir şey.

Belki de söylenmemiş çok şey, geleceğimizde çok fazla belirsizlik olduğu içindir. Belki de sevişmeyi itiraf etmesinin sadece başlangıç olduğuna dair umuda tutunuyorum. Bu yüzden, içimde derinlerde saklı olan ve bunun daha fazlası olduğunu haykıran o kaygıyı görmezden geliyorum; bunun yerine her dokunuşu kucaklıyorum.

Ağzından uzun ve sürekli bir tükürük akışı geliyor; gözleri gözlerime dikiliyor, tükürüğün ağzından çıplak vajinama damlamasını izlememi istiyor.

Sonra kalın penisini eline alıp pompalamaya başladı. Penisini agresif bir şekilde pompalarken vajinam beklentiyle kasıldı ve ucundan parlak bir meni akıntısı sızdı.

Penisinin kalın başını tükürüğün arasından, kaygan kıvrımlarımın üzerinde yukarı aşağı hareket ettirdi ve ben inleyerek sırtımı kamburlaştırdım, o da klitorisimi çevreledikten sonra daha aşağıya indi. Dişlerinin arasından tıslayarak, bir kolunu başımın üstüne bıraktı.

Gözlerimiz kilitlenmiş halde kalırken, kalın penisini vajinama sokuyor. İnliyorum ve dudakları aralanıyor, hayranlıkla bana bakıyor.

O tamamen yerine oturduğunda, biz de hareketsiz kalırız, anın içinde kilitleniriz, aramızda akan sevgiyi içimize çekeriz, artık bir olmuş oluruz.

"Sana layık olmak istiyorum, Hevan," diye hırıltılı bir sesle söyledi ve bu da kalbimin sıkışmasına neden oldu.

Bu yakışıklı, karanlık ve ölümcül adam, dünyanın onu böyle görmesini o kadar çok istiyor ki, çok daha fazlasını yapabileceğinin farkında değil.

Elimle yanağını okşadım. "Olabilirsin."

Gözlerini kısa bir süre kapatıyor ve tekrar açtığında, daha önce olmayan bir amaç taşıyorlar gözlerinde. "Umarım bu doğrudur," diye fısıldıyor ve ne demek istediğini sormadan önce, yavaşça hareket etmeye başlıyor, nefesimi kesiyor.

Azrael

Kalçalarımın her tutkulu hareketi, ona ne kadar çok şey ifade ettiğini ilan edişimdir. Ona kendi temposunda, kadınların özlediği ama asla katılmak istemediği hassas bir şekilde zevk vermek. Bir kadınla sevişmenin, penisinizin kaymasından zevk alırken gözlerinden sızan o sevgiyi görmenin bir anlamı var. İç duvarları beni içine çekiyor, sanki yağmalanmayı yalvarıyor gibi ve onu yutmak istiyorum, ama her hareketini, her iniltisini ve fısıltısını tatmak istiyorum. Bunu şişeye doldurmak, beni başka bir hayata taşıyacak kalıcı bir anı olarak saklamak istiyorum.

"Azrael," diye nefes nefese ismimi söylüyor, hem bir nimet hem de bir lanet gibi, ve ben buna bayılıyorum.

"Daha hızlı, lütfen, daha hızlı," diye yalvarıyor ve bir canavar yarattığım gerçeğinden zevk alıyorum ama başımı sallayarak onu reddediyorum. Gerçek şu ki, buna ihtiyacım var.

Hayatımda ilk defa, bu hayatta ve ahirette her şeyim olacak kadınla sevişmem gerekiyor.

Penisimin her hareketinde zevk artıyor. Sabit bir tempoda hareket ederken sivri meme uçlarının göğsüme sürtünmesi damarlarımda elektrik akımı yaratıyor.

"Kahretsin, Hevan, çok iyi hissettiriyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Evet. Lütfen. Daha fazla," diye yalvarıyor ve ben de çenesinden başlayıp boğazına kadar, oradan da yukarı doğru öpüyorum; içimde var olduğunu hiç bilmediğim duyguyu, aşkı, ona gösteriyorum.

Titreyerek kalçalarını daha güçlü bir şekilde yukarı kaldırıyor ve beni daha çabuk boşalmaya teşvik etmek için vajinasını penisimin etrafında sıkıp gevşetiyor.

"Kahretsin, yapma öyle mi?" diye dişlerimi sıktım. "Bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum."

Değerli dudaklarından bir nefes çakıyor ve öne eğilerek dudaklarımın kenarını yalıyor, beni ağzımı açmaya ve dilini içeri almaya davet ediyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve hislerin içinde kayboluyorum; bedeninin benimkine nasıl uyum sağladığına, dilinin ağzımda tutkuyla nasıl dans ettiğine ve bedeninin dokunuşuma nasıl eridiğine. Bir şekilde tek bir varlık haline geliyoruz.

Geri çekildi ve vajinası etrafımda titredi. "Aman Tanrım." Kısık gözleri şehvet dolu gözlerime kilitlenmişti. "Ben..." Vücudu kasıldı. "Seni seviyorum, Azrael," diye bağırdı odaya, bu da beni çok erken teslim olduğu için onu cezalandırma ihtiyacıyla çılgına çevirdi.

Cennet neden bir ömür boyu süremez? Cennetin sonsuz olduğunu sanıyordum, peki neden cehennem beni bu vahşi ahlaksızlığa geri sürüklüyor?

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp şu ana odaklanıyorum. Altımda beni dünyası olarak gören, değişime ve erdeme kadir bir adam olarak gören bir kadın var ve hayatımda ilk defa ben de o adam olmak istiyorum. Sadece onun için değil, ikimiz için de.

Kalçalarım kasılıyor, zevkim doruk noktasına ulaşıyor ve içimdeki tüm tutku dışarıya fışkırırken testislerim kasılıyor, orgazmım adeta patlıyor. "Kahretsin," diye inliyorum doruk noktam benden koparılırken.

“Kahretsin, seni seviyorum, Hevan.” Başımı boynunun kıvrımına yaslıyorum; nefes alışverişimiz zorlaşıyor ve

bedenlerimiz yoğun orgazm sonrası mutluluk altında gevşiyor. “Seni seviyorum ve seni kaybetme düşüncesine katlanamıyorum.” Sözlerimi anlama fırsatı bulamadan, onu ezmemek için kendimizi döndürüyorum ve bedenini benimkinin üzerine yerleştiriyorum.

"Ne yapacağız şimdi?" diye hıçkırarak soruyor ve ben de kolumu onun etrafında daha sıkı sarıyorum. Hiçbir şeyi kaçırmıyor.

"Kesinlikle başarılı olacaksın. Bunu bana bırak," diyorum kararlılıkla.

Yüzümü dikkatlice inceliyor ve bakışlarının ağırlığını hissediyorum. Sanki ruhumun içine bakabiliyor ve buna şaşırmamalıyım; her zaman böyle olmuştur. "Ne yapacaksın Azrael?"

Onu üzerimden itip yataktan kalkıp giyinmeye başladım.

Sorusu dayanılmaz. Cevabı da inanılmaz derecede ağır ve garip bir duygu beni kaçmaya, şu anda buradan defolup gitmeye itiyor.

“Azrael! Ne yapacaksın?” Sesindeki panik açıkça belliydi ve onun böyle hissetmesinden nefret ederek irkildim.

Pantolonumu giyip yukarı doğru çektim, onun sorusunu görmezden geldim, sonra da gömleğimi giymeye geçtim.

Çarşafı üzerinden atıp doğruldu. Sanki bir düğmeye basılmış gibiydi. Yanakları kızardı, dudakları büküldü, öfkesi kabardı. "Cevap ver bana!" diye bağırdı. Parmaklarım düğmelere takıldı. "Bir cevap hak ediyorum!" diye ağladı. "Bebeğimizi kaybettim. Lanet olsun, bir cevap hak ediyorum!" Sıcak gözyaşları döküldü ve onu böyle görmek beni öfkelendirdi, ama bunun olmasına izin vermiş olmam beni daha da çileden çıkardı, bu yüzden ona doğru döndüm.

"Ben de o bebeğimi kaybettim!" diye bağırdım.

"Sen bizim bebeğimizi bile istemedin!" diye bağırdı geri ve sözleri beni geriye doğru sendeletti. İçimi paramparça etti, nefes alma yeteneğimi elimden aldı.

Gerçekten böyle mi düşünüyor?

"Ö-özür dilerim," diye hıçkırarak başını salladı. "Bunu kastetmedim. Özür dilerim, Azrael." Onu kendime doğru çekmek, her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyorum ama ona yalan söyleyemem.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Boğazımdaki yumru daha da kalınlaşıyor ve hareket edemeden ona bakakalıyorum. O dağılırken kalbim paramparça oluyor. Hıçkırıklarla boğuluyor. "Lütfen. Beni bırakmanı istemiyorum." Başını sallıyor, kollarını beline sarıyor. "Beni bir daha yalnız bırakma." Sözleri beni eziyor, içimi parçalıyor, alt üst ediyor. Acaba o böyle mi düşünüyor?

Hızla hareket ediyorum, ayak parmaklarım neredeyse onunkilere değiyor, sonra yüzünü kaldırıp kalın ellerimin avuçlarına alıyorum. Başparmaklarımın uçlarıyla yanaklarındaki gözyaşlarını siliyorum.

"O bebeği senin asla tahmin edemeyeceğin kadar çok istedim."

Göğsünden yürek burkan bir feryat yükseliyor, ama ben kararlılığımı koruyorum. "Sana daha önce de söylemiştim, dünyam acımasız ve ölümcül bir yer, Hevan, ve bu da benim cezam. İkinizi de korumak için daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm."

Burnunu çekiyor, elleri kollarımı daha sıkı kavrıyor ve asla bırakmasını istemiyorum. Birbirimizin can simidiymişiz gibi birbirimize sarılıyoruz, ama gerçek şu ki, o benim kurbanım.

Hayatımdaki tek güzel şey.

"Bana bir şey söz ver," diye fısıldıyorum, kırılganlığım içimden sızıp gidiyor.

Yüzümü inceledi ve başını salladı.

"Bana söz ver, bir sonraki hayatımda da beni aynı şekilde seveceksin."

Yüzünde bir aydınlanma ifadesi beliriyor.

İçinden tiz bir feryat yankılandı.

"Bana söz ver," diye talep ediyorum bu sefer daha kararlı bir şekilde, gözyaşlarımın dökülmesine izin vermemeye karar vererek.

“Söz veriyorum. Senin için bir ömür boyu bekleyeceğim, söz veriyorum,” diye feryat etti ve başı göğsüme çarptı, ben de onu sıkıca tuttum, içimden sessizce sözünü tutması için yalvardım. Sonra iğnenin ucunu parmaklarımın arasında kıvırıp boynunun arkasına götürdüm. Acı hissettiğinde başı birden yukarı kalktı ve parlak mavi gözleri boşluğa doğru kaybolurken bana suçlayıcı bir şekilde baktı.

"Sen buna layıksın, Azrael," diye fısıldadı gözlerini kapatırken.

Bedeni gevşiyor ve ben onu kolaylıkla kollarıma alıp dudaklarımı alnına bastırıyorum. Kendimi tamamen açığa vuruyorum. "Henüz değil, ama olacağım, benim ışığım."

Onu yatağa yatırıp çıplaklığını bir çarşafla örtüyorum. Doktor kısa süre sonra gelip onu muayene edecek ve giydirecek, ben de bu sırada onu inceleyeceğim.

Masumiyeti, özgüveni, iyiliği, işte o.

Sonra omuzlarımı dikleştirip, aklımda tek bir amaçla kapıya doğru yöneliyorum.

İntikam tatlı olabilir, ama adalet daha tatlı olabilir.

Elli Beşinci Bölüm

Cennet

“Hım,” diye mırıldandım, bacaklarımı çarşaflardan ayırırken. “Aman Tanrım, başım çok ağrıyor.” Başımı ovdum.

“Bu sakinleştirici olacak.” Tanıdık olmayan, sert sese doğru gözlerimi açtım. “Oldukça güçlüydü,” diye ekledi.

Kocaman bir adam, kasları ve boynuna doğru uzanan dövmeleri var. Kafası tıraşlı ve odanın köşesindeki bir sandalyede bacaklarını genişçe açarak oturmuş beni izliyor.

Çarşafı biraz daha yukarı çekiyorum ve o kıkırdıyor. Derin, gürültülü ses neşeli ve onunla ilgili bir şey beni anında rahatlatıyor.

"Nerede o?" diye hırıltılı bir sesle sordum ve yüzündeki ifade yumuşadı.

Aman Tanrım, hayır. İçimden bir umutsuzluk dalgası yükseliyor. *Lütfen hayır.*

“O-o gitti, değil mi?” Yüzümden bir damla yaş süzüldü.

"Evet, canım, öyle." Sesinde pişmanlık var ama bunu zar zor fark ediyorum.

Beni terk etti.

Boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor ve bize bunu yapmış olmasına çok kızıyorum.

Çarşaflara şöyle bir göz attım ve bir şey dikkatimi çekti: Evlilik yüzüğümdeki tanıdık altın ve siyah yüzük. Azrael'in büyükannesinin yüzüğü. Kalbim sıkıştı. O artık yok.

Parmaklarımda hafif bir ağrı hissettiğim için yüzüğü çıkarıyorum ve karşımda bir dövme beliriyor: AC, Azrael Carrera. Beni yine kendine ait kılmış, hem de evlilik yüzüğümün parmağına.

"Beni ona götürün!" diye çıkıştım, üzerimdeki çarşafı fırlatıp attım, sonra çıplak olduğumu hatırladım, ama aşağıya baktığımda çıplak olmadığımı fark ettim. Giyinmiştim. Giysilerimle. Gerçek giysilerle. Kot pantolon ve kazak. Bana kıyafet vermişti.

Onları istemiyorum! Onları kesinlikle istemiyorum; onu istiyorum.

Aman Tanrım. Gözlerimden yaşları siliyorum. Ne yaptı böyle?

Bacaklarım titriyor ve dengemi sağlamak için şifonyere tutunuyorum.

Benimle işi bitti.

“Onu hemen şimdi görmek istiyorum!” diye ısrar ediyorum. Ama adam başını sallıyor. “Nerede yaşadığını biliyorum!” diye yalan söylüyorum, ama sözlerim inanç dolu. Tam olarak nerede yaşadığını bilmeyebilirim, ama bulabilirim.

“Beni dinle.” Ayağa kalktı ve ben bir adım geri çekildim. “Azrael seni korumak için her şeyi riske atıyor. Her şeyi.” Sözlerinin ardındaki anlamı yutkunarak düşündüm. Azrael'in bir erkek ve bir kız kardeşi olduğunu biliyordum; onların hayatları da tehlikede olacak mıydı? “Onun yakalanmasını gerçekten riske atmak istiyor musun? Babasının senin hayatta ve sağlıklı, özgürce yaşadığını öğrenmesini istiyor musun? Yalan söylediği için başına neler geleceğini biliyor musun?” Boğazımda bir acı hissettim ve yüzümü buruşturarak yutkundum.

“Hevan sana yepyeni bir hayat yarattı, sevgilim.” Yanındaki masanın üzerindeki dosyaya dokunuyor. “Sana yaşamak için ikinci bir şans verdi. Kaç kadının müzayede evinden ayrılıp böyle bir şans yakaladığını söylememe gerek var mı? Onun senin için yaptıklarını gerçekten kabullenmelisin.”

"Onu seviyorum," diye fısıldadım kırık bir sesle.

"Ve eminim ki o da seni çok seviyor."

Elli Altıncı Bölüm

Azrael

On altı ay sonra...

Çar masanın karşısından bana dik dik bakıyor ve kim onu suçlayabilir ki? Her zaman savunduğu adam tarafından tamamen ihanete uğradığını hissediyor ve şimdi de istemediği, güvenmediği bir eşin yüküyle boğuşuyor.

Yaptığım her hareket onu korumak içindi. Bunu ne zaman anlayacak? Hevan'ın saldırısından hiçbir şey öğrenmedi mi?

Yine de nefret, zehirli dalgalar halinde ondan yayılıyor.

Bir yıldan fazla bir süre önce dünyam altüst olduğunda, bana başarılı olmamda yardım eden, dolu şişelerin yanı sıra boş şişeleri de toplayıp imha eden oydu. Uyuşturucu satıcısı olduğumuzu düşünürsek, satıcılarımızın her birini kafa kesmekle tehdit eden de oydu.

Babam benim gaf yaptığımı fark etti ve doğrusunu söylemek gerekirse, Hevan'ın yokluğuna verdiğim tepkiden

dolayı yalanıma inandı.

Ona, tecavüz ettiği geceden sonra güvenli bir eve götürüldüğü söylenmişti, ancak beni kabul etmeyi reddetmesi beni ondan uzaklaştırdı ve yaptıklarının verdiği suçluluk duygusu beni uçuruma sürükledi. Neyse ki, o başkalarının sefaletinden zevk alan acımasız, kalpsiz bir piç kurusu ve bir yıl boyunca beni ikna etmeye çalıştıktan sonra sonunda pes ettim ve "fahişenin" "ait olduğu yere", yani müzayede evine geri taşınmasına razı oldum.

Babamız ellerini birbirine vurdu ve ben de masanın üzerinden atlayıp boğazına yumruk atmak isteğimi bastırdım. Bu kadar çok şey söz konusu olduğunda olmazdı. "Sonunda aklın başına geldiğine sevindim, Azrael."

Ben de aynı ifadeyle kadehimi kaldırıyorum.

“Söyle bana.” Öne eğildi. “Amı hâlâ sıkı mı?” Vücudumun solgunlaştığını hissettim ve bunun yerine yerini azgın bir kıskançlık aldı.

"Eminim onu yanına yaklaştırmamıştır, değil mi?" diye ekliyor Czar ve yine, kardeşimin bu kurgulanmış hikayeye katkıda bulunmasına minnettarım.

Babamız dilini şaklattı. "O zaman al şunu!" Yumruğunu masaya vurdu ve ne kadar çabuk mutludan öfkeliye geçebildiği inanılmaz. Adamın duyguları üzerinde hiçbir kontrolü yok. Yüzünün kızarıklığı bir şekilde daha da derinleşiyor ve cehennemde yandığında yüzünün aynı renge bürünüp bürünmeyeceğini merak ediyorum. Benim yüzüm de mi?

"Belki bu gece alırım. Onu hatalarının farkına varmaya zorlarım," diyorum.

Ondan yüksek sesli, gürültülü bir kahkaha koptu. "Evet. Evet. Son sevkiyatın ilk partisi de geldi." Gözleri alaycı bir şekilde parlıyordu ve ben de dudaklarımı bilmiş bir sırıtışla kıvırdım. Çocuklara sanki hayvan sürüsüymüş gibi davranılmasından bahsederken aklımı başımda tutan tek şey, bu gecenin gerçekten neler getireceği düşüncesiydi.

Bana bir şeytanın adı verildi ve bu gece imparatorluğumuzun üzerine cehennemi yağdıracağım.

Elli Yedinci Bölüm

Azrael

Telefon tam beklediğim gibi geldi ve Jensen'e doğru bir bakış bile atmadım; bunun yerine, sahnede bitkin halde duran kıza baktım. Birinin bunu nasıl çekici bulabileceği aklım almıyor. Kim olduğunu, nerede olduğunu bile bilmiyor ve sanırım bu, içinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında küçük bir nimet.

Jensen boğazını temizledi. "Efendim?" diye sordu ses tonunda bir aciliyetle.

Ona dönüp dikkatimi vermiyorum, viskimden bir yudum daha almayı tercih ediyorum. Sonra bardağı çalkalayıp duruyorum ve cevap veriyorum: "Hım?"

"Efendim, Lexis'te bir sorunumuz var."

Babamın ve benim başımız onun yönüne döndü. Lexis bizim dövüş kulübümüz; aynı kulüpte Çar bu gece bir dövüş düzenliyor. Yeni müttefiklerimin yardımıyla ben organize ettiğim bir dövüş. Keşke kardeşimi de plana dahil edebilseydim, ama bana yardım etmeye çalışırdı ve bunun olmasını riske atamazdım. Burada ona ihtiyaç var çünkü o yedek olmaktan çok daha fazlası olmak için doğdu.

“Git bununla ilgilen.” Babam ona doğru el salladı. Tam da tahmin edilebilir bir şekilde.

"Bana ihtiyaç var mı?" diye soruyorum sıkılarak.

“Hayır!” diye tersledi babam. “Burada sana ihtiyaç var.” Güya Hevan'la birlikte olmamı istiyor ki, onun gibi olduğumu göstereyim. Şüphesiz ki adamlarıyla onun gelişini çoktan kontrol etmiş ve odasında hazır ve beklediğini teyit etmişlerdir.

Lanet olsun, muhtemelen ona çoktan kötü muamelede bulundular ve ben suçluluk duymam gerekirken, sadece tatmin duygusu hissediyorum.

Çar'ın iyi olup olmadığını ya da desteğe ihtiyacı olup olmadığını bile sormadı. Hayır, bu hasta herifin tek derdi kendi cinsel organı, bir de para tabii. Oğlunun acı çekmesini, kendi sapık zevklerinden mahrum kalmasından daha çok tercih ediyor.

"Git. Azrael bu gece izin alıyor, değil mi evlat?"

Oğlunuz mu?

Uzun zamandır ilk kez bana böyle sesleniyor ve özellikle bu gece, bunu söylemesi hem tatlı hem de acı. Çocukken, beni daha büyük bir ölçekte tanıdığına dair bir işaret, sadece varisi olmaktan, adamlarından ve Vector gibilerinden daha değerli olduğumu göstermesini istiyordum. Ama mafya üyesi olduğum gece bu düşünceden vazgeçtim ve o zamandan beri bu kelimeleri bir daha hiç duymak istemedim.

Bu gece bile değil.

“İyileşeceksin.” Jensen’e bakıyorum ve o yutkunuyor. Bunun bir veda olduğunu biliyor; bu benim için yolun sonu, herkese yeni bir özgürlük kapısı. Başını eğiyor, verebileceği tek onay bu, sonra dönüp uzaklaşıyor.

Babam omzuma hafifçe vurup sıkıca sıktı. "Harika!" Çocuksu bir sevinçle sandalyesinde zıpladı ve ben de garsona bir konyak daha koyması için bardağımı kaldırırken yüzümde yapmacık bir gülümseme belirdi.

Müzayede devam ediyor ve ben de saate bakıyorum. Altı dakika sonra, binaya bir sinyal engelleyici yerleştirilecek ve bu da dışarıda gölgelerde konuşlanmış adamlara müzayedeye baskın düzenleyip masumları kurtarmak ve bu örgüte bağlı diğer pislikleri ortadan kaldırmak için mükemmel bir fırsat sağlayacak.

"Hazır mısın?" diye soruyorum, sandalyemde öne doğru eğilerek, damarlarımda bir heyecan dalgası dolaşıyormuş gibi yapmaya çalışıyorum; aslında bu çok zor değil, gerçekten de öyleyim.

Başını geriye atarak derin bir kahkaha attı; bu kahkahadan nefret etmeye başladım çünkü sinsi bir niyeti vardı. "Evet. Evet." Bacağına sertçe vurdu. "Çok heveslisin."

"Damarlarımda intikam akıyor," diye belirttim ayağa kalkarak.

“Kendini kontrol etmelisin. Çocukken olduğu gibi pantolonuna boşalacaksın.” Yüzümü buruşturuyorum. Hayatım boyunca beni rahatsız eden bir anı. Birinin zorla ilişkiye girdiğini fark etmeden o kişinin cinsel ilişkiye girdiğini duymak, insanda iz bırakıyor, hayatım boyunca peşimi bırakmayan çok acı verici bir iz.

Hevan'ın onu oradan almam için yalvardığı aynı koridora girdik. Onun yürek burkan mavi gözleri kalbimi öylesine sıkıca kavradı ki, onları benden ayırmak için ölüm gerekirdi.

Geçmişteki yanlışları düzeltemeyebilirim, ama geleceğe doğru ilerlerken kesinlikle deneyeceğim.

Elli Sekizinci Bölüm

Azrael

Kapı gürültüyle kapanıyor, elektronik kilit devreye giriyor ve ses geçirmez duvarları güvenli hale getiriyor.

“Fahişe bize hazır.” Başını dört ayak üzerinde, çıplak ve bize sırtı dönük kadına doğru eğdi. Boynunda bir zincir, başında ise bir çuval vardı ve kadın duvara kelepçelenmişti. Sarı saçları sırtından aşağı dökülüyordu ama penisim kıpırdamadı; bu sahnede beni heyecanlandıran hiçbir şey yoktu.

Çünkü ben ona hiç benzemiyorum.

“Bu sefer ilk ben başlıyorum!” diye ilan ediyor. Bu herif o kadar heyecanlı ki, her şeyin yolunda gitmediğine dair hayati bir ipucunu kaçırdığının farkına bile varmıyor. Normal şartlarda, onun ilk başlamasına asla izin vermezdim. Bunu biliyor.

Kemerini çoktan çözmeye başlamıştı bile, pantolonundan çıkardığı anda ne olacağını anladım.

Aldığım eğitim sayesinde bu iş adeta ikinci doğam gibi; her ne zaman kırbaç saldırısını durdurmaya çalışsam,

kendim de kırbaçlanıyordum. Kalbiniz aksini söylese bile, kısa sürede geri çekilip izlemeyi öğreniyorsunuz.

O ilk kırbaç darbesini indirirken ben de duvara yaslanıp bir puro yakıyorum.

Sonuçta bu bir kutlama.

“İşte bu kadar, fahişe!” diye kükredi. “Sen bir pisliksin.” Yüzüne tükürdü ve tekrar vurdu. Her vuruşta daha da sertleşti. Kadın inledi, ağladı, onu heyecanlandırıyormuş gibi görünen boğuk sesler çıkardı, ama bunların hiçbiri onun zevkinden kaynaklanmıyordu.

Adam kadının başındaki çantayı çekip çıkarıyor, sonra arkasına geçiyor. Sinir bozucu bir şekilde gülerek kadının saçlarından başını geriye doğru çekiyor. Tamamen akıl almaz bir durum, küçük bir çocukken beni dehşete düşürecek aynı ses.

Sonra birden hareketsiz kalır, vücudu diken diken olur ve alnındaki çizgi, kadının yüzünü incelerken kırışır. Her zamanki koyu saçları Hevan'ınkine benzer bir renge boyanmıştır, ama gözleri kesinlikle çok özlediğim maviye benzememiştir.

Ağzı açık; ağzından çıkan garip sesin sebebi şimdi anlaşılıyor. Yaptığı hareketler yüzünden dili kesilmişti, ki bunu yapmaktan büyük zevk almıştım.

Elizabeth'in ne zaman konuşması, ne zaman susması gerektiğini bilmediği açıktı, bu yüzden planımı güvence altına almak için organını ondan aldım.

Geriye doğru sendeledi. "Bu da neyin nesi?" diye tısladı başını kaldırıp bana doğru bakarken.

"Bu bir intikam." diye sırıttım.

Sözlerimi algıladığı anda yüzü bembeyaz kesildi, çenesi açıldı, ardından da aynı hızla göğsü kontrol edilemez bir öfkeyle kabardı.

“Büyük ve güçlü Benito Carrera, oğlunun onu devirme planından öfkeli.” Sinsi bir kahkahayla alay ediyorum. “İmparatorluğun yıkılacak, Baba. İnşa ettiğin her şeyi yok edeceğim,” diye kışkırtıyorum.

"Seni kahrolası küçük piç kurusu. Seni paramparça etmeliydim!" diye tükürdü.

Çılgınca bir kahkaha atarak başımı geriye atıyorum. "Beni katlettin. Duygularımı benden aldın." Sesim yükseliyor. "Bir canavara dönüşmemi istedin!"

"Güçlü olmanı istedim!"

"Ah, evet, ben güçlüyüm ve bunu başarmak için aşık olmam gerekti," diye çıkıştım.

"Aşk zayıflar içindir," diye tısladı, konuşurken dudağı büküldü.

"Hayır, onu karşılayamayacak kadar güçsüzdün."

Kenara çekilip bir yakıt bidonunu ortaya çıkardım. Bidonu elime alıp odanın her yerine püskürttüm, o ise kapıya doğru koşup sanki açılacakmış gibi çılgınca çekiştirdi.

Olmayacak.

Esasen bir krematoryum yarattım. "Hepimiz cehennemde yanacağız." Gülümsüyorum. "Öbür dünyanın alevlerinde yanacak şeytanlar."

Dişlerini sıktı. Beni baştan aşağı süzerek, "Sen delisin!" diye ilan etti.

“Bunun gayet farkındayım.” Gülümsedim ve ayaklarının dibine bir yük bıraktım. “Gurur duyuyor musun?”

“Bunun yanına kalmayacak.” Parmağını bana doğru uzattı. “Orada hayatta kalamazsın. Adamlarım orada! Müzayedenin önemli üyeleri, bunun yanına kalmadan önce senin çürüdüğünü görecekler.”

Parmağımı dudağımın üzerinden geçirdim. "Haklısın." Gülümsedim. "Bunun yanına kalmayacak. Ne sen ne de arkadaşların. Hepimiz birlikte cehennemde yanacağız. Bu bizim kefaretimiz, Peder."

Sonra kibriti ona doğru fırlattım ve pantolonu alev alınca çığlık attı. Henüz farkında olmayabilir, giriş odası ses geçirmez olabilir ama duman algılandığında kilitlenecek şekilde de tasarlanmış. Kaçış yok, esasen bir fırının içinde hapsolmuş durumda. Hepimiz öyleyiz.

Gözlerim etrafımı saran alevlere bakarak parlıyor, beni milyonlarca sebepten dolayı ısıtıyorlar ve bu sebeplerden biri de ısıları değil.

Sonunda günahlarına yenik düşecek ve gidişiyle yüzlerce masum insanı kabuslarından kurtaracak.

Adam acı içinde çığlık atarak yere yığılır ve Elizabeth, açık ağzından garip sesler çıkararak, delirmiş bir hayvan gibi çırpınır.

Duvara yaslanmış, hiç etkilenmeden, tam ortasında ben varken alevler içinde yok olacak kötü bir imparatorluğun yıkımını izlemekten mutluluk duyuyorum.

Şeytan.

Cehennemde doğdum; orada da ölsem aynı şey olur.

Elli Dokuzuncu Bölüm

Cennet

Derin bir nefes verdikten sonra kitabı sertçe kapatıp, yazarın ana karakteri öldürmeyi tercih etmesinden duyduğum hayal kırıklığına hayıflandım. "Şerefsiz," diye homurdanarak boş bardağımı aldım ve mutfağa yöneldim.

Evim küçük ama şirin ve aslında onu çok seviyorum. Alışmam biraz zaman aldı, bunun tek sebebi sevdiğim adamın artık hayatımda olmaması ve doğrusunu söylemek gerekirse, bir daha asla hayatımda olmayacağını düşünmem.

Yine de, onun fedakarlığı için minnettarım; bunu anlamam aylar sürdü, ama ne yapmayı seçtiyse, bana bugün sahip olduğum özgürlüğü verdi ve Azrael'in evinde asla hissetmediğim, sadece kollarında hissettiğim bir güvenlik duygusu içinde kendi seçtiğim hayatı yaşamama olanak sağladı.

Bardağı musluğun altında çalkalıyorum ve suyun içinde çevirirken, bakışlarım Azrael'in bana yaptığı dövmeye takılıyor ve aniden, nefes almakta tekrar zorlanıyorum. Nasıl hala üzerimde bu kadar etkisi olabilir? Adamın

bedenimde ve ruhumda bıraktığı etki tarif edilemez. Sanki ona bağlıyım.

Telefonun titreşim sesi ense tüylerimi diken diken ediyor ve karşı konulmaz bir kusma isteği uyanıyor, ama bu isteği bastırıp neredeyse iki yıl önce Owen'ın bana verdiği gizli telefonu sakladığım çekmeceye koşuyorum. Artık onu haftada sadece bir kez şarj ediyorum ve onunla bu telefon aracılığıyla hiçbir zaman iletişim kurmadım, beni burada yeni bir kimlik ve banka hesabı ile bırakıp geleceğim için iyi dileklerde bulunduğu günden beri onu hiç görmedim. Sonra gitti, eski hayatımın kapısını kapatırken beni yeni hayatımla belirsizlik içinde bıraktı. Artık ben Hevan Conley'im.

Elim titriyor, onu kaldırıp mesajı açıyorum.

Bilinmeyen: Televizyonu açın. Kanal 3.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, hemen oturma odasına koşup televizyonu açıyorum. Sonra odada kumandayı arıyorum, tüm vücudum endişeden titriyor.

Televizyonu açıp doğru kanala geçiyorum. Ekranda bir haber muhabiri var ve arka planda yanmış bir binanın kalıntıları görünüyor. Ekranda neye tanık olmam gerektiğini anlamak için etrafa bakıyorum.

“Carrera Mafya ailesinin başı olduğu bilinen Benito Carrera’nın, malikanenin enkazında ölen birçok kişiden biri olduğu doğrulandı...” Canavarın yüzü ekranda beliriyor ve kalbim gümbür gümbür atarken geriye doğru irkiliyorum. “...geçen hafta insan kaçakçılığı suçlamalarıyla gündeme gelen, şimdi kundaklama saldırısı olduğu düşünülen olayda hayatını kaybedenlerden biri.” Kalbim göğsümde sıkışıyor. O, eminim.

Başardı.

Başkalarının yıkımına ve zulmüne son verdi.

Onu öldürdü.

"Bu olay, toplumun en seçkin kesimlerinden bazılarına yönelik FBI soruşturmasının önünü açtı. Elde edilen

bilgilere dayanarak, malikaneye götürülmek üzere olan çocuklar bulundu. Grubun içinden bir kişinin verdiği bilgiler sayesinde şu anda güvenli bir evde bulunuyorlar."

Aman Tanrım.

Tüm bedenim havada süzülürken elimi hızla uzatıp kanepeye tutundum.

Onları kurtardı.

O, ölüm ve ahlaksızlıkla dolu bir dünyada kurtarıcı oldu. Bana kim olduğunu gösterdi, onlara da gösterdi.

"Olay yerinde hayatını kaybedenler arasında en büyük oğlu Azrael Carrera da bulunuyor." Akciğerlerim artık çalışmıyor; televizyon ekranına bakarken gözlerimi kırpıştırırken havayı dışarı atıyorum.

Aman Tanrım, hayır.

Lütfen hayır.

Gözlerimi odanın içinde hızla gezdiriyorum, sonra tekrar televizyona odaklanıyorum.

Neden hissedemiyorum? Onun gittiğini.

Onun varlığı neden hâlâ devam ediyor?

Benden bir sonraki hayatında da onu sevmemi istedi. Acaba bunu mu kastediyordu? Her şeyi baştan beri planlamış mıydı?

Donmuş halimi delip geçen bir acıyla boğuşuyorum, boğazımdan hıçkırıklar yükseliyor ve dizlerimin üzerine çökmeme neden olan müthiş bir feryat koparıyorum.

Bunu yapacağından emindim. Biliyordum, ama içten içe beni daha fazla yıkmamasını umuyordum.

Aylar boyunca, onun bana geri döneceği bir anı umut ederek yaşadım, başarılı olmasını, olabileceğini bildiğim adam olmasını, tanıdığım ve sevdiğim Azrael olmasını diledim. Hayatımı özgürce yaşıyor olabilirdim, ama onsuz neredeyse var olamadım. Benden bir parça çaldı ve onu asla geri istemiyorum. Umudumu koruyarak, onu geri almasını bekledim.

Ama işin aslı şu ki, onun dokunuşunu bir daha asla hissedemeyeceğim, kokusunu içime çekemeyeceğim. Onu

bir daha asla hissedemeyeceğim. O gitti. Ben asla tamamlanmış hissetmeyeceğim.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor; kalbimdeki acı dayanılmaz, daha önce hiç olmadığı kadar şiddetli.

“Lütfen, hayır.” Göğsümü tutuyorum. “Lütfen. Bunu bana yapmayın.”

Televizyon ekranında Azrael'in görüntüsü tekrar tekrar oynarken, yerde yığılıp hıçkıra hıçkıra ne kadar süre ağladığımı bilmiyorum, ama ayağa kalktığımda bacaklarım jöle gibi oluyor ve aniden televizyonda tekrar onun yüzünü görmek için can atıyorum. Belki de onu görebildiğim tek görüntü bu. Sanki cin çarpmış bir kadın gibi kanalları değiştiriyorum, artı bir kanal bulmak için çaresizce uğraşıyorum, ama kederime o kadar kapılmışım ki çevremden kopmuş durumdayım.

"Şimdi buna layık mıyım?" diye tanıdık bir ses hırıltılı bir şekilde sordu.

Gözlerim aniden televizyona çevrildi, ama rastgele bir alışveriş kanalıydı.

"Şimdi sana layık mıyım, Hevan?" Ses tekrar duyuluyor. Kederim içinde o kadar kaybolmuş muyum ki onu varlığa çağırdım?

Dönüp kumandayı düşürüyorum.

Ne oluyor be?

Gözümü kırpıyorum.

Bir kere.

İki kere.

Kıkırdar.

Saçları daha kısa kesilmiş, kıvırcık, yüzü çiziklerle dolu, kolu göğsünün üzerinden geçen bir tür askıda ve hiç bu kadar yakışıklı görünmemişti.

Daha önce hiç böyle bir şey giydiğini görmediğim beyaz bir tişört ve kot pantolon giymiş. Kahrolası kot pantolon!

Gözümü kırpıyorum.

“Şaşkına döndüğünde çok tatlısın, Küçük Oyuncak.” Takma adını duyunca gözlerimi kapatıyorum, göğsümdeki

bıçak saplanması hissi dayanılmaz. Ama sonra panikle gözlerimi açıyorum ve o bana doğru yaklaşınca cevap veremiyorum. “Bunu sana daha önce hiç söyleyen oldu mu?” Eli yanağımı okşuyor ve sevgi dolu dokunuşuna karşı inliyorum.

"Azrael mi?" Boğazıma düğümlenen duygu yumağını yutkunarak geçirdim.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Buradayım."

"Öldün mü?" diye fısıldadım ve o, görünüşü kadar beni de şaşırtan derin, gür bir kahkaha attı.

“Azrael Carrera kesinlikle öldü, ama Aaron Conley yaşıyor ve iyi durumda.” Elimi kaldırıp parmağıyla dövmemin üzerinden geçti ve ben de onun eline, parmağındaki baş harflerime şaşkınlıkla baktım.

"Yeni isimlerimizi sen seçtin." Dövmedeki isimlerle aynı olmaları için bunu yapmış olması gerekiyordu.

"Evet," diye onayladı hafif bir gülümsemeyle. "Şimdi seni öpebilir miyim?" dedi, parmağını dudağımın üzerinde gezdirerek.

"Burada mı kalıyorsun?" diye sordum, kalbim çılgırca çarpıyordu ve durumun yoğunluğundan bacaklarım titremeye başlamıştı. Hayatta.

"Ömür boyu ve ondan sonra da." Bunu, tüm vücudumda memnuniyetle karşıladığım bir özgüvenle söylüyor.

Dudakları, sanki içeri girmeye çalışıyormuş gibi, nazikçe dudaklarıma değiyor ve dillerimiz birbirine değdiğinde inliyorum. Bu sadece bir öpücük değil; bu bir eve dönüş.

Ellerimi boynuna dolayarak kısa saç tellerini çekiştirdim ve o da inleyerek sertleşmiş penisini kasıklarıma doğru itti.

"Seni çok özledim," diyor geri çekilip nefes nefese.

Alnını benimkine yaslıyor ve bunun için minnettarım. Gözlerini görmeye, onların içine düşmeye ihtiyacım var, onun beni yakalamak için burada olduğunu bilmeye.

“Öldüğünü sanıyordum.” Hıçkırdım ve o da nazik bir dokunuşla saçlarımı yanağımdan çekti.

“Bunun için özür dilerim. Düşmanlarımın tamamen gittiğimi bilmelerini istiyordum ve size dönerken yolum kesildi.” Kolunu askıdan kaldırarak, “Haber yayını başlamadan önce burada olmam gerekiyordu.” dedi.

Koluna doğru baktım. "Ne oldu?"

"Sadece bir yanık. Eski doktor arkadaşınızı aramak zorunda kaldım."

“Jessica? İyi mi? Yaşamasına izin verdiniz mi?”

"O iyi." Gözlerini devirdi. "Beni tedavi etti, sonra da buraya geldim."

"Nasıl çıktın?" diye soruyorum televizyona doğru. "Öldüğünü söylediler."

“Olay yerine girerken çekilmiş sadece benim görüntülerim vardı, çıkarken çekilmiş görüntüm yoktu. Odada, onun yanında öldüğümden şüphelenmeleri için yeterli DNA bıraktım ve şimdi bunu doğrulayacak bir adli tıp uzmanı olan yakın müttefiklerim var.”

“Peki, nasıl çıktınız buradan?”

Kanepeye çöktü ve başını ovuşturdu. "Finn O'Connell adında çılgın bir adam, tavandan lanet olası bir telin ucundan sarktı ve beni kurtardı. Kolumun tamamı alevler içinde küllerinden doğan bir anka kuşu gibiydim, ama buna değdi. Seninle birlikte, her zaman olmak istediğim her şey olmak için binlerce kez ölürdüm."

Ağzım açık kaldı ve o da beni bacaklarının arasına çekmek için kazağımdan çekiştirdi. "Şimdi beni yatağa mı götüreceksin? Seni giyinik halde sevmiyorum." Dudakları seğirdi ve ben eridim.

"Seni çok özledim, canım," diye fısıldıyor ve sözlerinin ağırlığı beni boğuyor.

Elimi uzattım ve o da elimi tuttu. Onu küçük merdivenlerden yukarı çıkardım. "Evin geri kalanı nerede?" diye sordu ve ben de yürümeyi bırakıp, o küçük mekanı incelerken omzuma bakarak etrafı gözlemledim. "Burası misafirhane, değil mi?"

Burnumu çektim ve başımı salladım. "Hevan, senin yerleşmene yardımcı olması için Owen'a elli milyon verdim. Bu..." Ağzı açılıp kapandı. "Kabul edilemez." Samimiyetine gülümsedim.

Tekrar hareket ediyoruz ve merdivenlerin tepesine vardığımızda sırtıma çarpıyor. "Sahra nerede?"

“İşte bu kadar, Azrael.”

"Aaron," diye azarladı gülerek, sonra başımın arkasına bir öpücük kondurdu. "Öyleyse, bana depomuzun yolunu göster."

Üç kapının sonuncusunda duruyorum, sonra derin bir nefes alıyorum.

“Sorun değil. Gerçekten, ne kadar küçük olduğu umurumda değil. Bize daha büyük bir tane alırım.” Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Yavaşça kapıyı itip içeri süzülüyorum, onu yatak odasına götürürken elini daha sıkı tutuyorum, sonra beşiğin yanında duruyorum.

“Sahip—”

Ona doğru döndüm. Gözleri irileşti ve yüzü düştü.

"O senin kızın, Azrael."

Öksürdü. "Nasıl?" Gözlerimi süzdü, sonra bakışlarını tekrar küçük kızımıza çevirdi. "Jessica'ya biz..."

"En son birlikte olduktan sonra anladım. Bana söyledi."

"Bütün bunları tekrar yaşamanı istemedim," diye itiraf ediyor yutkunarak.

“Hâlâ hamileydim. Çok kan kaybetmeme rağmen, Jessica bana iğneyi yapmadan önce bir test yapmam konusunda ısrar etti ve test pozitif çıktı. Doğrulama için ultrasona ihtiyacım olduğunu söyledi. Buraya taşınana kadar bekledim. Kimsenin öğrenme riskini almak istemedim.”

“Kahretsin, Hevan,” diye hırıltılı bir sesle söyledi, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken. Sonra gözleri kızımıza takıldı ve orada kaldı, öne doğru bir adım attı, elleri beşiği sıkıca kavradı. “Nasıl baba olunacağını

bilmiyorum, Hevan.” Ses tonunda panik vardı ve onu rahatlatmak için can atıyordum.

Kollarımı beline doladım ve başımı sırtına yasladım. "Sana öğreteceğim."

Onun gür, koyu saçlarını okşadı. "Saçları benimkine benziyor." Sesindeki şefkat ve duygu, gözlerimden yaşların süzülmesine neden oldu.

"Evet, öyle."

"Onun adı ne?"

“Lucie.” İtalyanca'da ışık anlamına geliyor ve elbette o da bunu biliyor.

Yutkunuyor ve ben ona daha sıkı sarılıyorum. "Teşekkür ederim," diye hırıltılı bir sesle söylüyor.

“Seni bana o verdi, Azrael. Büyükannen ve annen seni bana verdiler.”

Elimi dudaklarına götürüyor ve parmaklarıma nazik bir öpücük konduruyor. "İkinize de söz veriyorum, sizi tüm varlığımla seveceğim. İkinizi de her zaman koruyacağım."

"Biliyorum, başaracaksın."

Yavaşça beşiğin üzerine eğildi ve parmağıyla yanağını okşadı. "Şimdiden bana sahipsin, küçük kızım." Beni kollarında tutarak döndü ve sanırım onu hiç bu kadar huzurlu görmemiştim.

"Beni odana götür. Kime ait olduğunu hatırlatmam gerek çünkü eminim unuttun." Şakayla karışık kazağımı tekrar çekiştirdi.

Gözlerimi devirdim. "Tişört ve kot pantolon giyen adam mı söylüyor bunu?"

Arkamdan geliyor, sonra kalçamı kavrıyor ve ben de zevkle çığlık atıyorum.

"Bütün gece sana bunu hatırlatacağım," diye söz veriyor.

Altmışıncı Bölüm

Azrael

Bacaklarını kulak hizasına kadar kaldırıyorum; aman Tanrım, inanılmaz güzel.

Vücudu sadece değişmekle kalmadı; resmen gelişti.

Göğüsleri daha büyük, daha dolgun, meme uçları daha iri ve ben onu acımasızca becerirken, sanki cin çarpmış gibi içine girip çıkarken, göğüslerinin sallanışını izliyorum.

"Aman Tanrım!" Ben hızla içine girip çıkarken kollarımı sıkıca tutuyor.

“Seni hamile istiyorum, Hevan.” Onun benim çocuğumla birlikte olacağı düşüncesi kalçalarımı öne doğru, ardı ardına gelen darbelerle itiyor. “Kahretsin, bunu çok istiyorum,” diye tükürüyorum ve göğüslerine bir tükürük akıntısı bırakıyorum. Bunun müstehcenliği elektrikleyici.

"Evet. Aman Tanrım, evet!" diye çığlık attı.

Onun karnına, kızımızla olan hamileliğinin izlerini taşıyan silik çizgilere hayranlıkla bakıyorum ve tüm bunları kaçırmanın verdiği hayal kırıklığını bastırarak bundan keyif alıyorum.

Fırsatım olsaydı, farklı şeyler yapar mıydım?

HAYIR.

Asla olmaz. Yaptığım hamle yeraltı dünyasında bir etki yarattı. Hevan gibi binlerce masum insan ve şimdi de kızım için yapılması gereken bir etki.

Yaptığım her hareket beni bu ana getirdi. Bize özgürlük şansı, Stone'unki gibi bir fırsat verdi. Çar'ın geleceğinin, kaderinin yolunu açtı.

"Daha fazla," diye yalvarıyor destansı bir şekilde. "Evet... İşte bu." Her santimini kabullenerek inliyor.

“Kahretsin. Seni hamile bırakıyorum, Hevan. Çocuk doğuracaksın.” *Vur.* “Ben.” *İt.* “Benim.” *İt* . “Bebekler.” Göğsüne vuruyorum ve çığlık atıyor, sonra parmaklarım boğazına dolanıyor ve aşağıya doğru bastırdığımda penisimi nasıl sıkılaştırdığına, boşalmamı sağlamaya kararlı bir şekilde nasıl sarıldığına bayılıyorum. “Evet, kahretsin.” Orgazmım göğsümden ayak parmaklarıma ve tekrar geri akarken inliyorum.

"Evettt!" diye çığlık atıyor ve ben de onu daha da sıkı tutarak doruk noktasına ulaştırıyorum.

"Aman Tanrım." Boşalmam onu ıslattı ve onun benden çektiği coşkunun etkisiyle başım öne doğru düştü.

Yanına çöktüm, göğsüm terden inip kalkıyordu. "Aman Tanrım. Beni resmen boşalttın."

Bana doğru döndü ve bakışlarımız onunkiyle buluştu.

"Sen buna layıksın ve bunu fark etmeni sabırsızlıkla bekliyorum." Keyifli bir şekilde gülümsüyor.

Kolumu kaldırıyorum. "İşte bunun kanıtı olan yanık izlerim."

O kıkırdıyor ve bu ses içimi bir sıcaklık dalgasıyla sarıyor.

"Saçların tıpkı Çar'ınki gibi hafif dalgalı." Saçlarıma hafifçe vurdu.

Düzleştirmeye çalışıyorum. "Evet, farkındayım," diye karşılık veriyorum.

"Sence iyi olacak mı?" diye soruyor, alt dudağını ısırarak.

"Kim?" Yüzünde cevap arıyorum.

“Çar.”

Başkalarını düşündüğüne güvenebilirsiniz.

"Evet, iyi olacak."

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

“Ben varis olarak doğdum. Ama Çar her zaman yönetmek için yaratılmıştı. Dünyaya ne kadar inanılmaz bir lider olduğunu kanıtlayacak.” Yüzündeki gerginlik dağılıyor ve kardeşime karşı duyduğu empati karşısında içten içe duygulanıyorum. “Ayrıca, onu cezbetmek için ona bir şeyler bırakmış olabilirim.”

Geri çekiliyor. "Paylaşacak mısın?"

Hızla ayağa kalkıp onu yere ittim ve ben penisimi vajinasına sokarken o da çığlık attı.

“Ona kendi ışığını bıraktım.”

Kaderimiz nihayet yazıldı ve Çar'ın dönemi başlamak üzere.

Epilog

Azrael

Kalbim dolu, testislerim de öyle. Aylardır onlarla birlikte olduktan sonra, başka bir çocuk için can atıyorum. Hevan kızımızı tek boynuzlu at pijamalarıyla giydirirken, kızımız da yumuşak bir oyuncağı can simidiymiş gibi göğsüne bastırıyor ve ben de düşüncelerimi başka yöne çevirmek zorunda kalıyorum. Aklım sürekli oraya kayıyor olsa da, yürümeye başlayan çocuğumuzun yanında seks düşünmek kesinlikle uygun değil.

Kendi küçük ailemin yanında olmak, er ya da geç, öz evlatlarıma karşı yaptığım hamlenin kaçınılmaz olduğunu bir kez daha hatırlattı. Çocuklarımın babamın ve onun sapkın ortaklarının kötülüğünün pençesine düşmesine asla razı olmazdım. Asla.

Onun ahlaksızlığını bizzat gördüm ve Stone'a işkencesinde yardım edememiş olabilirim, ama bir çocuk için kesinlikle daha çok mücadele ederdim. Eylemlerimin yeraltı dünyasını paramparça ettiğini, çoğu için kıyaslanamayacak kadar acımasız bir olaylar zincirini yok ettiğini kabullenebilirim. Ama bu benim gerçekliğimdi ve

Lucie'yi izlerken, bunun onun gerçekliği olmaması için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorum.

Onun yumuşak kıkırdaması kalbimi eritiyor ve küçük parmaklarını benimkilerin etrafına dolarken kalbimi sıkıca sarıyor.

Eğilip gür, koyu saçlarına bir öpücük konduruyorum ve annemin yüzü gözümün önünden geçiyor, her zamanki gibi büyükannemin yüzü de.

"Yıldızlar mı?" diye soruyor, artık çok sevdiğim o sevimli sesiyle ve pencereye doğru işaret ediyor.

"Gel." Onu kucağıma alırken Hevan dudaklarında bir gülümsemeyle yanımdan geçti. Benimle küçük kızım arasındaki bu zamanın benim için, ikimiz için de her şey olduğunu biliyor ve bunu bize hediye etmesinden çok hoşlanıyorum.

Perdeleri kenara itip pencereden dışarı bakarken Lucie başını omzuma yasladı. Yüzümü buruşturarak küçük arka bahçeyi inceledim.

Onun bu yeri seçtiğine hâlâ inanamıyorum.

Eski garajımdan daha büyük olmayan bir ev ve ondan da küçük bir bahçe.

Ciddi misin? Kütüphanesi üst katın tamamından daha büyüktü.

Bir noktada, elimizde birkaç yurt dışı hesabı olduğunu ve bunları yükselteceğimizi açıklayacağım, ama şimdilik, onun ev dediği bu küçük mülkün bize birbirimize yakın olma olanağı sağlamasının keyfini çıkarmaya devam edeceğim. Bu, takıntılı hale geldiğim bir şey.

O parka giderse ben de giderim. Kafeye yürürse benim de bir latteye ihtiyacım olur ve daha da kötüsü, anne-çocuk etkinliğine katılırsa, sahte bir gülümsemeyle küçük şeytanlara ve başka bir kadının kocasına sarkmanın sorun olmadığını düşünen iğrenç annelerine katlanırım.

Hevan bunu komik bulurken, ben kayıtsızca arkama yaslanıp onların sonunu hesaplıyorum. Özellikle de kızımın saçından kurdelesini çekmeye cüret eden o küçük piç

kurusu. Neyse ki, Lucie'nin damarlarında babasının kanı akıyor ve o küçük piçi yaralı bir hayvan gibi ciyaklayana kadar ısırdı. Bundan daha gururlu olmamıştım. Bana ilk kez "baba" dediğinde bana hediye ettiği o ayrıntılı pastel boya resmini saymazsak tabii.

“Babanın sana ne dediğini hatırlıyor musun? Yıldızların bile parlamak için karanlığa ihtiyacı olduğunu.” Başını sallıyor ve ben onu daha sıkı tutuyorum. Saçlarını koklayarak çilek kokusunun tadını çıkarıyorum. Hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğum aynı koku. Küçük kızım ve annesi benim ışığım.

“En parlak yıldızı görebiliyor musun, mia luce?”

Bana doğru başını salladı ve aşağıya baktığımda başparmağını ağzına soktuğunu gördüm.

"Gerçekten yapabilir misin?" diye düşünüyorum, gece gökyüzüne bakıp onun yıldızını ararken.

Başparmağını bırakıp gökyüzüne doğru işaret ediyor ve ben de görmek için boynumu uzatıyorum.

“Haklısın Lucie. Nonna yukarıdan bizi izliyor.”

Onun hafif kıkırdaması beni gülümsetiyor ve bir öpücük daha verip, gözleri uykuyla mücadele eden küçük kızıma bakıyorum ve içimde sevgi dalgalanıyor. Öyle güçlü ve yoğun bir sevgi ki, hiç şüphe duymadan biliyorum ki, büyükannem bana ışığımı bahşetti.

"Benimle gurur duyuyor musun, Nonna?" diye fısıldadım. "Umarım öyledir." Duygular boğazımı sıktı.

Perdeleri kapatıp Lucie'nin beşiğine doğru yürüyorum ve onu çarşafların altına yerleştirip küçük bedeninin etrafına nazikçe örtüyorum, sonra ona okuduğum kitaba uzanıp okumaya başlıyorum.

“Gerçekten mi, Azrael?” Hevan beni hikâyeden koparıyor ve ancak şimdi ne kadar zamandır okuduğumu fark ediyorum. “ *Monte Cristo Kontu mu* ?”

Sırıttım ve kitabı komodinin üzerine geri koydum, sonra karıma doğru yaklaştım, ayak parmaklarımız birbirine

değene kadar. “Ölümünü taklit eden, sonra da her zaman sevdiği kadınla yaşamak için farklı bir kişi olarak geri dönen bir adam hakkında. Ona haksızlık edenlerden intikam aldı.” Saçının bir tutamını parmağımın etrafında çevirdim. “Dünyadaki hak ettiği yeri aldı. Her zaman onun yanında.”

"Okudum," diye fısıldadı.

"Farkındayım," diye karşılık veriyorum, dudaklarımı hafifçe kıvırarak onun yaptıklarının ne kadar farkında olduğumu ona belli ediyorum.

Onu tanımak için ne kadar ileri gittiğimi fark edince gözleri parladı. Mavi gözleri yüzümde gezindi ve güzel yüzündeki şaşkın ifadeye bakarak sırıtmaya devam ettim. Elbette, karanlık kalbimi ele geçiren kadının daha iyi tanımak için okuduğu her kitabı okudum, ama diğerlerinin arasında sadece bu kitap öne çıktı. Sanki beni çağırıyor, yolumu gösteriyordu.

"Sence Çar bugün iyi durumda mı?" diye soruyor, konuyu değiştirerek. Bugün benim ölüm yıldönümüm. Ya da Azrael Carrera'nın ölüm yıldönümü. Şeytan.

Omuzundan saçlarını geriye itip çenesinden boynuna doğru öpücükler konduruyorum, tenini kaplayan tüylerin diken diken olmasından zevk alıyorum.

“Sanırım Çar gayet iyi olacak.” Genişçe gülümsüyorum. Küçük kardeşim, olması gereken adam olmak için yeterince zaman geçirdi; artık kaderin en beklemediğiniz anda size geri dönebileceğini öğrenme zamanı geldi.

Son.

Genişletilmiş Epilog

Çar

Azrael'in vefatının üzerinden bir yıldan fazla zaman geçti ve her gün aklımdan "Acaba neler olabilirdi?" diye geçiriyorum.

Doğmamış çocuğunu ve Hevan'ı kaybettiğinde çok sarsılmıştı ve onu anlayabiliyorum. Evelyn benden alındığında, onsuz bir gün daha yaşamak istemiyordum, yine de bunun hepimiz için en iyisi olduğunu biliyordum.

Bizim dünyamızda sevgi, sorumlulukla eşdeğerdir ve babamız bunu bize her gün hatırlatırdı. Hevan'a yaptığı iğrenç tecavüzle de bunu kanıtladı; Evelyn onun sapkınlığından kıl payı kurtulsa da, başka şekillerde bedelini ödetti. Ne kadar çok istesem de, onun için asla düzeltemeyeceğim bir şey bu.

Bu yüzden Azrael'in artık umursamamasının nedenini anlayabiliyorum; kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Sadece babamızı öldürmedi, yaptıklarının sonuçlarını bilerek intihar etti.

Jensen bana acı çekmediğini söyledi, ama ikimiz de farklısını biliyoruz; ikimiz de yanarak ölmenin dayanılmaz bir acı olduğunu biliyoruz. Hatta düşmanlarımıza işkence

etmek için bile kullanıyoruz. Duvarlardan ve taşlaşmış kalplerimizden yankılanan çığlıkları duyduk.

Azrael'in ölümünden sonra imparatorluğumuzun kontrolünü ele geçirmek için çok mücadele ettim, ancak yıkılmış bir krallığın küllerinden doğdum ve yavaş yavaş kendimizi yeniden yarattım. Artık insan kaçakçılığı yapmıyoruz. Kazanç az olsa da, beni ve kardeşimi rahatsız eden toplumun iğrençliklerine artık ortak olmadığımızı bilmek beni rahatlatıyor.

Sadece uyuşturucu ve silah ticareti yapıyorlar.

Araba kapısına gelen bir tıkırtı düşüncelerimi böldü ve varış noktamıza ulaştığımızı haber verdi. Kapıyı itip dışarı çıktım. Kardeşimin ölümünün birinci yıl dönümünü anmak için mezarlığa doğru ilerlerken güneş göz kamaştırıcıydı. Ayakkabılarımın altında yapraklar çıtırdadı ve mezarına vardığımda, ölümünden birkaç ay sonra mezar taşının konulmasından bu yana ilk kez diz çöküp adının üzerinden geçtim.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve göğsüm sıkışıyor, bu da elimin duygudan titremesine neden oluyor.

Başımı eğdiğimde, mezardaki taze çiçeklerin arasından bir şeyin çıktığını fark ettim ve mezarlığa şöyle bir göz gezdirdim, kimin onun mezarına çiçek koymuş olabileceğini merak ettim ama aramam sonuçsuz kaldı. Pek de iyi bir itibarı yoktu zaten.

Çiçeklerin arasından zarfı kaldırıyorum ve içindeki yazıyı görünce kalbim bir an duruyor.

Tıpkı onunki gibi görünüyor.

Bu da ne?

Zarfı hızla yırtıp açtığımda kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Çar,

Sana bir zamanlar olağanüstü bir lider olacağını söylemiştim ve bunu gerçekten kastetmiştim. Harika işler başarıyorsun, küçük kardeşim.

Kalbim göğsüme davul gibi çarpıyor. "Ne oluyor lan?" Mezarlığa şöyle bir göz attım.

Hiç bir şey.

Sen yönetmek için doğdun; bunu asla unutma.

New Jersey'de Temptation adında bir kulüp var ve orada ilginizi çekebilecek bir şey olabilir.

Artık ışığın var olduğunu bildiğim için karanlık bir dünyada yaşamaktan bıktım.

Derler ki, gerçek sizi özgür kılar, ama gerçekten öyle mi? Bilmenizi istiyorum, ben özgürlüğümü buldum, şimdi sıra sizde, kendi özgürlüğünüzü bulun.

Kanım çılgınca kaynıyor. Hayır. Kesinlikle hayır. Yanımda yumruklarımı sıkıyorum.

Yıldızını bul, Çar, ve bırak seni eve götürsün. Ben öyle yaptım.

Azrael.

Ciddi mi? Ölümünü kendisi mi planladı? "Kahrolası herif!" diye kükredim ayağa kalkıp toprağa tekme atarak. "Seni lanet olası piç kurusu!" Çiçekleri devirdim, yaprakların havaya savrulmasına aldırış etmedim.

Dışarıdan bakıldığında, ölen kardeşimin mezarı başında sinir krizi geçiren biri gibi göründüğümden eminim.

Gerçek şu ki, onun gayet hayatta olduğunu yeni öğrendim.

Çar'ın öyküsünü buradan ön sipariş edebilirsiniz: **CZAR**

DAHA FAZLA?

Jensen'in hikayesi, Mafia Daddies 2 serisinin bir parçası olarak geliyor.

Buradan ön sipariş verebilirsiniz: **UNTHINKABLE**

Azrael'in kardeşi **Stone** hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz?

Buradan kısa bir kesit alabilirsiniz: **STONE**

STORM Enterprises'tan **Owen** hakkında daha fazla bilgi edinmek ve en yakın arkadaşının evli ve hamile kız kardeşine nasıl aşık olduğunu öğrenmek ister misiniz?

E-kitap okuyucuları için bir sahne almak üzere aşağıdaki bültenime kaydolun:

OWEN'DAN KISA BİR BÖLÜM

BJ ALPHA tarafından da yayınlandı.

MAFYA BABALAR

BABANIN BAĞIMLILIĞI

MÜLK

ALDATMA

EGEMENLİK

MAFYA BABALAR 2

Ehlileştirilmemiş

AKIL ALMAZ

SIRLAR VE YALANLAR DİZİSİ

CAL Kitabı 1

CON Kitabı 2

3. Kitabı Bul

BREN Kitap 4

OSCAR Kitabı 5

SON YEMİN

O'CONNELL'IN SONSUZA DEK

DOĞAN DİZİSİ

DOĞUŞTAN DİKKATSİZ

ACIMASIZ DÜET

ACIMASIZ BAĞLILIĞIN İÇİNDE GİZLİ

ACIMASIZ BAĞLILIKTA AŞK

ACIMASIZ DÜETİN İKİNCİ BÖLÜMÜ

ACIMASIZ SIRLAR

ACIMASIZ YALANLAR

STORM ENTERPRISES

SHAW Kitap 1

TATE Kitabı 2

OWEN Kitap 3

REED Kitabı 4

MASE Kitabı 5

DİZİDE GİZLENMİŞ

NEFRETLE ÖRTÜLÜ

AİLE KARİYERİ

TAŞ Kitap 1

AZRAEL Kitap 2

CZAR Kitabı 3

Teşekkürler

Her şeyin başlangıcı olan Tee'ye sonsuza dek teşekkür ederim.

Her şeyin başladığı yerden başlamalıyım, TL Swan. Kitaplarınızı okumaya başladığımda, kendimi içinden çıkmaya ihtiyacım olan bir yerde olduğumun farkında değildim. Hikayeleriniz beni kendime getirdi.

Sürekli desteğiniz ve 'Cygnet Inkers' olarak oluşturduğumuz ağ sayesinde, mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim bir şeyi başarabildim; gerçekten de devrin bittiğini sanıyordum. Bana yarının sadece başlangıç olduğunu hatırlattınız.

ÖZEL MANSİYON

Jaclyn, yazar dünyasında hatırlayabildiğim kadarıyla hep yanımda olduğun için teşekkür ederim. Sana güvenebileceğimi bilmek benim için çok şey ifade ediyor.

Jo, sana gönderdiğim her mesaja her zaman en iyi şekilde cevap veriyorsun. Stresimden dolayı yaşadığım gerginliği yatıştırıp beni sakinleştiriyorsun. Hiçbir şey senin için sorun olmuyor. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Lilibet, bana her zaman daha iyisini yapmam için ilham veriyorsun. Teşekkür ederim.

Terra, cesaretlendirici sözlerin ve her zaman ne zaman mesaj atmam gerektiğini bilmen, senin tarafına bir gezi yapma konusunda beni her zamankinden daha kararlı hale getiriyor. Azrael'e inandığın ve onunla birlikte kalbimin

sesini dinlemem için beni cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim.

Deb, özel bir hanımefendi için özel bir teşekkür. Kendin olduğun için teşekkürler.

Benim İnanılmaz Takımlarım.

Umarım Azrael'i benim kadar seversiniz!

Paylaşımlarınız, videolarınız, yorumlarınız, görselleriniz, her şey için teşekkürler!!!

Bir sürümün başarılı olmasına yardımcı oldunuz ve size ne kadar minnettar olduğumu asla bilemezsiniz. Teşekkür ederim.

Sevgili Okuyucularım!

Sürekli desteğiniz muhteşem. Teşekkürler!!!

Benim dünyama.

Çocuklar, ne kadar harika genç adamlar oluyorsunuz. Hayatımızdaki bunca kaosun nedenini anlamaya bir adım daha yaklaştınız, ama umarım bir gün bu kaosun bize ne kadar çok şey kazandırdığını da takdir edersiniz.

Kocama, BJ'deki J harfine.

Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Sensiz ben BJ Alpha olamazdım. Seni çok seviyorum!

Ve son olarak...

Sevgili okurlarım, hepinize teşekkür ederim. Sizsiz bunu gerçekten başaramazdım.

Her zaman sevgiyle

BJ Alpha. X

Yazar Hakkında

BJ Alpha, eşi, iki ergen oğlu ve üç evcil hayvanıyla birlikte İngiltere'de yaşıyor. O, ateşli, baskın erkekler ve hırslı kadınlar hakkında yazmayı ve okumayı çok seviyor.

Beni sosyal medya sayfalarımdan takip edin:
Facebook: BJ Alpha
Facebook okuyucu grubum: BJ Alpha'nın Cesur Okuyucuları
Instagram: BJ Alpha

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

🔸 **Kitapların olduğu kanalımız**
https://t.me/cevirigiller

🔸 **Sohbet Grubu**
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

🔸 **Çeviri Yedek Grubu**
https://t.me/+_goTIlRZrUEwZmRl

🔸 **Kitap Terimleri ve Kısaltmalar**
https://t.me/kitapterimleri

🔸 **Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz**
https://t.me/cevirigilleryorum

🔸 **Instagram Sayfamız**
https://www.instagram.com/cevirikitaplar/

Not:
Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!